உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

இதனை

சென்னைக் கிறிஸ்டியன் காலேஜ்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

ஈ - இரத்தினவேலு முதலியார்

அறுபத்துநான்கு திருவுருவப் படங்களோடும்

வேதாகமாதிவட நூன்மேற்கோள்களோடும்

வசனரூபமாகச்செய்து

தா - குப்புசாமிநாயகரவர்களால்

சென்னை

ஸ்டார் ஆப் இந்தியா பிரஸ்ஸில்

பதிப்பித்தனர்.

1895.

விளம்பரம்.

இதனுல யாவாககு மறிவிபபதெனனெனில, இப
தகம் வேணடுவோா செனனை "ஸடாா ஆப இநதியாபிர
தலைவா ம-ள-ளஸ்ரீ, தா - குபபுசாமிநாயகரிடத்திலு
செனனைககிருஷ்ணமபேடடைஹாமிலடனவாராவதிரோ
23 - வது நெமபா வீடடில ம-ள-ள-ஸ்ரீ, இரததின மு
யாரிடததிலும, திருசசிராபபளளியில புததகஷாபபு வை
திருககும ம-ள-ள-ஸ்ரீ சந்திரசேகரமுதலியாரிடததி
விலைக்குப பெறறுககொளளலாம.

உடனே அசசிடும நூலகள.

ஹரிஹரதாரதமமியம

நவதாணடவம.

தத்மே ருத்ரபாகம் பீடத்தின் அதோபாகத்தின் அடிநான்கு
பிரமபாகம் நடுவின் எட்டுமூலை விஷ்ணுபாகம் இவற்றுட
பாகம நபும்சகலிங்கம் விஷ்ணுபாகம ஸ்திரீலிங்கம் உருத்திர
ம புஂலிங்கமாம இதுவே பிரணவமுதற்பொருள் இதன்சோதி
மே மகார அகார உகாரமா யிருக்கும அகார வாச்சியமே
ம் உகாரவாச்சியமே சத்தி மகாரவாச்சியமே பரம் எனவும,
ரம நாதம், உகாரம விந்து, மகாரம கலை எனவும, வேதங்க
ம இவை சிவனது அவ்யக்தஉருவாகிய நிஷ்களம இவ வோங்
சிவசத்தி லிங்கத்திற சதாசிவாதியா தோறறலயமாவா அகாரங
டம, உகாரங் கோமுகம, மகாரம வட்டமாய, சிவசாதாக்கியம-
ாத்திசாதாக்கியம - மூர்த்திசாதாக்கியம - கர்த்திருசாதாக்கியம-
சாதாக்கியமாகும. அவற்றுள் சிவசாதாக்கிய மாவது கரண
த்தியதீதமாய அதிசூக்குமமாய மகாசோதியுருவாய நிரஞ்சனமா
ராசத்தியால அதிஷ்டிக்கப்பட்டுள்ளது. இதுவே லயத்தானம.
த யதிஷ்டிக்குஞ சத்தி சாந்தியதீதை அமூர்த்திசாதாக்கிய
து வடிவறறியாய்க கலைகளுக்கப்பாறபட்டு அநேக சூரிய ருசி
தயொத்த தாணுலிங்க மத்தியத்திற காணடறகரிய திருவுருப
ெழுந்தருளியிருப்பது. இது அமூர்த்தமாகிய சாந்தி யென
சத்தியால அதிஷ்டிக்கப்பட டிருக்கும மூர்த்திசாதாக்கிய
வரணப்பட்ட வடிவையுடைத்தாயக் காலாக்கினி தேஜஸை
த்தாய இலிங்கவடிவாகி ஊர்த்தவபாகத்து ஒரு திருவதனமு
ஞானக்கிரியைகளாகிய மூன்று திருநேத்திரங்களும அகண்டி,
ர்த்தமுமுடையது. இது வித்தை என்னுஞ்சத்தியால அதிஷ
பட்டிருக்கும. கர்த்திருசாதாக்கியமாவது சததாய, சுத்தபடிக
கொண்ட இலயலிங்கமாய நாலு திருமுகமும் துவாதச திர
ங்களு முடைத்தாய் வலப்பால சூலம் கட்கம வாள் அபய
ல் நாகம் பாசம் மணி வரதம் என்னு மவைகளைப் பெற்று

உ

சிவமயம

திருசசிறறமபலம

பரமபதியே நம

முதலாவது

இலிங்க மூர்த்தி.

ஒலி முதலிய புலனக ளினறி மனோ வாககுகளுக கெடட
ாய, அளவிலலாத பேரொளியாயத தனககுமேல நாயக மிலல
ாய அருவமாய நிரமலமாயக குணரகிதமாய அநநதகுணமணிய
ணணமறறதாய நாசரகிதமாயச சாவஜ்ஞகததுககும ஏதுவாய அவ
மெனப பழமறை பகாவதாகி யுளளது சுத்தசிவம் மேறகூ
ிலககணஙகளை யுடைய அப பரசிவம ஆனமாககளின தியா
ஞநிமிததம நிடகள சகளத திருவுருககொணட நிலை இவ
மனபபடுமே. அவவிலிஙகததின பிணடிகை யானது சத்தியுரு
பிஙக மானது சிவரூபம். ஆகவே, இலிஙகம ஞானசததிவடி
டம கிரியாசததி வடிவம் ஆதலின இவவிரணடுஞ சிவனதிவ
ய தேகம. இததேகததை யதிஷ்டித துளளவனுகிய பரசிவன
ியாம. முனனாக கூறிய அவ் விலிஙகம, வியகதம் -விய
கதம-அவயகத மென மூவிதமாம. அவறறுட சநதிரசேகர
பல திருவுருவஙகளை யுடைய சகள வுருவமே வியக்தம்.
களமே வியக்தாவ்யக்தம். நிஷ்களமே அவ்யக்த மெ

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூர்த்தங்களாகிய

சிவபராக்கிரமம்.

பாயிரம்.

விநாயகர் துதி.

திருவி னாயகன், மருக னாகிய,

கடவுள் வாழ்த்து.

நடேசர்.

காணேந்துகுழற்கவுரிவிழிகளிப்பவிருமுனிவாகளிநதுபோற்ற
தேனேநதுமலாபபொழிலசூழ இல்லைநடநதனைகுயிற றுநே
வானேநதுமைமபூதவகையனைததுநதனனுருவாயவயஙகக
மானேந்துகரததொருவனமலரோநதுசரணமலாவழுததிவாழ

சிவகாமியம்மையார்.

சிலையொருகையடககியலைகடலொருகையடககியபினசெநத
நிலையதனைவயககுமமாமுனிவனுககோமொழியுதவுநிமலனை
தலைமகளைககலைமகளையணிவிழியாககொணடகிலமளிககுநதெ
மலையரையனபயநதபரமபரையடியையிறைஞசிமனவாடடநதீ

குமாரக்கடவுள்.

அனறேஙகிசசூாதடிநதிடடறனேஙகுமமராதுயரனைததுமோ
செனறேஙகிவருநதகளாயூாநதிமையாவிழிபடைததேவாக
உனறேஙகவவருஙறையுநாடுதெவிககலலாரநலககமேவுங
யூனறேஙகு மொருககனைக குறைநீஙக நெஞசகததாற குறித

சமயகுரவர்

கநதநாணமலரயனருழகாழிவருமறைககனறைகலைகலைதனலை
யநதமிலசீராயாறறிறகணடவருடபெருஙகடலையானையூாநது
கொநதவிழுமலாககொனறை யானபறமபுகணடகுணக்குன
நதிராகளபெருநதகையாயவாதவூாவருமணியைவழுததுவாம

அறுபத்துமூவர்.

சிதத மாசகல, முததி சேரறு,
பதது மூவாஙக, கதத ராவரே.

அவையடக்கம்.

மதிவளா சடாடவி மனற வாணனா
விதியுளி பூசைபோல விதியில பூசையுங
கதுமெனக் கோடலாற கடையன் புனசொலு
மதியுடை யறிஞரு மரபிற் கொள்வரே.

நூல் வரலாறு.

மமஹாதேவர் அடியார்க்குற்ற இடுக்கண் களைந்து
நதிகளை யருளுமபடி சகளீகரித்த அவசரங்க டெ
ஷடாஷ்டமூர்த்தமாகிய சிவபராக்கிரமத்தை நன
டி அநுக்கிரகஞ்செய்யவேண்டும்" என்று விண்ண
தமுனிவர் "நைமிசாரண்ணியவாசிகளே! பெரி
சேவித்தது வீண் போகாமற் சிவபுண்ணியத்தைப
செய்தீர்கள்" என்று கூறிச் சிறிதுநேரம் அசைவ
காளகண்டமுங் கண்ணொரு மூன்றுந் தோளொரு ந
சுடர்முக மைந்துமுள்ள சுயஞ்சோதியாகிய சிவபிர
ளத்திருத்தி "நீங்கள் விரும்பிய சரிதை பதினெண
களிலுஞ்சிறந்த புராணரத்தினமாகவிளங்கும் ஸ்ரீமக
புராணத்திலுள்ள சனற்குமாரசங்கிதை சூதசங்கிதை
சங்கிதை - விஷ்ணுசங்கிதை - பிரமசங்கிதை-சூரிய
பாகிய ஆறு சங்கிதைகளுள், சனற்குமாரசங்கிதை
நதிமானமிய முறைத்த சாகத்தில், திருநந்திதேவ
மாரமுனிவருக்குக் கூறியதாக வுள்ளது. இதனை
றெரிந்த வியாதமுனிவர் எனக் குபதேசித்தருளினா
ஒருவகையாகக் கூறுகின்றேன். திரிகரண சுத்தியா
ரீகளாக" என்று சூதமுனிவர் கூறக்கேட்டு உள
உடலசைய, உள்ளமுருக, இன்பவெள்ளமபெருக
பாடினார்-ஆநந்தக்கூத்தாடினர் பரவசராய் அத்தி
ளை யருச்சித்து அரிய புண்ணியத்தைக் கைக்கெ

சிவமயம.

நூல் வரலாறு.

சாவ மஙகள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே
ரீருளென றுணாநத உணமைஞானததை யுடைய
வேதாரணியா-புலததியா-துருவாசா-சுகா-மாண
வாததா-சுநசசேபா-சமபுபததா-சதாநநதா-ஆததி
ாநகா-புலகா-சமதககினி-சஙகா-மாதேசா-லிகிதா
குறசா-கறகா-நாரதா-விசுவாமித்திரா-பாததுவாச
பகா-காசிபா-வாமதேவா-கணணுவா முதலாகிய
ரஷடாகள முனனொரு காலததில நைமிசாரணிய
வெணணீறு சணணிதது, திரிபுணடரமணிநது அககு
டிச் சிவததியானபராராய வேதாகமஙகளாற பரமபதி
கிததுவாழநதிருநதனா. அககாலததுச சதுாவேத ஷ
ஷ்டாதசபுராணஙகளை வியாதமுனிவாபால ஐயந தி
ணாநத புணணியவடிவினராகிய சூதபுராணிகா அஙகெ
நளககணடு முனிவாகள எதிாகொண டழைதது அரு
ததிய ஆசமநாதிகளா லுபசரிததுத தகுநதஆதநததிரு
மமலமறற முனிபுங்கவரே! எமதுதவபபேற்றால தே
டெழுநதருளபபெறறோம. சிவபிரானே அகில தே
ஷ்டியாதி பஞசகிருத்தியகாரண னெனறும, அவாது
யே அழிவறற நற்கதியை யளிபபதெனறும, அவரை
செய்வது ஸ்ரீ பஞசாக்ஷரமநதிரமே யென்றும யாங்
ாநதிருந்தும, அபபெருமானது புகழைக்குறிக்கும்
ணங்களைத் தேவரீர் அடியேங்கட் குபதேசித்திருந்

சிவமயம்.

கையொப்ப ஜாபிதா

சிதம்பரம் ஸ்ரீமத்- இராமலிங்க சுவாமிகள்

Accountant General's Office

M. முனிசாமிசெட்டியார்
C. தங்கவேலுமுதலியார்.
C. சிவராமமுதலியார்
V. கலியாணசுந்திரம்பிள்ளை.
A. குருசாமிமுதலியார்
C. கணபதிமுதலியார்.
P. குமாரசாமிமுதலியார்.
A. முருகேசமுதலியார்.
பு. சிங்காரவேலுமுதலியார்.
P. சபாபதிசெட்டியார்.
T. பதராயமுதலியார்.
A. கோபாலமுதலியார்.

Pay Examiner's Office.

C. பச்சையப்பநாயகர்.
S. தியாகராயசெட்டியார்.
C. தங்கவேலுசெட்டியார்.
C. நடேசமுதலியார்.
P. பாலசுந்திரமுதலியார்.
M. அப்பாதுரைமுதலியார்.
M. பாலு முதலியார்.

Tamil Translatio
T. பாலசுந்தரமுதலி

High Cou
A. சோமசுந்திரமுத
Com Examiner
M. இராஜவேலுமு

Port Offi
P. சிவகுருநாதமுத

Madras C
V. M. அண்ணா
T. இராஜரத்ன
M. காளிதாஸலால
N. C. சின்னையமு
B. திருமூர்த்திமுத
B. புருஷோத்தமந
V. கோவிந்தராஜ

Post Of
P. M. கந்தசாமி
A. முருகேசமுதல்
T. செங்கல்வராய
சி. மாணிக்கமுதல்

Hindu Office

M. கொழுந்தைவேலுமுதலியார்.2
வி. சபாபதிமுதலியார்.

Gun Carriage Factory

V. வடிவேலாசசாரி.
குமாரசாமிஆசசாரி

Bank of Madras

:. N. கலியாணசுந்தரமுதலியார். 10

Board of Revenue

த J. M. சிவசங்கரமுதலியார்.

த Rev. Settlement Office

O. M. நாதமுனிமுதலியார்
2ஜேசஷாசலமுதலியார்

u Rev Survey Office

தி ஆ. சங்கரநாராயணபபிள்ளை. 10
வC. S. தங்கவேலுமுதலியார்.

Messsr Spencer & Co

ஆ. வேதாசலமுதலியார்
குமாரசாமிமுதலியார்.

P Orr & Sons.

T. அண்ணாமலைமுதலியார்.

Messrs Rutherford & Co.

P. கிருஷ்ணசாமிமுதலியார்.

Supt. of Pensions Office

P. சந்திரநாதசெட்டியார்.
சந்திரசேகரராவ.
C சிங்காரவேலுமுதலியார்.
P. S. சுப்பராயஆசசாரி
T. வெங்கிடகிருஷ்ணபபிள்ளை

M W D Office.

P சிவசங்கரம்பிள்ளை.

Clothing Examiner's Office

I ஆதிமூலமுதலியார்
C பாலசுந்திரம.

Army Clothing Office

தி. இரத்தினசெட்டியார்.

Sea Customs Office

N S. தங்கவேலுமுதலியார்.
அருமபுநாயகர்.

Commissariat Department

T. V. இரங்கசுவாமி

Messrs. Higginbotham & Co

அருணாசலநாயகர்.

Messrs Wilson & Co

T. V. முருகேசமுதலியார்.

Messrs. Deschamps & Co.

C. அப்பாசாமிமுதலியார்.

P W Secretariat.

M. ஆறுமுகமுதலியார்.

Municipal Office.

N. குமாரசாமிபிள்ளை. 2
P. விஜயானந்தரங்கமுதலியார்.

Mail Office.

பொன்னுசுவாமிமுதலியார்.

Inspector General of Police

M. C நித்யானந்தமுதலியார்.
M ஷண்முகமுதலியார்.
M. கோவிந்தசாமிமுதலியார்.

Govt. Office Rev Dept.

T. முனிசாமிமுதலியார்.

Small Cause Court

C. இரங்கசுவாமிமுதலியார்.
C. A. வீராசாமிமுதலியார். 2

M. Ry Co.

ப. சாமிநாதமுதலியார்.

வக்கீல் குமஸ்தாக்கள்.

T. தெய்வசிகாமணிமுதலியார்.
P. தணிகாசலமுதலியார்.

Teacher.

க. வ. திருவேங்கிடநாயுடு.

Students.

P அரங்கசுவாமி.
M. நாராயணசுவாமி.
V. முருகையசெட்டியார்.

திருவல்லிக்கேணி.

தி. க மாணிக்கசெட்டியார்.
சீ கோ பார்த்தசாரதிசெட்டியார்.
அப்புசெட்டியார்
ஆ கோவிந்தசெட்டியார்.
ஆ முருகப்பசெட்டியார்.
லால மாணிக்கசெட்டியார்.
தங்கவேலுமுதலியார்.
M ஷண்முகசெட்டியார்.
பெரியதனம். குப்புசெட்டியார்.
மளிகை பப்ராய நாயகர்.
வெ கங்காதரமுதலியார்.
A கோவிந்தராஜுலுசெட்டியார்.
T A அப்பாசாமிசெட்டியார்.
முனிசாமிசெட்டியார்.
மாணிக்காசாரி.
கா. இரத்தினாசாரி.
முத்தாசாரி.
கனியாசாரி.
கோவிந்தசெட்டியார் ஷராப்.

திருமயிலை.

க. விநாயகமுதலியார்.
சபாபதிமுதலியார்.
சி. சிங்காரமுதலியார்.
ரங். பார்த்தசாரதிசெட்டியார்.
மயிலை தாண்டவராயசெட்டியார்
செங்கழனிசெட்டியார்.

உ

சிவமயம.

இவ்வசனநூலில் ஆண்டாண்டெடுத்துதகரித்த சமஸ்கிருதபபிரமாணநூலகள.

ாதுளாகமம
ாமநபுராணம.
ித்தாநதஶாராவளி.
 தாவணவேதம.
கவலயோபநிஷதது.
ருதிகள.
ாநசமஹிதை.
ரஹமோததரகாணடம.
வரஹஸயம.
மாயணம.
மஸகநதம.
ஷ்ணுபுராணம.
ாநதபுராணம.
ஜுஷ்ஸம்ஹிதை.
ிம்நஸ்துதி.
சிம்ஹபுராணம்.
கவதபுராணம.
ாஸமஹிதை.
ஙகபுராணம்.
திதயபுராணம்.
வபுராணம்.
ந்தலஹரி.

ஸௌநதாயலஹரி.
நருஸிமஹோததரபுராணம.
தாருவநகரீடாவிலாஸம.
ருகவேதம.
தைததிரீயகம-ஶருதி.
காஶிகணடம.
பரஹமாணடபுராணம.
பராஶரபுராணம.
வாயுஸமஹிதை
அதாவஶிகோபநிஷதது
கூாமபுராணம.
காளிகாகணடம.
ஶவேதாஸவதரோபநிஷதது
நிகணடு.
மநதரோபநிஷதது.
ஸமருதி.
ஹரததாவாகயம்.
ருதரகோடிமஹாதமயம.
பாரதம்.
அநுஶாஸநிகபர்வம்.
சாநதிபர்வம.
ஸௌப்திகபாவம்.

உ

ப்ரஹ்மஸ்ரீ

முலுகுட்ல - விசுவநாத சாஸ்திரிணும் விரசித

சுலோகெள.

ஸ்ரீரதநவேலமுதலியா ரவநீதலேஷய சாஸீயஸாவ ஶிவஸம்மத
மூலதம்தராண- அஷ்டாஷ்ட விக்ரஹ ஸமாஹ்வய ஶைவ லீலாக்ரம்
தசகார ஶிவபக்தபராயணோஸௌ-௧.

த்ருஷ்டோஹ்யேதத்க்ரம்த ஸ்ஸர்வஶ்ருதிஸார ஸம்மதோஜயதி
சித்ரபதைஸ ஸம்யுக்த ஶ்சித்ரதயா ஸகலபக்த ஸம்ஸேவ்ய.-௨.

బ్రహ్మశ్రీ- ములుకుట్ల. విశ్వనాథశాస్త్రిణ విరచితశ్లోకాః.

శ్రీరత్నవేల్ముదలియారవనీతలేద్య చాసీయ్యసర్వశివసమ్మత మూ
తంత్రాణ । అష్టాష్టవిగ్రహ సమాహ్వయశైవ లీలాగ్రంథంచకారశివ
భక్త పరాయణోసౌ॥౧॥

దృష్టోహ్యేతద్గ్రంథ స్సర్వశ్రుతిసార సమ్మతోజయతి ।
చిత్రపదైస్సంయుక్త శ్చిత్రతయా సకలభక్త సంసేవ్యః।౨।

சிறப்புப்பாயிரம்.

சிவபராக கிரமமா முவமையின மாணமியம
மாசிலாத தவாககிறை கேசிமா முனிவரன
சீரியல போஙக வாரியத தமைததனன
செபபரு மேனமை யபபெரு நூலை
எணடகு சீரததித தணடமிழப பாஷையின
மொழிபெயரத தெவரும பழுதறத தோவான
இமிழதரு வேதா கமவுப நிடதப்
பிரமா ணஙகள திரமுறக காடடி
வசனகா வியமா விசைதர வியறறினன
ஆககமே பெருகு மீககா டதணகண
கஙகையங் குலமவி ளஙகவந துதிததோன
புஙகவர புகழு மரஙக சாமிமால
நறறவ மனைததும பெறறிசே ருருவா
யுதிததென றறிஞர மதிததிடு புதலவன
ஒழுகக மனைததும விழுததக வமைநதோன
கலைவலார புகழதரு நிலைமை யாளன
அரனடி யவரை யரனெனப போறறுறூஉம
பததிமை தழைநத ரததினவே லேநதலே.

உ

சிவமயம்.

முகவுரை.

அஷ்டாஷ்டக விக்கிரக லீலை என்பது சிவபிரான் அறுபத்து நான்கு திருவுருவமைந்து அடியார்கட் கருள்செய்த திருவிளையாடலென்னப்படும். இதனையே அஷ்டாஷ்ட மூர்த்தமெனவும் சிவபராக்கிரமமெனவும் வழங்குவர்.

இவ்விக்கிரஹலீலையை வேதாகமபுராணங்களுள், **வேதம்** நியாயரூபமாகவும், **ஆகமம்** அதனைவிரித்துச் சகளத்திருமேனியில் அடியார்கள் வழிபட் டுய்யும்பொருட்டு கிரியாரூபமாகவும், **புராணங்கள்** அவ்வாறு வழிபட்டுப் பேறுபெற்றோ ரிவரெனக் கதாரூபமாகவுங் கூறும். இன்னும்பலவாகக்கூறுஞ் சரிதங்களியாவு மிதனுள்டங்கும்.

புராணங்கள்கூறுஞ் சரிதங்களின் சுருக்கத்துடனும், பூஜிப்போருணரும்வண்ணம் திருவுருவப்படத்துடனும், தியானிப்போருக்குப் பயன்பட தியான ஸ்லோகத்துடனும், இஃது வெளியிடப்பட்டது.

இதனை நன்காராய்ந்து தத்தமக்குவேண்டிய பலன்கள் சித்திக்கும்பொருட்டு அவ்வவற்றிற்குரிய திருவுருவங்களை அவ்வவற்றின் நியமப்படி தியானித்தும் பூஜித்தும் வழிபடுவோர்க் கெய்தாதன வுலகங்களு ளொன்றுமில்லை, திண்ணம்

இந்நூல் பல வருடங்களாகப் பலரால் அச்சிட்டு வெளியிடக் கருதியும், ஸ்வயலாபத் தேட்டத்தாற் சரித்திரங்களை யெழுதிப் பூர்த்திசெய்யாது சிவபுண்ணியத்தைக் கைக்கொள்ளாது விடுத்தனர். மில்லர் துரைக் கல்விச்சங்கத்து உபாத்யாயர்-இரத்தினவேலுமுதலியாரென்பவர் இச்சரித்திரங்கள் யாவும் யாவரு முணர்ந்து இடுக்கண் தீர்ந்து இஷ்டசித்திக ளடைந்து சிவபுண்ணியத்தை மேற்கொள்ளச் செய்தனரால், இவரும் பெறுதற் கரிய சிவபுண்ணியத்தைப்பெற்றுச் சிவானந்தமுற்று வாழ்வாரென்பதே உண்மை! உண்மை! உண்மை!.

சிந்தாதிரிப்பேட்டை }
ஜய ஹூ மார்கழி மீ }

இங்ஙனம்:
கோ-ஷண்முகசுந்தரமுதலியார்.

உ

சிவமயம்.

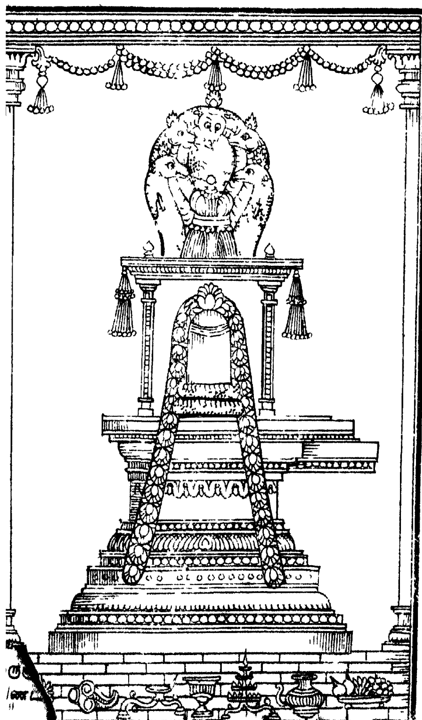
திருச்சிற்றம்பலம்.

அஷ்டாஷ்டமூரதத நாமத் தியானம்.

லிஙகமலிஙகோதபவஞசைவ முகலிஙகமசதாஶிவம
மஹாஸ்தாஶிவஞசைவோ மாமஹேஶமத பரம
ஸுகாஸநமுமேஸநது ஸோமாஸ்கநதநதைவச
சநதரஶேகரமூரததிஞச வருஷாரூடமவருஷாநதிகம
புஜஙகலளிதஞசைவ புஜஙகதராஸமேவச
ஸநதயாநருததமஸதாநருததம தாணடவமஜாஹநவீதரம
கஙகாவிஸாஜநஞசைவ தரிபுராநதகமேவச
கலயாணஸுநதரஞசைவ அரததநாரீஶவரநததா
சஜயுததமஜவராபகநம ஶாரததூலஹரவிகரஹம
ததாபாஶுபதஞசைவ கஙகாளமகேஶவாரததகம
பிக்ஷாடநநதுஸிமஹகநம சணடேஶவரபரஸாதகம
தக்ஷிணாமூரததிததபேதம யோகவீணாதரநததா
காமாநதகநதுகாமாரிம லகுளேஶவரபைரவம
ஆபததாரணஞசைவ வடுகமக்ஷேதரபாலகம
வீரபதரமகோராஸதரம தக்ஷயஜஞஹரநததா
கிராதமகுருமூரததிஞச அஶவாரூடமகஜாநதிகம
ஜலநதரவதநஞசைவ மேகபாதத்ரிமூரததிகம
தரிமூரததிதரிபதஞசைவ ததாகௌரீவரபரதம்
சகராதாநஸவரூபஞச கௌரீலீலாஸமநவிதம
விஷாபஹரணஞசைவ கருடாநதிகமேவச
ததாபரஹமஶிரஶசேதம கூரமஸமஹாரமேவச
மதஸயாரிநதுவராஹாரிம பராரததநாமூரததிமேவச
ரக்தபிக்ஷாபரதாநஞச ஶிஷயபாவநதைதவச
ஷடாகநததாடாஷட விக்ரஹம்பாவயேதசதா.

అష్టాష్టవిగ్రహనామధ్యానమ్.

లింగంలింగోద్భవంచైవ ముఖలింగంసదాశివం ।
మహాసదాశివంచైవో మామహేశమతఃపరం।
సుఖాసనముమేశంతు సోమాస్కందంతదైవచ ।
చంద్రశేఖరమూర్తించ వృషారూఢంవృషాంతికం॥
భుజంగలలితంచైవ భుజంగత్రాసమేవచ ।
సంధ్యానృత్తంసదానృత్తం తాండవంజాహ్నవీధరం।
గంగావిసర్జనంచైవ త్రిపురాంతకమేవచ ।
కల్యాణసుందరంచైవ అర్ధనారీశ్వరంతథా॥
గజయుద్ధంజ్వరాపఘ్నం శార్దూలహరవిగ్రహం ।
తథాపాశుపతంచైవ కంకాళంకేశవార్ధకం ।
భిక్షాటనంతుసింహఘ్నం చండేశ్వరప్రసాదకం ।
దక్షిణామూర్తిత ద్భేదం యోగవీణాధరంతథా।
కాలాంతకంతుకామారిం లకుళీశ్వరభైరవం ।
ఆపదుద్ధారణంచైవ వటుకంక్షేత్రపాలకం।
వీరభద్రమఘోరాస్త్రం దక్షయజ్ఞహరంతథా ।
కిరాతంగురుమూర్తించ అశ్వారూఢంగజాంతికం।
జలంధరవధంచైవ మేకపాదంత్రిమూర్తికం ।
త్రిమూర్తిత్రిపదంచైవ తథాగౌరీవరప్రదం ॥
చక్రదానస్వరూపంచ గౌరీలీలాసమన్వితం ।
విషాపహరణంచైవ గరుడాంతికమేవచ।
తథాబ్రహ్మశిరశ్ఛేదం కూర్మసంహారమేవచ ।
మత్స్యారింతువరాహారిం ప్రార్థనామూర్తిమేవచ॥
రక్తభిక్షాప్రదానంచ శిష్యభావంతదైవచ ।
షడాననంతథాష్టాష్ట విగ్రహంభావయేత్సదా ।, ఇతికాశ్యే.

கன்மசாதாக்கியமாவது தொழிலென்னும் யோகநாமத்தையடைந்த நாதமயமான ஞானலிங்கமும், அபேதவிந்துமயமான கிரியாபீடமுங்கூடிய பஞ்சகிருத்தியஞ் செய்வது. இது நிவர்த்திசத்தி யுடன் கூடியிருக்கும். சிவ சாதாக்கியம் அமூர்த்தி சாதாக்கியம் மூர்த்தி சாதாக்கியம் கர்த்திரு சாதாக்கியம் இவை நான்கும் நாதத்துத்தொழில் அறுதி. கன்மசாதாக்கியம் தொழில் நிவர்த்தி பிரதிட்டை வித்தை சாந்தி யென்னுஞ் சத்திகள் நான்கும் விந்துவிற்றொழில் சாந்தியதீதையில் தொழிலறுதி. இவ்வகைத்தொழிற்கொண்ட நிவர்த்தியே முதலான பீடமும், தொழி லறுதியான கர்த்திருமுதலான லிங்கமும், கன்மசாதாக்கியமானலிங்கமும், சாந்தியதீதையான நான்கும், தந்தொழில்களை யுள்ளடக்கித் திரண்ட குடிலாபீடத்து வியாபிந்தலியசத்திகளாற் பிரேரிக்கப்பட்டுள்ள இந்திகை யாதியாய நாத கலைகளைந்தும் பொருந்தின இடம் நாதமயமான இலிங்கமாம். இந்த நாதமயமான லிங்கத்தின்கண் இடை குடக்கு வடக்கு தெற்கு கிழக்கு முதலிய திசைகளினுள்ள சதாசிவன் ஈசன் பிரமன் ஈசுரன் ஈசானன் முதலிய மூர்த்திகளிடத்துச் சாதாக்கிய முதலிய ஐந்தும் பொருந்தியுள்ள அவசரம் கன்மசாதாக்கியமாம். முன்னர்மொழிந்த ஐவகைச் சாதாக்கியங்களுட் சிவசாதாக்கியம் பரமசிவத்தையும், அமூர்த்திசாதாக்கியஞ் சிவசாதாக்கியத்தையும், மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியத்தையும், கன்மசாதாக்கியங் கர்த்திருசாதாக்கியத்தையும் பொருந்திநிற்கும். இது அழிவில்லாப் பொருள்கட்கெல்லா மாதாரமாய் அழிபொருள்களை யதிஷ்டிப்பித்திருப்பது. இது பஞ்சமூர்த்திகளுடைய ஒருமைப்பாட்டிலுண்டாதலாலும், அண்டத்துட்பிண்டங்கட்குயிராய் நிற்றலாலும், பிண்டிகை யெனப்பட்ட பீடத்தில் எழுந்தருளியிருத்தலாலும், பிண்டமான சத்திதானே திருமேனியாதலாலும், கருணைநிலையான நிஷ்களமும் பெருமையுற்ற சகளமுந் திரண்டு பிண்டமென்னும் பெயரையுடையதாயிருக்கும்.

பிரம விஷ்ணு ருத்திரரா லதிஷ்டிக்கப்பட்ட பீடமும், அதற்கு ஏதுவான மகேசுவரரா லதிஷ்டிக்கப்பட்ட கல்லபத்திரமும், இவ்வகைய சிவபீடத் தெழுந்தருளியிருக்குஞ் சிவசூாத்தியான சதாசிவமும், அவர் திருமுகமுதலிய திருவுறுப்புகளை யதிஷ்டிக்குஞ் சிவசத்தி கிரியைகளாகிய வித்தியாதேகமும், அதற்கு சூாத்திமாஞகிற சிவோபாதி ஐந்தும், அபரநாதம் அபரவிந்துவையும் பரநாதம் பரவிந்துவையும் அதிஷ்டிக்கப்பட்ட சாதாக்கியமென்று பெயருற்றதே **இலிங்கம்.**

பின்னும் சிவபெருமான் அதிகாரத் தானமாகிய சதாசிவ ரெழுந்தருளியிருக்கும் பத்மத்தின் கிழங்கு பிரமாண்டமாகிய பிருதிவிதத்துவம். அப்பு முதலிய கலையீருகச் சொல்லிய இருபத்தொன்பது தத்துவமும் நாளம். அமரேசமுதலிய புவன மெழுபத்திரண்டும் நாளத்தின் கண்டகங்களாகிய முள்ளுகள். புத்தி குணமாகிய பஞ்சசற்பாவம் நாளத்தின் சூத்திரமான நூல். புறவிதழைச் சுமந்துநிற்கும் முடிச்சுப்பட்டம் மாயாதத்துவம் உள்ளிதழ் சுத்தவித்தியா தத்துவம் சுத்தவித்தியா புவன கலாசத்திக ளறுபத்து நான்கும் கன்னிகை கலை யறுபத்துநான்கும் குண்டலி வித்தை ஐம்பத்தோரக்ஷரம். வட்டம் ரான்கும் ஞானக-கிரியை-யிச்சையாதி சத்திகளால வியாபிக்கப்பட்ட சூரியன-சந்திரன-அக்கினி மண்டலமாம். பிருதிவி முதலிய முப்பத்தொரு தத்துவங்களையு மதிஷ்டிக்குஞ் சுத்தவித்தையினுடைய வியாத்தியான சத்திமண்டல மென்னும் அபரவிந்து, அபரநாதம், பரவிந்து, பரநாதமாயநிற்பது சிவாதநமாம். சுத்ததத்துவமிருபத்துமூன்றும் இவற்றை யதிஷ்டிக்கும் சமனை யுன்மனைகள திருமேனியாம். இவ்வகைப் பெருமை யுற்றதே **தியானலிங்கமாம்.**

இலிங=லயம்,கம்=தோற்றம்; ஆகவே சிருஷ்டியாதி பஞ்சகிருத்தியத்தைச் செய்யு மீசுரப்பிரமாலம இலிங்க மெனப்படும்.

வாதுளாகமம்.

“ஸௌவீர்யம்நாஸ்தி தத்தேஹே மாம்ஸாஸ்திருதிரஞ்ச
இந்த்ரசாபஇவாகாஸே தர்ப்பணேப்ரதிபிம்பவத்.
அமூர்த்தத்வாத்கலாஹீநம் தத்ரூபம்லிங்கவத்பவேத்
ஸூர்யகோடிப்ரதீகாஸம் ஜ்யோதிஸ்தம்பாக்ருதிஸ்திதம்
ஏதஸ்யாந்தர்க்கதாமூர்த்திரமூர்த்தாதிரிஹோச்யதே.”
“ஏதத்வைதிவ்யலிங்கந்து மூலஸ்தம்பமிஹோச்யதே
லிங்கேஸர்வம்ஸமுத்பந்நம் லயஸ்தத்ரைவசோச்யதே
ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரஏவோக்தம்லிங்காநாமஸ்யசோச்யதே.”

సౌవీర్యం నాస్తి తద్దేహే మాంసాస్థిరుధిరంనచ ।
ఇంద్రచాపఇవాకాశే దర్పణే ప్రతిబింబవత్॥
అమూర్తత్వాత్ కలాహీనం తద్రూపంలింగవత్ భవేత్ ।
సూర్యకోటిప్రతీకాశం జ్యోతిస్తంభాకృతిస్థితం॥
ఏతస్యాంతర్గతామూర్తి రమూర్తాదిరిహోచ్యతే ।
ఏతద్వైదివ్యలింగంతు మూలస్తంభమిహోచ్యతే॥
లింగేసర్వంసముత్పన్నం లయస్తత్రైవచోచ్యతే ।
సృష్టిసంహారఏవోక్తం లింగానామస్యచోచ్యతే॥ ఇతివాతులే.

திருமந்திரம்.

“மலர்ந்தஅயனமாலு[illegible]திரனமகேசன
பலந்தருமைம்முகன்[illegible]ந்நாதம்
நலந்தருசத்தி சிவனவ[illegible]
பலந்தருலிங்கம் பராந[illegible]மே.

அகாரமுதலா யனைத்துமாய்நிற்கும்
உகாரமுதலா வுயிர்ப்பெய்துநிற்கும்
அகாரவுகார மிரண்டுமறியில்
அகாரவுகார மிலிங்கமதாமே.”

இலிங்கமூர்த்தியேநம:

உ

சிவமயம.

திருசசிறறமபலம.

இ ர ண் டா வ து

இலிங்கோற்பவமூர்த்தி.

இரணடாயிரஞ சதுாயுகம பிரமனுககொருநா ளாதலின, ஆயிரஞ சதுாயுக மொழிய ஓா பகல கழிதலாற **பிரமன்** துயினற னன. அபபொழுது சூரியா சநதிரா நக்ஷததிரஙகள நவககிரகங கள இநதிரன முதலிய தேவாகள, மாறியபதினனகு மநுககள யாவ ருமமகலோக முறறனா கறபாநத வெளளநதோனறி உலகிலுளள உயிாகளை யழிததது. முனிவா சனலோகஞசோநதனா. கடறபெரு ககால உலகமறையத **திருமால்** ஓ ராலிலையினபேரிற குழநதைவடிவு கொணடு சிவததியானததுடன நிததிரைசெயதனா. அதைச சன லோகததுளள முனிவா கணடு துதிகக விழிததுப பழைய வுலகைத தேட, அது பாதலத தமிழுநததால **வராகவுரு** வெடுததுப் பிலததின வழியே சென்று கணடு தன கொமபிற குததி யெடுதது வநது முறைபபடி நிறுததிப பாற படுதது யோகநிததிரையி லிரு நதனா. இதனுள ஆயிரஞ யுகங கழிய,பிரமனுககு இரவு நீஙகிப பகறகால மெயதியதால,கண விழிதது லகைப பார்ததுத தேவா அசு ரா மனிதா விலஙகு முதலிய தாவர சஙகமஙகளைச சிருட்டிததுத தேவலோகம பூவுலகஙகளை நிரபபி இநதிரனை அரசிலிருததி அட்ட திக்குப பாலகரை அவரவா பதவியில வைததுத தான துயின்றால் உலகந துயிலும், தானெழுநதால உலக மெழும ஆதலின தனனை விட வேறே கடவுளிலலை யென்று தருககெய்தித தரணிமுழுவதும பார்த்துவருகையில், க்ஷீராப்தியிலே திருமால் இறுமாந்து கண்ணயில்

வந்து கண்டு அகந்தையால் மார்பிற் றட்டி "எழுந்திரு" என, விண்டு விழிக்க, பிரமன் "நீ யாரென்று வினவ, "யானுன் தந்தை" என, "நீ யின்னும் விழிக்கவில்லை நீ யென்மகன் யானே யுன்னைப் படைத்தேன்" என, திருமால் "நீ யென்னுந்தியிற் பிறந்தோ னன்றோ" என், பிரமன் "பிருகு முனிவன் சாபத்தா லுன்னைப் படைத்துப் படைத்துக் கை சிவந்திருக்கின்றனபார்" என, திருமால் "நான்முக! உனது நடுச்சிரத்தைச் சிவபிரான் கிள்ளியபோது அச்சமுற்றதை மறந்தாய்" என்று பலவகையாகக் கூற, கமலாசனன் கடுஞ்சினங் கொண்டு "நாமிருவரும் போர்புரிந்தால் நம்மில் வெற்றியுற்றவனே பெரியவன்" என இருவருஞ் சம்மதித்துப் போர்க்கோலங்கொண்டு வில்லைவளைத்துப் பலவகைப் பாணங்களைப் பிரயோகித்துச் சமர் புரிகையில் அவ்வத்திரங்கள் அவனிமுழுவதூந் திரிந்தனவாதலால், பலரிறந்தனர், பலர் கரிந்தனர், பலர் கயிலைமலையையடைந்தனர் மேகங்களகரிந்தன தேவலோகமும் பூவுலகமு மெரிந்தன, கடல்நீர் முழுவதும் வறந்தன. இவ்வாறு செருச்செய்கையிற் சிவாக்கினையினால் நாரதமுனிவர் அங்குவந்து "நீங்க ளிருவரும் நான்முதல் நான்முதலென்று சண்டைசெய்கிறீர்கள். உங்களிருவரில் ஒருவருமல்ல. முதல்வர் சிவபிரான் இன்னும் போர்செய்வீரேல் முதற்பொருள் சோதிவடிவாய் வரும்" என்று தேற்றிப்போகவும், அதனைக் கவனியாமல் இருவரும் முன்போலவே சமர்விடா திருக்கக்கண்ட சிவபெருமான், இன்னுஞ் சமரைத்தடுக்கா திருந்தால் உலகமழியுமென்று திருவுளங் கொண்டு, யாவர்க்கு முற்ற விடுக்கண் களைவாராய் ஓரக்கினித்தம்பமாய் இருவருமஞ்சும்படி அவர்க்கிடையே தோன்றினர் அப்பொழுது அசரீரி "சிறுவர்களே! உங்கள் வல்லமையைச் சோதிக்கக் கருதிச் சிவபெருமானே சோதிவடிவாய் எழுந்தருளினர் இத னடிமுடிகளை யறியுங்கள்" என, அவ் வொளிப்பிழம்பைத் தரிசித்து அசரீரியைக் கேட்டவுடனே கோப மொழிந்தும் அகந்தை நீங்காதவர்களாய்ப் பிரம விஷ்ணுக்கள் "இதன் முடியையும் அடியையுந் தேடுவோம்

அவற்றி லொன்றைக் கண்டவரோ மேலோர்" எனச் சபதஞ்செய்து பிரமன் "யான் முடியைக் காண்பேன்" என்றும், விஷ்ணு "அடியைக் காண்பேன்" என்றுந் தீர்மானித்துக் கொண்டனர். மாயவன் வராக வடிவேற்றுக் கொம்புகளாற் பூமியைத் தோண்டி அதலம் விதலம் சுதலம் நிதலம் தராதலம் ரசாதலம் பாதலமெனனுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடிச் சென்று மேலுஞ் செல்லுகையில் அநேககாலமாகியும் அடியைக் காணவில்லை. நாவறண்டு ஒளிமழுங்கிக் காதடைப்புற்றுச் சலித்துத் திருமாலுக்குப் பண்டைய வுணர்வு தோன்றியது. மீண்டு வரவுஞ் சக்தியற்றுத் திரிநேத்திரனைப் பலவகையாகத் துதித்து "அடியேன் அறியாமையாற் செய்த பிழையைப் பொறுப்பீராக" என்று பிரார்த்தித்துப் பெருமானருளாற் சிறிது வலிபெற்றுப் பூமியை யடைந்து சோதிமலையைச் சமீபித்து வணங்கி நின்றனர். இதுநிற்க. முடிகாண்பதாகச் சபதஞ்செய்த பிரமன் அன்னப்பறவை வடிவேற்றுப் பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் சனலோகம் தபோலோகம் மகாலோகம் சத்தியலோகமெனனுஞ் சத்தலோகங்களுந் தேடி ஆயிரம்வருஷந் திரிந்துதிரிந் துழலவும் முடியைக் காணாமல் திரும்ப விரும்பானாய் "திருமால் அடிகண்டு வருவான். தலைவனாவேனே, யான் முடிகண் டல்லது திரும்பேன்" என்று மேலுஞ் சென்றமையாற் கண் சுழன்று சிறகுகள் சோர்ந்து காலோய்ந்து மனந் திரிந்து துன்புறுகையில் "ஐயோ இவ்வன்னம் இன்னுஞ் சிறிதுநேரம் பறந்தாலிறக்கும். சோதியைச் சிவமென் றறியாதோ? அம்முடியைக் காணமுடியுமோ? திருமாலே அடியைத் தேட முடியாமற் சிவனே சரணெனத் திரும்பிச் சோதியை யடைந்தனன்" எனச் சித்தர் சிலர் செப்பக்கேட்டு அவரை வணங்கிச் சிவபிரானது புகழைச் சிந்தித்து, சிவார்ச்சனை செய்யத் துணிந்து திரும்பிப் பூலோகத்தை யடைந்து சோதியருகே தொழுது நிற்கும் வாசுதேவனைக் கண்டு "மாலே! நாமிருவரும் மால்கொண்டு கெட்டோம். அடிமுடி தேடி யறியாமற் போனோம். இனிப் பெரு

மானை யருசசிததுக காணபோம" என, இருவரு மொதது ஆங கோா சிவலிஙகப பிரதிடடைசெய்து, திருமஞசன முதலியவறறை பியறறி முறைபபடி பூசிகக, பெருமான நீலகணடமும, மானமழு வரதாபயம பொருநதிய சதுாபபுஜமும, நெறறிககணணும, நிலவணி சடையும, பாாபபதிபாகமுமாககககாடசியளிகக,இருவருமஅஷடாஙக பஞசாஙகமாக நமஸகாரஞசெயது "யாஙக ளறியாமற செயதபிழை யை க்ஷமிககவேணடும. புததிரா செயத குறறததைப பெறறவா பொறுககவேணடு மனறோ" என று பலவகையாகப பிராாததிகக, சிவபெருமான, "மைநதாகளே! அஞசாதீாகள உஙகள பிழையைப பொறுததோம நீஙகளசெயத பூசைககுககளிததோம உஙகள பத வியை யளிததோம வேணடியவரஙகளைக கேளுஙகள" என, பிரம விஷணுககள "தேவரீா திருவடிகளில நீஙகாத அனபு அநுககிரகிகக வேணடும" என று வேணட, அமபிகாபதி அருளிசசெயகிறாா.

கூாமபுராணம.

"மைநதனின ைனயெனவலபபுறததளிசதனனறிய
பைநதுழாயகதுவணணனையெனதிடபபாலிற
றநதளிததனனீவிாவெஙகரிமுகனறழலவேற
கநதனேயெனககருணையினுசசிமோநதுனாததான."— என

றபடியே "பிரமனே! நீ யென வலபபுறததிற பிறநதாய், திருமால என னிடப புறததிறபிறநதான நீஙகளிருவரும எனககுக கணபதி யுங கநதனுமபோலவீா. பகையினறி ஒறறுமையாக வாழககடவீா." எனறருளசெயது "உஙகடகு ஞானமுணடாககககடவது" என்று சீாவதிதது அநதாததானமாயினா. சோதிசிறிது சிறிதாகச் சுருஙகி மலைவடிவாய உலகததாரால துதிசெயய நினறது. இஃது அருணா சலம் எனபா. பிரமவிஷ்ணுககள அவவருணகிரியை மும்முறை வலஞ்செய்து பணிநது தததமபதவியடைந்து பண்டுபோல் வாழ்ந் திருநதனா. இவவகைய அததாணுவில, தோனறிய திருவுருவமே இலிங்கோற்பவமெனப் படுூம்.

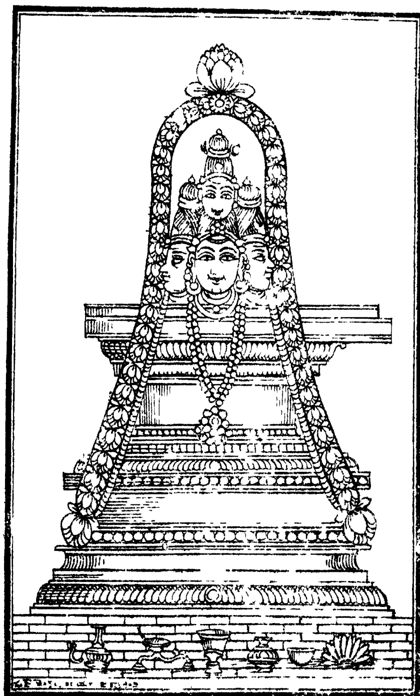
வாமநபுராணம்.

தத'பிதாமஹோதேவ கேஸவஸசஜகதபதி
ஆஜகமதுஸதமுததிஸய யதரலிஙகமபவஸயது இதயாதி
நைவாநதமமபராதபரஹமா விஸமித:புநராகத
விஷ்ணுராகதவாதபாதாளாநஸபதலோகபராயண
சகரபாணிாவிகிஷகராநதோ லிஙகமநலபதேமுநே
விஷணு.பிதாமஹஸசோபௌ ஹரலிஙகமஸமேதயஹி
கருதாமஜலிபுடௌபூதவா ஸதோதரமதேவஸயசகரது '

తతఃపితామహోదేవః కేశవశ్చజగత్పతిః ।
ఆజగ్మతుస్తముద్దిశ్య యత్రలింగంభవస్యతు॥—ఇత్యాది
నైవాంతమంబరాద్బ్రహ్మా విస్మితంపునరాగతః ।
విష్ణుర్గత్వాథపాతాళాన్ సప్తలోకపరాయణః ।
చక్రపాణిర్వినిష్క్రాంతో లింగంనలభతేమునే ।
విష్ణుఃపితామహశ్చోభౌ హరలింగంసమేత్యహి ।
కృతాంజలిపుటౌభూత్వా స్తోత్రందేవస్యచక్రతుః॥ వామనపురాణే.

இலிஙகோறபவாயநம

3. முகலிங்க மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

மூன்றாவது

முகலிங்கமூர்த்தி.

மேலிலிங்கப் பிரபாவத்திற் பிரதிபாதித்த சிவலிங்கம், திருமுகங்களைப்பெற்றிருக்கின் முகலிங்கமெனப்பெறும் அதுதான் ஆட்யம், அநாட்யம், ஸுரோட்யம், ஸாவஸமம் என நான்கு வகைப்படும். ஆட்யம் ஆயிரத்தொரு லிங்கங்களுடையது ஸுரோட்யம் நூற்றெட்டு லிங்கங்களுடையது அநாட்ய ஸுரோட்யலிங்கங்கள் திருமுகங்களைப்பெறா. ஸர்வஸமம் ௫-௪-௩ ௨-௧ இவ்வகை ஐந்து முகபேதங்களைப் பெறும். ஈசானம் தற்புருஷம் வாமம் அகோரம் ஸத்யோஜாதம் முதலிய ஐந்தும், ஈசானமொழிந்த நான்கும், தற்புருஷ அகோர வாமதேவ முகங்கள் மூன்றும், தற்புருஷ ஸத்யோஜாதமிரண்டும், தற்புருஷமொன்றும் பெற்றிருக்க நிற்பது ஸாவஸமமாகும்.

மேற்கூறிய ஸாவஸமலிங்கம் அல்லது முகலிங்கத்தின் பிரபாவத்தினை மற்றுமொரு வகையால் ஆகமங்கள் கூறும். அதனையொருவாறு சுருக்கிக் கூறுவாம்.

அநாசிருதா அநாதா அநந்தா வியோமரூபர் வியாபகையென்னும் மூர்த்திகளைவரும், பராசத்தி கிரியாசத்தி ஞானசத்தி இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியென்னும் ஐவகைச் சத்திகளைக்கொண்டு, முறையே சிவசாதாக்கியம் கன்மசாதாக்கியம் கர்த்திருசாதாக்கியம் மூர்த்திசாதாக்கியம் அமூர்த்திசாதாக்கியங்களால், அசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்களை நடாத்துதலால், இவை அநாசிருதருடைய அவதாரகாரியமென்னுங் கன்மசாதாக்கியருக்குச் சுத்தாசுத்த பஞ்சகிருத்தியங்க

ளின தொழிலகளதாமே ஐநது திருமுகஙகளாம இதில அநாசிரு
ராவார சமனையாம பராசததியும, உனமனையாம பரமாந தம
ளொனறி ஆனமாககளைத திருவுளத தடைதத நிலையா.

அநாசிருதராகிய இவாகளுப பிரம னளவாகவும, அநாகதர்
கது விஷ்ணு அளவாகவும, அநந்தர்க்கு உருததிர னளவாகவும
வியோமருபர்க்கு மகேசசுர னளவாகவும், வியாபகர்க்குச் சதாசிவ
னளவாகவும வியாததி. மேறகூறிய ஐவருள, வியாபகருடைய மூ
ததிபேதமான ஆடகேசுரர் பாதாளாதிபதியாய ஆஙகுளளவாதொ
எழுநதருளுவா வியோமருபருடைய மூாததிபேதமான கூர்மாண்ட
தேவநாயனுர் இருபததெட்டுகோடி நரகததிற கதிபதியா யிருட
பா அநநதருடைய மூாததிபேதமான காலாக்கினி ருத்திரதேவர்
பிரமாணடததை யதிஷடிததெழுநதருளியிருபபா. அநாகதருடைய
மூாததிபேதமான ஆதாரசத்தி அணடஙகளைச சமநது எழுநதருளி
யிருககும இவவகைச சகலபுவனுதாரமாய நினறு சிருட்டி-திதி-சங
காரம-திரோபவம-அநுககிரகம எனனும பஞச கிருததியஙகளையும
நடததுமிடததுப பிரம - விஷ்ணு - ருததிர - மகேசசுர - சதா
சிவபேதமே முகலிங்க மெனவுமபெறும. விரிவு சிவாகமஙகளுட
காணக.

சித்தாந்த சாராவளி.

" ஏகாதிகமலிஙகஸஹஸரமாட்யே
த்வஷடோததரிமலிஙகமுதமஸ-ரோட்யே
விஶேஷதஸ்ஸாவஸமேஸவக்தர
மாடயேபய[illegible]யேவிநதேவபூஜயே. "

ఏకాదికం లింగ [illegible] త్వష్టో త్తరం లింగ శతంసురేఢ్యే।
విశేషతస్సర్వ సమే[illegible]ఢ్యేప్యనాఢ్యే విన దేవపూజ్యే॥

[illegible]ங்காயநம:

4. சதாசிவ மூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

நான்காவது
சதாசிவமூர்த்தி.

சாந்தராயும் சர்வகர்த்தாவாயும் அவயவராயும் சர்வஞ்ஞராயும் ஸ்வப்ரகாசராகியும் அசலராகியும் அமேயராகியும் அநாதியாயும் அதுலராயும் சூக்ஷ்மராயும் மஹாநாகியும் சிதகனராகியும் வியாபியாகியும், முத்தப்பிரியராகியும் அமலராகியும் பராசத்தியுடன் கூடியுமுள்ள சதாசிவமூர்த்தி, ஈசானம்-தற்புருஷம்-வாமம்-அகோரம் ஸத்தியோஜாதம் முதலாகிய ஐந்து திருமுகங்களுடனிலையாந்து எழுந்தருளி ஆன்மாக்களின் பாசச்சேதநிமித்தம் சித்தாந்தமாகிய காருடம்- வாமம் - பூதந்தரம்-பைரவ மீறுகிய ஆகம பேதங்களை ஈசான மொழிந்த நான்கு திருமுகத்தினும், காமிகாதி இருபத்தெட்டாகமங்களை ஈசானமுகத்தினும் அருளிச்செய்தனர். அக்காமிகாதி ஆகமங்கள் ளாவன:— காமிகம் - யோகசம் - சிந்தியம் - காரணம் - அசிதம் - தீப்தம்-சூக்ஷ்மம்-ஸஹஸ்ரம் - அம்சுமான் சுப்ரபேதம் - விஜயம் நிஸ்வாஸம் - ஸ்வயம்பூதம் - ஆக்நேயம் - வீரம் - ரௌரவம் - மகுடம் - விமலம் - சந்தரஞானம் - முகபிம்பம் - ப்ரோத்கீதம் - லளிதம்- சித்தம்-சந்தானம் - சர்வோத்தமம் - பாரமேசுரம்-கிரணம் - வாதுளமென்பன. இவைகளைக் கேட்டோர் பிரணவர் - திரிகலர் - ஹரர் - சுதர் - பஸ்மர் - காரணர்-சர்வருத்திரர் - பிரஜாபதி - சுசிவர் - சிவர் அச்சுதர் - ஈசர் - ஈசானர் - ஹுதாசனர் - சூக்ஷ்மர் - வைச்ரவணர் ப்ரபஞ்சனர் - காலர் - பீமர் - தாமர் - அம்புஅக்ரர் - ரவி - தசேசர் - விக்நேச்சுவரர் - சசி - அநாதிருத்ரர் - பரமேசர் - தசார்ணர் - சைலஜர் - நிதனேசர் - பிரமர் - வியோமர் - ஹுதாசனர் - தேஜஸ - பிர

ஜாபதி - பிராமஹணேசா - நநதிகேசர் - சிவர் மஹாதேவா - சாவாத மகா - வீரபததிரா - அநநதா - பிரஹஸபதி - பிரசாநதா - ததீசி சூலி - கவசா - ஆலயேசா லளிதா பிநது - சணடிகேசசுவரா - சிஷ்டா - அசமவாயா - சோமா - நருசிமஹா - ஸ்ரீதேவி - உசநா தேவவிபவா - சமவாததகா - சிவா மஹாகாளா முதலியோா இவவாகமஙகளுள முதலிறகூறியபததும சிவபேதஙகளாம. ஏனைய படினெடடும உருததிரபேதஙகளாம. இச சிவாகமஙக ளிருபததெடடும வக்த்ராரம் முதல விஸ்வாதமகம் ஈருயுளள இருநூறறெடடு உடபிரிவுடையன. அவறறைக காமிகந் தந்திராவதாரப்படலத்துட் காணக.

இவவாகமங்கள சாதாகக்யமூாததியாகிய இப பெருமானுககுத திருவடிகள - கணைககால- அஙகுலி - கெணடைககால - முழநதாளகள ஊருககள- குஹயம - கடிததாநம - முதுகு - கொபபூழ வயிறு - ஹருதயம - ஸதநஙகள - நயநம - கணடம - செவிகள - கிரீடஙகள - கரஙகள - மாாபு - முகம - நா - கனனம - நெறறி - குணடலஙகள - உபவீதம - ஹாரம - ஆபரண முதலியவாயத திருமேனியாகக கூறப்படும. [திருவை ஏனைய அஙகஙகளுககும கூடடிக்கொளக].

இவா படிகநிறம் - சடைமுடி - ஐநது திருமுகம - பததுக கரஙகள - ஒருதேகம - இரணடு திருவடிகள - வலககரதது இசசா ஞாநக கிரியை யெனனுமமூவிலைச சூலமும, பராசததி ரூபமாய மழுவும, காததருபாவமான கடவஙகமும, வாளும, பீஜாபூரகமும, வசரமும, ஜநந பயததைப் போககுவதான அபயமும, இடககரதது ரிததிகுணமாகிய நாகமும, தூல சூக்கும பூதஙகளை நடததும மாயா ரூபமாகியபாசமும, குணமாகிய நீலோறபலமும, அஙகுசமும, சுததாசுதத அத்துவாவைப் பிரவாதிககுங் குணமான தமருகமும், போகததைத்தரும வரதமும, நாதகுணமாகிய மணியும், சஙகாரகுணமாகிய அககினியும், திரோதாயி யென்னும் பரிவட்டமும, அருளாகிய

கந்தமும், பனையாகிய மாலையும், அநுக்கிரகாங்குரமான சிறுநகை யும் பொருந்தித் தியானபூஜா நிமித்தம் சகளத் திருவுருக்கொண் டெழுந்தருளியிருப்பினும், இவையிற்றிற்கு அப்பாற்பட்டு மிருப்பர். இஃது கன்மசாதாக்கியத் திருவுருவாதலின், மேற்சிவலிங்கமூர்த்திக் குக் கூறிய அனைத்தும் ஈண்டைக்கு மொக்குமென வறிக.

ஆகமம்.

“பத்மாஸநஸ்தம் பஞ்சாஸ்யம் ப்ரதிவக்த்ரம் த்ரிலோசனம்
த்ருக்க்ரியேச்சாவிஶாலாக்ஷம் ஜ்ஞாநசந்த்ரகலாந்விதம்
தவளேஶாநவத்நம் பீதம் தத்புருஷாநநம்
க்ருஷ்ணாகோரமுகோபேதம் ரக்தாகோரக்தவக்த்ரகம்
ஸுஶ்வேதம் பஶ்சிமாஸ்யைகம் ஸத்யோஜாதம் ஸமூர்த்தகம்
நாகோபவீதிநம் ஶாந்தம் ஜடாகண்டேந்துமண்டிதம்
ஶக்த்யஸிஶூலகட்வாங்கம் வரவ்யக்ரகராம்புஜம்
தக்ஷிணேதரவாமாஸ்தே டமருபீஜபூரகம்
நாகாக்ஷஸூத்ரநீலாப்ஜம் பிப்ராணம் பஞ்சபி:கரை: ”

పద్మాసనస్థం పంచాస్యం ప్రతివక్త్రం త్రిలోచనం ।
దృక్క్రియేచ్ఛావిశాలాక్షం జ్ఞానచంద్రకలాన్వితం ।
ధవళేశానవదనం పీతం తత్పురుషాననం ।
కృష్ణాఘోరముఖోపేతం రక్తాఘోరక్తవక్త్రకం ।
సుశ్వేతం పశ్చిమాస్యైకం సద్యోజాతం సమూర్తకం ।
నాగోపవీతినం శాంతం జటాఖండేందుమండితం ।
శక్త్యసిశూలఖట్వాంగం వరవ్యగ్రకరాంబుజం ।
దక్షిణేతరవామాస్తే డమరుం బీజపూరకం ।
నాగాక్షసూత్రనీలాబ్జం బిభ్రాణం పంచభి:కరై: ॥ ఆగమమ్.

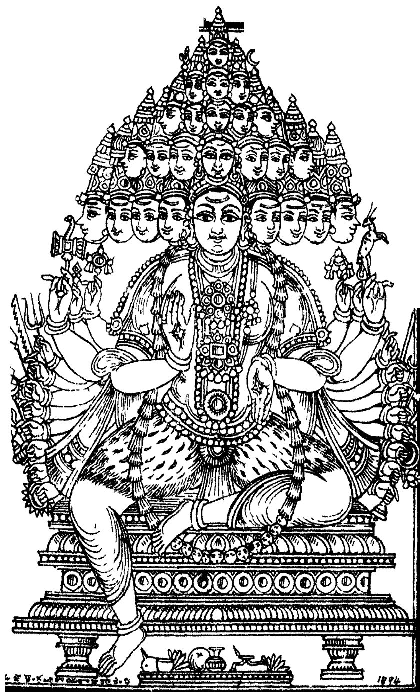
சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐந்தாவது

மஹாசதாசிவ மூர்த்தி.

"உமாஸஹாயம் பரமேஶ்வரம் ப்ரபும் த்ரிலோசனம் நீலகண்டம் ப்ரஶாந்தம் த்யாத்வா முநிர்கச்சதி பூதயோநிம் ஸமஸ்தஸாக்ஷிம் தமஸ: பரஸ்தாத்" என்னுங் கைவல்யோபநிஷத்தாலும் "நாஸதாஸீந்நோ ஸதாஸீத் தமஆஸீத்" என்னுஞ் சுருதிப் பிரமாணத்தாலும் பிரதிபாதிக்கப்பட்டும், பட்காரியத்துக்குக் குயவன்போல நிமித்தகாரணமான எந்த நிஷ்கள சோதியினால் ஜங்கம ஸ்தாவர ரூபமான சராசரங்களனைத்தும் எக்காலத்தும் ஓதப்ரோதரூபமாய் மேற்கீழாகச் சிருட்டிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவோ, விஞ்ஞானகலப் பிரளயாகல சகலராகிய மூவகைப்பட்ட ஆன்மாக்களும், மல மாயை கன்மம் விந்து திரோதானசத்தி யென்னும் ஐவகைப் பாசசமூகத்தினின்று நீங்குகின்றனரோ, அத்தகைய பிரணவப்பிரசாதமந்திரோச்சாரணத் த்வனிகதமாயும், அநாஹதசிவ சதாசிவ மஹேஶ்வர ருத்ர விஷ்ணு பிரமாதிகளுக்குத் தேஜஸைக்கொடுப்பதாயும், வியாபிக்கு மேற்பட்ட வியோம வென்னுஞ் சமனை யிடத்தை வியாபித்த அநாஹதசிவத்திற்கு மேலானதாயப் பரிபூரணமாய நிஷ்களமாய் எழுந்தருளிய ஸ்ரீசிவபெருமான், இச்சையாற் சத்திகாரியத் திருவுருக்கொண்டு ஆன்மாக்களை யனுக்கிரகிக்கவெடுத்த உமாமகேசமுதலிய திருவுருவங்களை யதிஷ்டித்த சதாசிவநாயனார், நிவாத்தி-பிரதிஷ்டை-வித்தை-சாந்தி-சாந்தியதீதைமுதலிய அபரவிந்து கலைகளாலும், இந்திகை - தீபிகை - ரோசிகை- மோசிகை ஊர்த்துவகாமினி யென்னும் அபரநாத கலைகளாலும், சூக்குமை-அதிசூக்குமை-மிருதை-அமிருதை-வியாபினி யென

5. மகாசதாசிவ மூர்த்தி.

பரவிந்து கலைகளானும், வியாபிக - வியோமரூபை - அநந் நாதை - அநாசிருதை யெனனும் **பரநாத**கலாபேதத்தாலும், தைந்து திருமுகத்துடன் கூடிய பரசிவாபேக்ஷையுற்ற திருமே **மகாசதாசிவம்.**

இச் சதாசிவம் பரசிவ மிரண்டுமே தாமாதாமி ஸ்வரூபமாத சதாசிவம் பரசிவமூர்த்தியாகவும், பரசிவம் சதாசிவ அந்தாயாவுஞ் சிவாகமங்கள் கூறும். அச்சதாசிவ பரசிவ மிரண்டுஞ் ந்து பாவாகார மென்பர்.

இன்னு மிவற்றின் விரிவெல்லா மெழுதப்புகின், சாஸ்திரசங் ாதலின், அச்சாஸ்திரமுத்திரைசி யுடையோர்க்கன்றி ஏனையோ அருந்திபுகாது அருசிபிறக்குமாதலின் இவ்வளவைக் நிறுத்தினன். விஸ்தாரம் **காமிகாதி** சிவாகமப் பெருங்கடலுட் காண்க.

కైవల్యోపనిషత్.

సహాయం పరమేశ్వరం ప్రభుం త్రిలోచనం నీలకంఠం ప్రశాంతం
ధ్యామునిర్గచ్ఛతి భూతయోనిం సమస్తసాక్షిం తమసః పరస్తాత్॥
నాసదాసీన్నసదాసీత్ తమ ఆసీత్। ఇతి శ్రుతిః ॥

மேற்கூறிய இலக்கணமேயன்றி, இப்பெருமான் கண்கண்ட த்தற கேலாத காம் சிர முதலிய திருவுறுப்புக்களோடு கலந்த மேனியையுடையராகவு மிருப்பா ரெனவுங் கொள்க.

திருவிசைப்பா.

'எண்ணில்பலகோடி சேவடிமுடிக ளெண்ணில்பல்கோடி திணி ாக, ளெண்ணில்பலகோடி திருவுருநாமமேகொண்முகக்கண்முக ், மெண்ணில்பலகோடியெல்லைக்கப்பாலாய்நின்றைஞ்ஞூற்றந ாதது, மெண்ணில்பலகோடி குணத்தரோவீழிவாழமையா -யாரே."

மஹா சதாசிவாயநம:.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஆறாவது

உமாமகேச்சுவரமூர்த்தி.

உலகமாதாவாகிய உமாதேவியார் இறைவன் திருக்குறிப்பின்வண்ணம் பஞ்ச கிருத்திய மியற்றி அக்கினிக் குஷ்ணம்போல அபின்னாபாவமாயிருப்பாள். அக்கருணையுருவாகியசத்தியே பஞ்சகிருத்திய நிமித்தமாகக் கிருத்திய பேதத்தால் ஐவகைப்படும். அவை முறையே பராசத்தி-ஆதிசத்தி-இச்சாசத்தி-ஞானசத்தி-கிரியாசத்தி என்பனவாம். அவற்றுள் பராசத்தி பரமசிவத்தி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஆதிசத்தி பராசத்தியிலாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இச்சாசத்தி ஆதிசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. ஞானசத்தி இச்சாசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது கிரியாசத்தி ஞானசத்தியி லாயிரத்தொருகூறு கொண்டது. இவற்றுள் ஆதிசத்தி ஆன்மாக்களுக்கு விஷய சுகத்தைப் பொருத்தும். இச்சாசத்தி சிருஷ்டியைச்செய்யும். ஞானசத்தி சாவான்மாக்களுடைய கன்மங்களையும், அநந்தக்கன்மங்களுக் கீடான தநு கரண புவன போகங்களையும், உபாதானத்திரவியங்களினின்று முண்டாக்கும். கிரியாசத்தி சிருஷ்டியாதி கிருத்தியங்களைச் செய்யும்.

வாதுளாகமம்.

" தச்சிவேதுபராஶக்திஸ் ஸஹஸ்ராம்ஶாதஜாயத
தச்சக்தேஶ்து ஸஹஸ்ராம்ஶா தாதிஶக்திஸமுத்பவ:
அஸ்யாஶ்ஶக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஶா திச்சாஶக்திஸமுத்பவ:
தச்சக்தேஸ்து ஸஹஸ்ராம்ஶாத் ஜ்ஞாநஶக்திஸமுத்பவ:
அஸ்யாஶ்ஶக்தேஸ்ஸஹஸ்ராம்ஶாத் க்ரியாஶக்திஸமுத்பவ :

ஸ்ரீ உமாமகேச்சுவர மூர்த்தி.

ஏதாவைஶகதய:பஞச நிஷகளதவேநகீாததிதா.
ஶிவஸருஷடிரியமபரோகதே" இதி.

తదుక్తం వాతులే.

తచ్ఛివేతుపరాశక్తి స్సహస్రాంశాదజాయత ।
తచ్ఛక్తేస్తుసహస్రాంశా దాదిశక్తిసముద్భవః ॥
అస్యాశ్శక్తేస్సహస్రాంశా దిచ్ఛాశక్తిసముద్భవః ॥
తచ్ఛక్తేస్తుసహస్రాంశాత్ జ్ఞానశక్తిసముద్భవః ॥
అస్యాశ్శక్తేస్సహస్రాంశాత్ క్రియాశక్తిసముద్భవః ।
ఏతావైశక్తయఃపంచ నిష్కళత్వేనకీర్తితాం ॥
శివసృష్టిరియంప్రోక్తే॥ ఇతి

இவவகையாகத தோனறிய ஐவகைசசகதிகளில, பினவரும ராசததியானது பககுவமலராகிய ஆனமாககளைக கருணையால அநுகிரகிககும. ஆதிசததியானது ஆணவமலம பககுவமாகுமபடி செயதும. ஞானசததி சததாககு ஞானவொளியாகிச சாமசகூடராதி கராஹியமான தேஜோரூபமாம. இப பஞசசததிகளின தசாமசபததால சகளநிஷகளமாகிய சதாசிவரூபமாம. இககருததுபபறயே "**சத்திதான் சிவத்தையீன்றும்**" என **அருணந்திசிவாசாரி**ரீ திருவாயமலாநதனா. "கறைககணடனுககு மூததவளே" எனறம இப்பெறறிநோககியே யெனக. **தசாம்சம்** எனறதாற பததி**லானறு அகளமாகிய சாதாக்கியமாம்.**

வாதுளாகமம்.

"பராஶக்தோதஶாமஶேந ஶிவஸாதாக்யஸமபவ:
பராஶக்த்யுதபவதவாசச ஶுததத்வாச்சிவஉசயதே."

పరాశక్తేర్దశాంశేన శివసాదాఖ్యసంభవః ॥
పరాశక్త్యుద్భవత్వాచ్చ శుద్ధత్వాచ్ఛివఉచ్యతే॥ ఇతివాతులే

கிரியாசத்தியினுல் சதாசிவத்தில ஸஹஸ்ராம்ஸமாக அநந்தேச வர ரூபமாய இருபத்தைந்து விக்கிரஹபேதமாகிக் கிருத்தியபேதத்தைச் செய்யும். அவ்வுமையோடுகூடிய அழகனே உமாமஹேச வரமூர்த்தி யென்று வேத சிவாகமங்கள் கூறும்

வாதுளாகமம்.

"காமேஸஸ்யஸஹஸ்ராம்ஸாத் மஹேஸஸ்யஸமுத்பவ
மஹேஸம்ஸகளம்வித்யாத் ஸ்ருஷ்டிஸ்திதிலயாத்மகஃ
பஞ்சவிம்ஸதிபேதேந தந்மூர்த்தி பஞ்சவிம்ஸதி
ஸாத்தேதவங்ஸிவ கர்த்தா ப்ரோக்தோ நந்தோஸதேபரபுரிதி"

తదుక్తం వాతులే.

కర్త్రేశస్యసహస్రాంశాన్మహేశస్యసముద్భవః ।
మహేశంసకళంవింద్యాత్ సృష్టిస్థితిలయాత్మకః ।
పఞ్చవింశతిభేదేన తన్మూర్తిః పఞ్చవింశతిః ।
శుద్ధేధ్వనిశివఃకర్తా ప్రోక్తోనన్తోసతే ప్రభురితి ॥

உமாமஹேஸாயநம.

காசஹாரத்தி.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

ஏழாவது

சுகாசநமூர்த்தி.

ஸ்ரீகயிலாயகிரியாகிய வெள்ளிமலையி னுச்சியிற் கோடி சூரியோதய மானாற்போன் றொளிவீசும் நவரத்நமயமான ஆயிரக்கால மண்டபத்தில், பக்தாநுக்கிரஹ காரணமாக ஹரி ப்ரஹ்மாதி தேவர்களும், பதினொருகோடி யுருத்திரர்களும், இந்திராதி திக்குப்பாலகர்களும், அஷ்டவசுக்களும் முதலாகிய முப்பத்துமூன்றுகோடி தேவர்களும், நாற்பத்தெண்ணாயிரம் முனிவர்களும், சநகராதி மகாருஷிகளும், நவசித்தர்களும், கருட காந்தர்வ சித்த வித்தியாதர யக்ஷ கிந்நரர் முதலாகிய பதினெண் கணங்களும் ஒவ்வொரு பக்கத்தி லுலைந்து ஹரஹர சிவசிவ கங்காதர சங்கர மகாதேவா வென்று துதித்து நமஸ்கரிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், தும்புரு நாரதர் பாடவும், அரம்பையர் நடிக்கவும், திருநந்திதேவர் கூட்டத்தைப் பொற்பிரம்புகொண் டடித்து விலக்கவும், இஷ்ட காமியார்த்தங்களைப் பெற வெண்ணினோர் வரங்கேட்டுக் கையேற்று நிற்பவும், ஸ்ரீஉமாதேவியாருடன் இரத்னசிங்காதனத்தில் இறைவர் திருவோலக்கங் கொண் டெழுந்தருளியிருந்து, பக்தியே வடிவமாக வுள்ள ப்ருங்கி மஹாருஷி நடிக்கும் நடனத்திற் சிறிது நாழிகை திருக்கண் சாத்திப் பின் அவரவர்கட்குத் தக்கபடி சிரக்கம்பன மந்தஹாஸாதிகளான குறிப்புடன் அவரவர்கள் விரும்பினவற்றை யநுக்கிரகித்துத் தத்தமிடங்களிற் செல்ல ஆஞ்ஞாபித்தனர்.

அதன்பின்னர் அருள்வடிவாகிய அன்னையார் அரியாதனத்திருந்து எழுந்து டணிந்து, சிறிதுபொழுது கையேற்றுநின்று, “எம

பெருமானே! தேவரீர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய வேதசிவாகமங்களின் உண்மை இத்தகையினதென் றெளியேன் எளிதிலுணருமபடி திருவுளஞ்செய்து திருவாய்மலர்ந்தருளல் வேண்டும்" என் றிசைக்க, உமாபதிப்பெருமான் "உமையே! இரு" என்றுத் தமது வாமபாகத்திலிருத்தி, ஒரு திருமுகமும் ஆறு திருக்கரங்களுமுடையராய் "நங்காய்! நன்று வினவினை. இஃதுனக்கேயன்றி ஏனைய அண்டங்களிலுமுள்ள அகிலசராசரங்கட்கும் பயனளிக்கும் பயனுள்ளது; அதனையுனக்குக் கூறுவேன்" என்று [ஐவகைப் பாசபந்தத்தின் நிலைமையும், அவை நீங்குமாறும், அவற்றை நீக்கினோரடையுந் தன்மையும், வேதசிவாகமாதியின் றோற்றமும், அவை அநாதியென வறிவிப்பதற்கு எடுத்துக்காட்டிய **வைகரி** யாதிய வாக்குகளுக்கு அதிஷ்டானமாயுள்ள சுத்தமாயாலக்ஷணமும், அம்மாயை பராசத்தியாகிய உன்னிடத்துள்ளதும், நீ என் வாமபாகத்தமர்ந்ததும் இவ்விவ்வாறாமென்று] திருவாய்மலர்ந்தருளினார். இத்தகைய வேதசிவாகமப்பொருளை உமாதேவியார் கேட்டு நிறப்பத் தாம் எல்லா ஆசனத்தினு முயர்ந்த சுகாசனத்திலிருந்து திருவாய் மலர்ந்ததால், சிவபெருமான் **சுகாசநமூர்த்தி** யென்பப் பெயர்பெற்றனர்.

[] இக்குறியினுட் கூறப்பட்டுள்ள விஷயங்களை ஆசிரியர்மூலமாக அறிந்துகொள்ளவும்.

சுகாசநாயநம்

8. உமேச மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

எட்டாவது

உமேச மூர்த்தி.

முன்னொரு பிரம கற்பத்தில், நான்முகன் வழக்கப்படி பல கோடி ஜீவராசிகளையுஞ் சிருட்டிசெய்யக் கருதிச் சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமாரன் என்னும் நான்கு புத்திரர்களையுண்டுசெய்து அவர்களைக்கொண்டு உலகவிர்த்தி செய்ய உத்தேசித்திருப்ப, அப் புதல்வர் நால்வரும் நான்முகன் விருப்பிற் கிணங்காராய் நல்லுணர்வுற்றுத் தவஞ்செய்யலே நாடினர். அதன்பிறகு வேதா யாதுவழியிலும் சிருட்டிச் செயல் செவ்வைப்படாமையால், சித்தந் திகைத்து மெத்தவும் பிரமித்துத் தான் முன்பெற்ற தநயரோடு தாமோதரனைச் சார்ந்து தாள்மேல் வீழ்ந்து பணிந்து தனக்குச் சிருட்டித்தொழில் கைவராமையைக் கழறி நின்றான். கமலை கேள்வன் "பிரமனே! உன் கருத்து நம்மிருவராலு முற்றாது. பன்னகாபரணன்பாற் கூறின் பதப்படும்" என்று, பிரமனு முனிவரு முடனவர், விஷ்ணு வெள்ளிமலையையடைந்து விடையூர்திபால் தமது வருகையை விண்ணப்பிக்கும்படி நந்திதேவரை நமஸ்கரித்துக் கூற, அவர் அவ்வாறே ஆண்டவர் சந்நிதியிலடைந்துசாற்ற, சங்கரன் "அவர்களைத் தருக" என்று ஆக்ஞாபிக்க, திருநந்திதேவர் அவர்களைச் செல்லும்படி விடைதந்தனர்.

கட்டளைப்படி உட்சென்று கண்ணுதலைத் தரிசித்து யாவரும் நிற்கையில், திருமால் "பெருமானே! பிரமன் சிருட்டிசெய்ய வெண்ணி எத்தனித்தபொழுது அது விருத்தியாகவில்லை. அக்குறையையகற்றவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் தனது தீவிழி

யால் திருமால்-திசைமுகன்-முதலவானாலவா ஆகிய இவைகளைச் சாட ராகன்னா அக்காலத் தவ்விடத்து ஒன்றியாக நின்ற பரமன் தயி வாமபாகத்திலுள்ள திருத்தோள்ப் பாகக அதினின்று அப்பெ மானது சத்தியே உமாதேவியாகத் திருவுருவுற்றது அவ்வுருமை மையாளைத் தமது இடப்புறத்திலிருத்தி இருவருமாக ஓர் திருவிளை யாடல்செய்து விஷ்ணு-பிரமன்-நான்கு முனிவர்களையும் முன்னவ வண்ணமே படைத்தனா அவர்கள் அறுவரும், சிவபெருமானையும் உமையம்மையாரையும் பணிந்து பரவிநிற்கையில், பரமபதி பன்னக சயனனைப் பார்த்து "நாரண! நம தருளாகிய சத்தியோடு கூடிநின் றோம ஆதலின், பண்டுபோற முமனுக்குப்படைப்புத்தொழில் கைவ ரும்" என்று திருவாயமலர்ந்தருள, அவர்கள் அகமகிழச்சியடைந்து அம்மையையும் அப்பரையும்பணிந்து வலம்வந்து விடைபெற்று அப் பாறபோயினா. அதுமுதல ஆரணன் ஆணமாக்களை யாக்கு மாறறல் பெற்றனன். உமாதேவியாருடன் அக்காலத்தில் ஆகிநாதன் கூடி நின்றதால் அகிலமெல்லாம் விருத்தியாயிற்று சத்தி=வல்லமை

சிவபெருமான் உலகத்திலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் படைத்துக்காத்துத் துடைக்குமவைகயாய நானாபேதமபெற்ற தமது திருவருளாகிய சத்தியே உமையம்மையாக வாமபாகத்திலிருக்கக் கொண்டு வீற்றிருந்தமையின் உமேசமூர்த்தி யென ஓர் திருநாம முற்றனா.

கந்தபுராணம்.

"தந்துழிப்சன்றனனைத்தனயருமயனுமாலும
வநதனைசெய்துபோற்றமாயவனவதனநோக்கி
நநதமதருளதாகுநஙகையோடினிதுசோநதா
முந்தையின்வேதாசசெயலைக்முறறிமெபோதியெனறன."

உமேசாயநம:

9. சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒன்பதாவது

சோமாஸ்கந்த மூர்த்தி.

சிவபெருமான் பார்ப்பதி சமேதராய்த் திருக்கயிலாயகிரியில் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கையில், தேவர்களெல்லாருங் கூடி அம்மலையை யடைந்து ஆண்டு முதற்பெருங் காவலாக வீற்றிருக்கும் திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்கரித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று, "மகாதேவனே! தேவரீர் உமையம்மையாரை மணந்தும், எங்களை நெடுநாளாகத் துன்புறுத்தி மகேந்திரபுரியி லரசு செய்யுஞ் சூரபன்மனைச் சங்கரிக்கத்தக்க தேவரீரைப்போன்ற ஓர் புத்திரனைப்பெற்று இன்னும் எங்கள்சங்கடத்தை ஒழிக்கவில்லையே. விரைவில் அருள்புரியவேண்டும்" என விண்ணப்பித்தனர்.

ஆதிமூர்த்தி அவர்கட் கிரங்கி ஆறு திருமுகங்களுடன் வீற்றிருந்து தமது திருமுகங்கடோறும் விளங்கும் நெற்றித் தீக்கண்களாகிய ஆறு திருவிழிகளினின்றும் ஆறு நெருப்புப் பொறிகள் வெப்பத்துடன் வெளிவரும்படி யருள்செய்ய, அப்பொறிகள் பார்முழுதும் பரந்திடக்கண்டு, பார்ப்பதியார் பாதத்தணிந்த சிலம்புகள் ஒன் றொன்று மோதும்படி விரைவிற் சென்று அந்தப்புர மடைந்தனர். தேவர்கள் சித்தங்கலங்கி மெத்தவும் திகைத்துச் சிதறி ஓடித் திரும்பி அத்தனை நாடி "ஐயனே! நீயோரைச் செயிக்கத்தக்க சிறுவனை யீராது எங்கட்குத் தீப்பொறிகளை யருளிச்செய்ததால் எவ்வாறு பிழைப்போம்" என நடுங்கிக் கூறினர். சிவபெருமான் திருமுகமொன்றுடனிருந்து தீப்பொறிகள் தம்பால்வரத் திருவுளஞ் செய்த

னா. பொறிகளாறும புராரிமுன்னாடபுக, அமபிகாபதி அக்கினி யும் வாயுவையும நோக்கி, "இப பொறிகளை நீஙக ளிருவருமதா க்கொண்டுபோயக கங்கையில் விடுஙகள" என்று கடடளையிட்டு தகக பலமுந தநதனா. மாதேவன திருவாணைபபடி அவாகள மா மாறி யெடுததுககொண்டுபோயக கஙகையில வைததனா் தரு யாகிய அக் கஙகையும சரவணததில விடுபப, பததுததிககுகளிலு விணடுமுதலாஞா கணடு காததுககொணடிருநதனா. அபபொழு அச சரவணபபொயகையில ஆறுதிருமுகஙகளுடனும பனனிரணடு திருபபுயஙகளுடனும அரனே முருகேசனுகத தோனறியிருகக அம ரா தெரிசிததது, அக குழநதைககுப பாலூடட ஆறுகிய கார்த்திகை நக்ஷததிரததை யனுப்ப; அறுமுகபபெருமான ஆறு சிறுவாகளாகி அவாகள பாலுண டிருநதனா.

இது நிறக: அநதப்புரமடைநத அமமையாா முக்கணுருடன சிங்காதனத திடகாாநதனா. ஈஸ்வரியாா முனனெழுநதுசெலலுகை யில, திருவடிச சிலம்பினின்று சிதறிய நவரததினஙகள பாாவதி யின் சாயை யுறறு, பரமனழைககப பககலில வநது, கடடழகு நோக்கிக கருப்பமடைய கவுரிகணடு கடுஙகோபஙகொணடு, "கருப பயவாமல தாஙகுமின" எனச சபிததனா. அவ வஙிதையா கருபப வாதனையால வருநதுகையில, உடல வியாவையில இலக்கமவீர ருதிததனா. பின பொருநாள பெருமாடடி விருப்பினபடி அவா கள் வீரவாகு - வீரகேசரி - வீரமகேநதிரன் - வீரமகேசன - வீரபுரந தரன் - வீரராக்ஷசன் - வீரமார்ததாண்டன-வீரராந்தகன்-வீரதீரன என்னும் ஒன்பது புதல்வரை யுதவினா. ஈசன இமயவலலியை நோககி "இநதலக்ஷததொன்பதின்மரும் நமது புததிரர்கள்" என்று, அவர்களை நோக்கி "எனது மைந்தனேவலைச செயதிருங்கள்" என றிசைத்து, அமமையாருடன் இடபவாகன மேறிச் சரவணப்பொய் கையைச் சார்ந்து "உமையே! உன் குழந்தையைக் கொண்வோ" என, தேவியாா விடையினின்றிழிந்து விசையுடன் சென்று, ஆறுரு

தனை அம்மை யெடுக்கையில், குழந்தை ஆறு திருமுகமும் பன்னிரு திருக்கரமும் ஓர் திருமேனியுமாக, இறைவியெடுத்து, உண்ணுமையாதலின் தனது திருமுலைப்பாலை வள்ளத்திற் கறந்து திருவமுது செய்வித்து ஈசனைப் பணிவித்தனள். ஸ்கந்தன் என்று அப்பொழுது திருநாமமுற்ற முருகேசனை முன்னவன் மாமிலனைத்துத் தங்கொண்டு உமையுடன் இடபவாகனத்தி லேறறி, (கார்த்திகை நக்ஷத்திர மாகிய மாதாகட்கும், பராசர புதல்வர்கட்கும் திருவருள் புரிந்து) ஏனைய தேவர்களை யவரவரிடத்திற் கேக விடைதந்து, எம்பெருமானும் விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து, தேவியாருக்கும் தமக்கு மிடையே ஸ்கந்தரிருக்க வீற்றிருந்தனர். இதனால் சிவபெருமான் ச+உமா+ஸ்கந்தர்=சோமாஸ்கந்தரெனப் பெயருற்றனர்.

லக்ஷம் வீரரும், நவவீரரும் ஸ்கந்தமூர்த்தியைப் பணிந்தனர். பிறகு குமாரக்கடவுள் ஸ்கந்தகிரியில் இலக்ஷத்தொன்பது வீரருடன் வீற்றிருந்து பல திருவிளையாடல்கள் செய்து, சூரபன்மனாதியோரைத் தொலைத்து, தேவர் சிறையை விடுத்து, இச்சை கிரியைகளாகிய தெய்வயானையம்மையார் வள்ளிநாயகியார் இவர்களை மணந் தெழுந்தருளியிருந்தனர்.

கந்தபுராணம்.

எந்தைதசக்திகளுயிரொலாமொடுகூறுமெல்லை
மூந்துபோலவொன்றாகியேகூடியமுறைபோ
லந்தமிலல்தோர்மூவிருவடிவுமொன்றாகிக்
கந்தனென்றுபேர்பெற்றனனகவுரிதனகுமரன.

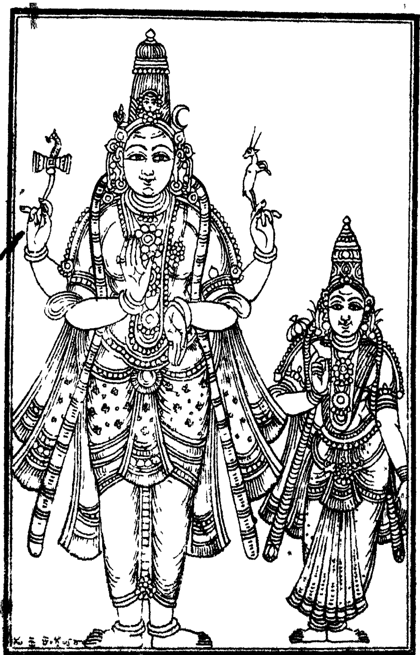
ஏலவார்குழலிறைவிக்குமெம்பிரானறனக்கும்
பாலனாகியகுமரவேணடுவுறும்பான்மை
ஞாலமேனுறுமிரவொடுபகலுக்குநடுவாய்
மாலையானதொன்றழிவின்றிவருமாறொக்கும்.

சோமாஸ்கந்தமூர்த்தயே நம:

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தாவது
சந்திரசேகர மூர்த்தி.

பிரமதேவனது மானதபுத்திரர்களி லொருவனாகிய தக்ஷப் பிரசாபதி தான்பெற்ற அசுவினிமுதலிய நட்சத்திரங்களாகிய இருபத்தேழு பெண்களையும், அத்திரிமுனிவர் மனைவியாகிய அநுசூயையீன்ற சந்திரன் அழகிற்சிறந்தோனாயிருத்தல் கருதி மணம்புணர்த்தி அவனை நோக்கி "நீ இப்பெண்கள் யாவரிடத்தும் பாரபக்ஷமின்றிச் சமானமாக அன்புகொண்டிருக்கவேண்டும்" என்று கூறிப் புதல்வியரைச் சந்திரனோடனுப்பினன். சந்திரன் மாமனனுமதிப்படிச் சிறிது காலம் யாவரிடத்தும் அன்புடையவனாயிருந்து, பின்னர் கிருத்திகை உரோகணி என்னும் மாதர் இருவரே தமது மனைவியருள் பேரழகுடையராயிருத்தலால், அவ்விரண்டு மனைவியரிடத்திலேயே அதிக அன்பு பாராட்டி ஏனையோரை முகநோக்கானாயினன். அக்கன்னியர் நெடுநாட்பொறுத்துப் பார்த்துச் சிறிதும் மனஞ் சகியாது தமது குறைகளைத் தந்தைபாற்சொல்ல, தந்தையாகிய தக்ஷன், சந்திரனையழைத்துப் பலவகையாகப்புத்திமதிகளைக் கூறி விடுப்பவும், சந்திரன் அவற்றைத் "தையலார் மயலிற் பட்டோர் தமக்கொரு மதியுண்டாமோ" என்னும் ஆன்றோர் வாசகத்தின்படி, தக்கன்சொல்லியவற்றைச் சிறிதுஞ் சிந்தியாமல், பண்டுபோல நடத்தல்கண்ட அப்பேதையர் மீண்டும் தந்தைபாற்சென்று "எந்தையே! எமது நாதன் எம்மை முன்போலவே முகநோக்காதிருக்கின்றனன்" எனக் குறைகூறக்கேட்ட தக்ஷன் வெகுண்டு "நாளுக்கொரு கலையாய்க் குறைந்திறக்கக்கடவன்" என்று சாபமிட, சந்திரன் அவ்வாறே க்ஷண

10. சந்திரசேகர மூர்த்தி.

சாபததால நாளுககோா கலையாகப் பதினைநது தினஙகளில் தனகலைக ளெலலாமழிநது, ஓா கலையோடு மனமவருநதி, தனககுநோநத துனபததை இநதிரனிடஞசொலலி யாசிகக, இந்திரன் "நீ பிரமதேவனிடஞ சொலலிககொணடால, பிரமதேவன் ஒருகால தனபுதலவனைய தக்ஷனிடஞ சொலலி, உனககுச சாபவிமோசனஞசெயதல கூடும்" என, அவவாறே பிரமதேவனை வேணடிககொளள, பதுமன் "சநதிரா! தககனுந தநதையென றெனசொலலைக கேளான. யானு மதனென றவனிடஞ செலலேன. நீ கைலையையடைநது கருணைமூரததியாகிய கணணுதலைப பிராாததிககின அவா உனது குறை தீாபபா" என, அதுமேறகொணடு சநதிரன திருககயிலாயகிரியையடைநது, திருநநதிதேவா அநுககையால மஹாசநநிதானததுட சென்று அருடபெருஙகடலாகிய எமது சிவபெருமானைத தரிசிதது அஷடாஙகபஞசாஙகமாக நமஸ்கரிததுத தனககுநோநத சாபததை விணணபபஞசெயது யாசிகக, பாாபபதிபாகராகிய பரமன எஞசியுளள ஒருகலையைத தமது சடைமுடியிலதரிதது "உனது கலைகளிலொனறு எனமுடிமீதிருததலால நாளுககொரு கலையாகவளாநதும, தக்ஷன சாபததால நாளுக்கொரு கலையாகக குறைநதும இருககக்கடவாய். எபபோதும ஒருகலை யுனனைவிட்டு நீஙகாது" என அநுககிரகிததனா. இதுகாரணததால எமபெருமானுக்குச சந்திரசேகரர் எனபதோா திருநாமமெயதியது.

சநதிரசேகரமூாததயேநமஃ

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினொன்றாவது

ருஷபாரூட மூர்த்தி.

ஆகாயவாசிகளாகிய இமையவர், திரிபுரததவாகளால உலகந துனபுறுகினறாராதலின, அவாகளையடககியருளவேணடுமெனச சிவபெருமானிடம விணணபபஞசெயய, சிவபெருமான் "அவாகள மேல அமர்ககோலஙகொண டெழுமபடி யுததததிறகுரிய கருவிகளைச சித்தஞசெயக" எனறு கடடளையிடடருள, அவாக ளவவாறே ஆயததஞசெயது அரவாபரணனுககுத திருநநதிதேவாமூலமாக அறிவிகக, ஐயா அமமையாருடன தருமதேவதையாகிய தாவளயமான இடபவாகனததினமேறி லாரோகணிதது, திருககயிலாயகிரியினினறிறஙகுகையில, திருமால முதலாகிய தேவாகள கணகளாரத தரிசிததுச சிரசினமேற கைகளைக குவிதது இறைஞசிப பலவகையாகத துதிதது மகிழநதனா. அமபிகைபாகன அமராலாகிய இரததைதக கணடு இடபததினினறும இமயவலலியுடனிழிநது, மேருமலையாகிய விலலுடன சென்று தேரிலேறி மிதிததவுடன அதனசசுமுறிநதது.

அதுகணட அச்சுதர் அரனிடததுளள அன்பினமேலீட டால் அப்பொழுதே ஓர் வெளளிய விடையுருவேறறுத தாஙகினா. சஙகரனைத தாங்கினற சாரஙகன "எனனையனறி எமபெருமானைப பரிப்போர யாவர ? என தவமே தவம். இறைவன எனக்களித்த வரமேவரம்" என விதுபோறபல நினைத்து இறுமாநதனன. பத்திவலையிறபடுவோனாகிய பரமபதி, மாயவனமனததிலுற்ற மமதையைப் புதிக்க ஓர திருவிளையாடல் புரிநதனர். அதனால் அச்சுதர் ஐயனைத்

11. விருஷபாரூட மூர்த்தி

தாஙகமாட்டாமல் இருசெவியிலும வாயவழியிலும் நாசியிலும உதிர வெள்ளமொழுக, இருவிழிகளும பிதுஙக, காலகளை மடித்துககொணடு நிலததினபேரில விழுநதனா. அப்பொழுது தேவாகளபயநது "அததா சரணம-அரனே சரணம-முததா சரணம-முதலவா சரணம சிததா சரணம-சிவனே சரணம-நிததா சரணம்-நிமலா சரணம" எனப் பலவாறு துதிததனா. கருணாநிதி கமலேகேளவனவிஷயததில் மனங் கனிநது பூமியிலிறஙகினா. ஈசன இறஙகியபினனா கேசவன வலி பெறறேறுய நிறக, பிரஹமேநதிராதி தேவாகள திகைததனா. சிவ பிரான புனசிரிபபுகொணடு திருமாலைநோககி" சீதரா! யாதுவேண டினை விருமபியவறறைக கேட்பின, இபபொழுதே தருவேம" என, மாதவன மனமகிழசசியுறறு "தேவநாயகா! தேவரீரது வாமபாகததி னினறும் பிரியாது ஒரு சததியிருக்கவும, அடியேன விருமபியபடி யெனனையும ஒருசததியாகக கொணடா. தொணடருளளததில அவா வியவறறையெணணியாஙகேயுமஅருடகறபகமாகிய தேவரீருககுத் தரும விடை யொன றிருபபினும,மால்விடை யென யானும தேவரீரைத தாஙக வலிபெறவேணடும" என றுவருநதி யாசிததுநிறக, அருட்பெ ருஙகடல தமது அடியவருட் சிறநத திருமாலுககு அததகைய பெருமபே றெயதததகக அரியவரததையும வலியையும அநுக்கிர கித்து அரியாகிய இடபததை வாகனமாககொணடு அதனபேரி லாரோகணிததனா. (எஞசியசரிதையைத திரிபுரதகனததிற கணடு கொளக.)

மாலாகிய இடபததை வாகனமாகக் கொணடு அதனபேரில ஆரோகணிததலின சிவபிரானுககு ருஷபாரூடமூாத்தி யெனபதோர் திருநாமம் விளங்குகினறது.

ஸூதசம்ஹிதை.

"சதுஷபாதவருஷரூபீதவம பரஹமணஃபுதரதாஙகத: தாமஸஸாவாாசிதஸஸ்பவத் வாஹகோமேபவாசீஸஉ தவஜோபிமமகோவிக்த தேசமாம்வ்ருஷபதவஜும் அஹம்வருஷபவாஹஞ்ச ஸ-ஊாயோவேததத்பரா:"

ఈశానసంహితః.

చతుష్పాద్వృషరూపీత్వం బ్రహ్మణఃపుత్రతాంగతః ।
ధర్మస్సర్వాధికాతశ్చశ్వ ద్వాహనోమెభవానిశం ॥
ధ్వజేపిమమగోవింద కేనమాంవృషభధ్వజం ।
అహంవృషభవాహంచ సూరయోవేదతత్పరాః ॥

உபதேசகாண்டம்

பூரிவெள்ளியிலேறுவிட்டிழிந்தனன்முதல்வன்
மேருமால்வரையொருதனிவில்லொடுமேவித்
தேரிஞோர்தனியெடுத்துறமிதித்தலுந்தெறித்துடப்
பாருமச்சுமற்றிழிந்ததோர்த்தடம்பரப்பு

மடுத்தெடுத்தனன்வெள்விடையுருக்கொடுமாலு
ணெடுத்தவப்பரம்பொருட்கலாணிருதொளைநாசி
விடுத்தெழுந்தனகுருதிநீர்விழித்துணைபிதுங்கிப்
படுத்தவாய்வழியுமிழ்ந்தனகுருதிநீர்ப்பவை.

எந்தையேயுனக்கபயமற்றெவ்வுயிர்த்தொகைக்கு
தந்தையேயுனக்கபயமெத்தலைவர்க்குமுதலா
முந்தையேயுனக்கபயமென்றிரந்தனன்மொழிந்தா
ரிந்துசேகரனமாயவற்குறித்தனனிரங்கி.

சத்தியோர்புடையிருக்கவுமயானுமோர்சத்தி
யொத்திடப்புரிந்தருளினையாதுபோலுடையாய
வித்தகத்தனியேறனையாயினுமவிணையே
னத்தனித்திறலேறெனத்தாங்குதற்கருள்வாய

ருஷபாரூடமூர்த்தயேநம:

12. விருஷபாந்திக மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பன்னிரண்டாவது

ருஷபாந்திக மூர்த்தி.

சிவாகமங்களின்படி இரண்டாயிரஞ் சதுர்யுகங்கொண்ட காலம் பிரமனுக் கொருநாள் - அத்தகைய நாட்களா லாகிய நூறுவருடம் பிரமனுக் குரிய ஆயுட்காலம் அதுவே திருமாலுக் கொருநாள். அத் தன்மையாகவே திருமாலுக்கு வயது நூறு கழியின் உலகிலுள்ள சா வானமாகக்கள் மொழியும். அக்காலத்திற் சமஸ்த லோகங்களும் மஹாமயானமயமாகும். அச்சமயத்தில் எஞ்சிநின்ற பரம்பொருளா கிய சிவபெருமான் தமது சத்தியாகிய உமையம்மை தரிசிக்கும்படி திருநடம்புரிந்தருள்வர். இத்தன்மைத்தான தேயுப்பிரளயத்தில்லெல் லாத தருமங்கட்கும் அதிதேவதையாக விளங்கும் தருமதேவதை தானுமிறக்கவருமே யெனச்செயவே னென றெண்ணி, சிவபிரானைச் சரணடைந்தால் மரணத்தீமைநீங்கி யாண்டு முயிர்கொண்டிருப்பே னெனத்தெளிந்து ஓரிடபவடிவேற்று எம்பெருமானையடைந்து "ஈச னே! யானிறவாமையும் தேவரீருக்கு வாகனமாந்தன்மையும் சமான மில்லாவலியுடைமையும் பெற றுயிர்வாழ அடியேனுக் கருள்வேண் டும்" எனப் பிரார்த்திக்க. அருட்கடலாகிய அம்பிகாபதி "அஞ்சா தே" என்றபயமளித்து அதன் சிரமேற் றமது அருமைத் திருக்கர மாகிய திதித்தொழிற்குரிய அபயாஸ்தத்தைச் சூட்டிப் பின்வருமாறு திருவாய்மலர்ந்தருளினர். "தருமதேய்வதமே! நீ விரும்பியவாறே யவற்றை யடைக: அன்றியும், தருமத்தின் காலங்களை யஃதென்று கண்டோருணர முற்பட்ட கிரேதாயுகத்தில் நான்குகால்களும், இர ண்டாவதாகிய திரேதாயுகத்தில் மூன்றுகால்களும், மூன்றாவதாகிய

13. புஜங்கலளித மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதின்மூன்றாவது

புஜங்கலளித மூர்த்தி.

காசிபன் மனைவியர் பதின்மூவரில் கற்பின் மேம்பட்ட கத்துரு விநதை யென்னும் காரிகையரிருவர் தாம் அழகிற்சிறந்தவரென ஒருவரோடொருவர் வாதிட்டுத் தமது நாதனை வினவி, அவர் தீர்மானித்தவண்ணந் தோற்றவள் சிறையிருப்பதாக ஏற்படுத்திக்கொண்டு முனிவனை யணுகிக் கேட்க, கத்துரு சிறந்தவளென, மற்றவள் சிறையிலகப்பட்டனள். சிறையிலிருக்கும் விநதை தன்மாற்றவளை நோக்கித் தன்னைவிடும்படி வேண்ட, "தேவலோகத்துள்ள அமிர்தமளித்தால், சிறை நீக்குவேன்" என, விநதை தன் குமாரனாகிய கருடனுக் கறிவிக்க, கருடன் தேவலோகஞ் சேர்ந்து அமுதகலசத்தைக் காத்திருந்த அநந்தரத்தவரைச் செயித்துக் கைக்கொண்டு வருகையில் திருமால் எதிர்த்துச் செருச்செய்து செயிக்கமாட்டாமல் "பக்ஷிராசனே! உன் பராக்கிரமத்தை மெச்சினேன், வேண்டிய ஒருவரத்தைக் கேள்" என, கருடன் சிரித்து "கமலாக்ஷ! உன் வலிமைக்குக் களித்தேன். நீ விரும்பிய இரண்டுவரங்களைக் கேள்" என, விண்டு இதுதான் சமயமென்றுட்கொண்டு "சாப்பங்கட் கமுதூட்டாதிருக்கவொருவரமும், நீ எனக்கு வாகனமாகித் தாங்க மற்றொரு வரமும்வேண்டும்" என, கருடன் அவ்வாறே யிசைந்து அமுதகலசத்தைத் தாயினிடஞ் சேர்த்து, சாப்பங்கட் கமுதூட்டா வகையாகக் கூறிச் சிறைவிடுவித்து, சிவலிங்கபூஜைசெய்யப்பெருமான் களித்துப் பிரசன்னமாய்ப் பல வர மளித்து "விட்டுணு நம தடியரிற் சிறந்தோன். நீ யவனுக்கு வாகனமாதல்பற்றிக்களித்தோம்." என்று திருவாய்மலர்ந்தருளக்கருடன் மனம்பூரித்து மாலுக்குவாகனமாயினன்.

காசிகண்டம்.

"கலுழன் றறிய காமரு தவத்தினை வியந்து
நிலவு தூங்கிளம் பிறையணி நீள்சடைக் கடவு
ளலகில் நல்வர மளித்தநம் மடியரிற் சிறந்தோ
னுலகு பூத்தசெந் தாமரை யுந்தியங் கடவுள்

ஆங்க வற்குநீ யூர்தியா யடைதுமென் றறைந்த
நீங்கி னல்வர முவந்தனன் செல்கெனக் கலுழன்
வீங்கி னன்றடம் புயமுளங் குளிப்பப்புற விழிநீர்
தூங்க மெய்ம்மயிர் சிலிர்ப்புறத் தொழுதிவை சொல்வான்

கருடன் சிவார்ச்சனை செய்துபெற்ற வல்லமையால், த
மாற்றாந்தாயாகிய கத்துரு வென்பாள் பெற்ற கட்செவிகளைக் க
கோபத்துடன் கொன்று துன்புறுத்தி வருதல் கண்டு, நாகங்க
"நாமும் சிவபிரானைப் பூசித்து வைநதேயனால் மாயாத வரமு
வேண்டும்" என் றாலோசித்துக்கொண்டு ஓர் சிவலிங்கக்குறியை
தாபித்து, விதிமுறையே சிவார்ச்சனைசெய்து நோங்கின்று "ஆதிமத
யாந்த ரகிதராகிய அருட்பெருங்கடலே! தேவரீரது பூஜாபலத்
லும், திருமாலுக்கு வாகனமா யிருத்தலாலும், மாற்றாந்தாய் மை
னாதலாலும், கருடன் எங்களைக் கொல்கின்றான். அவனா லிறவாவ
ணம் அருள்புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்தித்தன. சிவபிரா
அச்சர்ப்பங்கட்குத் திருவுள மிரங்கித் தம் தருமைத் திருமேனி
லாபரணமாக அவைஅழகுறும்படி அணிந்துகொண்டனர். இதுநிற

பின்னொருகாலத்தில் விஷ்ணு சிவதரிசனார்த்தமாக வ
பொழுது அச்சாப்பங்கள் அச்சமின்றிக் கருடனை நோக்கி "ஏ
கருடா சுகமா" என வினவின. இதனை உலகத்தார் வழக்க
சொல்லாகக்கூறுகின்றனர். அஃதெற்றுக்கெனில் சிறியோர்சே
தலினும் பெரியோர்க்கூடுதல் சிறந்ததென் றுணர்த்தற்கென வறி

புஜங்கம் = பாம்பு, லளிதம் = அழகுசெய்தல்.

புஜங்கலளிதமூர்த்தயே நம:

14. புஜங்கத்ராச மூர்த்தி.

௧

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினைந்தாவது

புஜங்கத்ராச மூர்த்தி.

தாருகவனத்து முனிவர்கள் தவமே சிறந்ததென்றும், அவர் பன்னியர் கற்பேமிகுந்ததென்றுங் கருதிக் கடவுளர் பெருமானாகிய கண்ணுதலைப் பரம்பொருளென மதியாது மமதைகொண்டு வாழ்ந் திருக்குநாளில், **சிவபெருமான்** திகம்பரராய்ப் பிக்ஷாடனத் திருக் கோலங்கொண்டும், **திருமால்** மோகினிவடிவேற்றுஞ் சென்று அம் முனிபத்தினிகள் கற்பையும் அம்முனிவர் தவத்தையு மழித்தனர். அக்காலத்தில் அரிவையர் முயக்கி லவாவுற்றுத் தமதிருக்கைநாடிய அவ்வந்தணர் தத்தமவீதியிற் கற்பழிந்துழலுங் காரிகையரைப் பார்த் துத் தமது ஞானத்தால் "நம தவத்தை யழித்து நமது மனைவியர் கற்பையொழித்தவன் சிவன், அவனேவலால் ஆயிழையா யடைந்த வன் அச்சுதன்" என்றறிந்து விஷவிருக்ஷங்களைச் சமிதையாக்கி வேம்புமுதலியவற்றின் நெய்யினால் **அபிசாரவேள்வி** செய்து அதி னின்றெழுந்த பல பொருள்களையும் பரம்பதியின்பேரிற் பிரயோ கிக்க, சிவபிரான் அவற்றை எண்ணியவங்கெயலாம் உடை, பாதச் சிலம்பு, ஆயுதம், சிரோமாலை, சேனைமுதலியவாகச் செய்துகொண் டனர்.

தாம் பிரயோகித்தவை பிரயோசனப்படாததுகண்ட தாருக வனமுனிவர் யாகாக்கினியினின்றெழுந்த சாபங்களையுஞ் சங்கரன் மேல்விட, அவை அச்சமின்றி அவனி யழியும்வண்ணம் அதிவேக மாகத் தமது காளி-காளாஸ்திரி-யமன் - யமதூதன் என்னும் நான்கு

நச்சுப்பற்களிலுள்ள தொளைவழி விஷஞ் சிந்திக்கொண்டு நாதனை நண்ண, அண்ணல் ஆதிநாளையில் விண்டுவின்வாகனமாகிய கருடனுக் கஞ்சித் தம்பால் சரண்புகுந்த சர்ப்பங்களைத் தமதுடலிற் றாங்கியிருந்ததுடன் இப்பாம்புகளையும் ஏற்று "உமது குலத்தாருடன் ஒன்று கூடி வாழுங்கள்" என்று திருவுள்ளஞ்செய்து அப்பாம்புகளஞ்சும் படி திருக்கரத்தாற்பற்றிச் சிறிதுபொழுது நடித்து, திருக்கரம் திருவடி அரை முதலியவிடங்களிற் கங்கணம் - காலணி - அரைநாண் - கடிசூத்திர முதலியவாகப் பிணித்தருளினர்.

தாருகவனத்து முனிவர் செலுத்திய சர்ப்பங்களை அச்சுறுத்தினமையால், சிவபெருமான் புஜங்கத்ராச மூர்த்தியெனத் திருநாம மெய்தினர்.

[இச்சரித்திரத்தின் ஏனைய விஷயங்கள் பிக்ஷாடனம் சார்த்தூல ஹத்த மிவற்றில் விளக்கப்பட்டுள்ளன. ஆங்குக் கண்டுகொள்க.]

கந்தபுராணம்.

ஏந்தியபின்னர் "வேள்வியெரியத்தறிடையேயெண்ணில்
பாந்தளங்கொழுந்துதீயோர்பணியினாற்சீற்றங்கொண்டு
போந்தனவற்றைமாயோன்புள்ளினுக்கஞ்சித்தம்பால்
சேர்ந்தோர்பணிகளோடுசெவ்விதிற்புனைந்தானெங்கோன்."

புஜங்கத்ராசமூர்த்தயோகம்

15. சக்தியாகிர்த்த மூர்த்தி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினைந்தாவது
சந்தியாநிருத்த மூர்த்தி.

தேவர்கள் சிவாக்கினையின்றித் திருப்பாற்கடலை மதித்த பொழுது அதில்நாட்டிய மந்தரமலையாகிய மத்திற்குப் பூட்டப்பட்ட தாம்பாகிய வாசுகி யென்னும் பாம்பு தன் தலைவால்களைப் பற்றியீர்க்குந் தேவாசுரர் வலிக்காற்றாமல் வாய்வழி நஞ்சு கக்கியது. அவ்விஷம் யாவரையுமெதிர்க்கத் திருமால் அதனையெதிர்த்து உடல்கருகி உம்பர்குழுவுடன் வெள்ளியமலையையடைந்து சிவபிரானுக்கு விண்ணப்பஞ் செய்துகொள்ள, அருள்வள்ளல் அதனை அமுதுசெய்தனர்.

[இதன்விஸ்தாரம் விஷாபஹரணத்திற் காண்க.]

ஆகமத்திரட்டு.

“பொங்குகங்காதரன்காளமயின்றேயொன்றும்
புகலாமலிருந்தனனோர்கணப்பொழுதுபுலவோர்
அங்கவனையிடைவிடாதருச்சனைமுன்புரிந்தார்
அத்திதியேகாதசியாமத்தேசத்திதியதனிற்
புங்கவாபாரணம்புசித்தேபூர்த்தியுற்றுறித்தனமேற்
பொருந்துதிதிதனிலிமவான்பொற்கொடியைவைத்தே
சங்கரன்சூலஞ்சுழற்றிநடித்தனனோயாமஞ்
சதுர்மறைநூலதுபிரதோடமெனவேசாற்றும்”—

என்னும் பிரமாணத்தின்படியே,

சிவபெருமான்தேவர் துயர்தொலையும்படி விஷபானஞ்செய்த காலத்தில், அதனால் தாமொருதீமையு மடைந்தாரில்லையாயினும், ஓர் திருவிளையாடல் செய்யக்கருதி ஓர்க்ஷணப்பொழுது ஒன்றுங்கூறாராய.

உமாதேவியாா தமமை யுபசரிககுமபடி மௌனமாயச சயனததிரு
தனா. அதுகணட அமரா அரனை யருசசிததனா. அததிதியை ஆ
ரோா ஏகாதசி யெனபா. அறறையநாள முறறும உணவிலலா,
அனறிரவெலலாம நிததிரையினினறுநீஙகி மறுநாளாகிய துவாத
யிற பணணவா பாரணஞசெய்தனா அதனமேறபடட திதியாகி
திரயோதசியிற சிவபிரான மலையரசபுததிரியாராகிய உமாதேவிய
ை நிறுததிச சூலததைச சுழறறி, கையில தமருகமேநதி ஓா சா
காலம நிருததஞசெயதனா. அககாலததையே வேதசிவாகமஙக
பிரதோஷ மெனக கூறும. இதுபறறி பதினைநதுதினஙகட கோ
முறை வரும திரயோதசியைப பிரதோஷமெனபதனறி, தினநதே
றும மாலையு மிரவுஙகலககும ஒருசாமபபொழுதையும பிரதோஷ
கால மெனவும, வருடததிறகோாமுறை யெயதும மகாசிவராத்திரி
யை வருடப்பிரதோஷ மெனவுங கூறுநிறபா ஒவவொருதினமும
உதயாதி இருபததாறேகால நாழிகைமுதல இரவு மூனறேமுககா
நாழிகைவரையும நாழிகை ஏழரை இதில ரஜனிமுக காலததிற சமப
விபபது பிரதோஷ மெனவும, மததியான முகூாதத மெடடனுள
ஏழு கழிதது எஞ்சிய எட்டாவது முகூாததமே பிரதோஷமெனவும
ஆகமஙகள கூறும. இம முறைபறறி மாதபபிரதோஷததை மாத
சிவராததிரி யெனபா.

இதுநிறக. சிவபிரான நிருததஞ்செயககணட தேவா களிதது
இருகரஙகளையுஞ சிரமேற்குவிதது மனதை மகாதேவனபால் பதி
தது அரனே பரனெனமதிதது ஆநந்தக்கூததாடினா. அனபுருகிப
பாடினா, ஐயனைக கொணடாடினா. அருளாளா விடைபெற்றுத
தமதிடததைநாடினா. இததகைய நிருததகாலததில தேவாகள தத
தமககியைநத வாசசியஙகளும, திருமால் மிருதங்கமும் வாசித்தனா.

பெருமான் திருக்கயிலாயகிரியில் உமாதேவியார் முதலானோ
காணப் பிரதோஷகாலத்தில் நடனஞ்செயத அவசரம் சநதியாநிரு
த்தமூாத்த மெனப்படும்.

ப்ரம்மோத்தரகாண்டம்.

வாகதேவீதருதவலலகீஶதமகோவேணுமதததபதமஜ
ஸதாளோநநிதரகரோரமாபகவதீகேயபரயோகாஞசிதா
விஷணுஸஸாநதரமருதஙகவாதநபரோதேவாஸஸமநதாதஸதிதா
ஸேவந்தேதமநுபரதோஷஸமயேதேவமமருடாநீபதிம.

బ్రహ్మోత్తరఖండము.

వాగ్దేవీధృతవల్లకీశతమఖో వేణుందధత్పద్మజః ।
స్తాళోన్నిద్రకరోరమాభగవతీ గేయప్రయోగాంచితా ॥
విష్ణుస్సాంద్రమృదంగవాదనపటు ర్దేవాస్సమంతాత్ స్థితాః ।
సేవంతేతమను ప్రదోషసమయే దేవంమృడానీపతిం ॥

சநதியாநிருததஜூாததயேநம

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

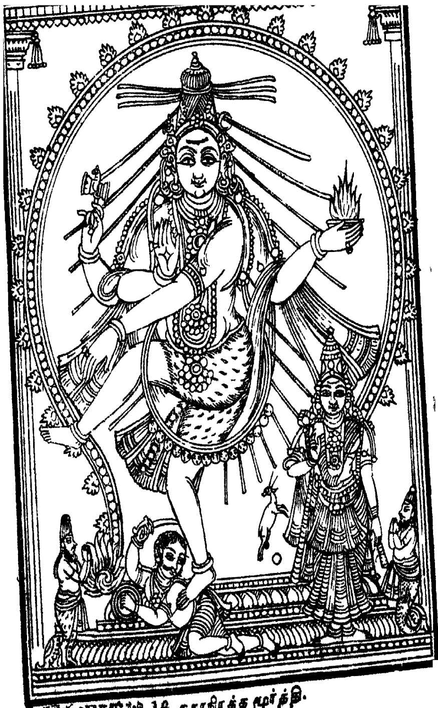
பதினாறாவது
சதாநிருத்தமூர்த்தி.

சிவபெருமான் ஆன்மாக்களுக்குப் பெத்த முத்திகளைத் திருவருள்செய்தற்பொருட்டுப் பஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத்தியத் திருநடனத்தை யெஞ்ஞான்றும் இயற்றுகின்றார்.

"தோற்றந்துடியதனிற்றோயுந்திதியமைப்பிற்
சாற்றியிடுமங்கியிலேசங்காரம்—ஊற்றமாய்
ஊன்றுமலர்ப்பதத்திலுற்றதிரோதமுத்தி
நான்றமலர்ப்பதத்தேநாடு"

"மாயைதனையுதறிவல்வினையைச்சுட்டுமலஞ்
சாயவமுக்கியருடானெடுத்து—நேயத்தால்
ஆனந்தவாரிதியிலான்மாவைத்தானழுத்தல்
தானெந்தையார்பரதந்தான்." என்னும் உண்மைவிளக்கத்தின்படி, பெருமான் மூன்று திருக்கரங்களாலும் இரண்டு திருவடிகளாலும் பஞ்சகிருத்தியமியற்றுகின்றார். எவ்வாறெனில் தமருக மேந்திய கரத்தினாற் சிருட்டியும், அமைத்த அஸ்தத்தினால் திதியும், மழுவேந்தியகையினாற் சங்காரமும், முயலகன் முதுகிலூன்றிய திருவடியினால் திரோபவமும், அநவரதநடம்பயிலும் அடித்தாமரையினால் அநுக்கிரகமும் புரிவர். அன்றியும்,

"உரையுணர்வுக்கெட்டாவொருவன்மிகுபஞ்சாக்
கரத்தால்வரைமகடான்பாதி—பரையிடமாய்க்
காணும்படியேகருணையுருக்கொண்டாடல்
பேணுமவர்க்குண்டோபிறப்பு."—என்றபடியே, ஆன்மாக்

16 சதுரநிருத்த மூர்த்தி.

கனை அநாதியே பந்திக்கப்பட்டுள்ள பாசவீக்கம்போக்கி முத்தியடை தற்பொருட்டே, அருள்வடிவாகிய அம்மையார் பக்தானுக்கிரககார ணமாய, பஞ்சாக்கரவடிவாகிய அவ் வானந்த திருநடனத்தை வாம பாகத்திலின்று தெரிசிப்பா மேலும்,

> " ஆடும்படிகேணல்லம்பலத்திலையனே
> நாடுந்திருவடியிலேநகரம—கூடும
> மகரமுதரம வளாதோளசிகரம
> பகருமுகமவா முடியப்பா."—என்றபடியே சிவபிரான்

திருத்தகோலங்கொண்ட ஞான்று திருவடியில நகரமும, திருவயிற றில மகாமும,திருத்தோளில சிகாமும, திருமுகத்தில வாகாரமும, திருமுடியில யகாரமுமாகக்கொண்டு ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரமே திருவுருவாக நின்று ஆனமாக்களின்மீ துள்ள கருணையால ஐவகையவான திரு த்தியங்களையு மியற்று கிறபா. இனி இந்நடனம ஊனநடனம ஞான நடனம என இருவகைப்படும. சிவபிரான திருக்கயிலாயமலை - ஸ்ரீ மேருமலை - வடாரணயம - திருத்திலலை - திருவாலவாய - திருநெல வேலி - திருக்குற்றாலம - திருத்தெளிச்சேரி முதலாகக கூறப்படும பல விடங்களிற பல காரணங்களாற பலமுறை பதம்பெயாத்தாடி யிருப்பினும ஸ்ரீபஞ்சாக்கரமே திருமேனியாகக்கொண்டு பஞ்சகிருத் தியகாரணமாக எப்போதும் உமையம்மையார் தரிசித்து நிறகும்படி திருமால திருநந்திதேவா பிரமதகணங்கள முதலானோர்து தோற்கருவி தொளைக்கருவி நரம்புக்கருவி கஞ்சக்கருவி மிடற்றுக்கருவிமுதலிய வற்றினேசையோடு திருநடனஞ்செயதிருத்தலின, சதாசிவத்தமூர் த்தி யெனப் பெயருற்றனா.

சதாசிருத்தமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினேழாவது

சண்டதாண்டவமூர்த்தி.

ஸ்ரீவடாரணியத்தின் மகிமையைச் சிவபிரானார் சொல்லக்கேட்ட சுநந்தமுனிவர், பெருமான் அநுக்கிரகித்தவண்ணந் தாண்டவ தரிசனத்தை விரும்பி ஆங்கடைந்து தவத்திருந்தனர், அவ்வாறிருக்கையிற் கண்ணுதல் கைவிரலணியாகிய கார்க்கோடகன், திருவிரலில் விஷத்தைக் கக்க, விடையூர்தி "நம்மை மனத்திற் கருதாது மமதையோடு நீசெய்த தீமைக்காகத் திருக்கைலையை நீங்குக" என, நாகம் நடுங்கிப் பணிய, நாதன் "வடாரணியத்தலத்திற் பல்வாண்டிருந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுநந்தருடன் சண்டதாண்டவத்தைத் தரிசித்துப் பிறகுவருதி" என, கட்செவி கருடனுக்கஞ்சி முறையிட, இறைவர் "இத்தீர்த்தத்தில் மூழ்கி ஆண்டுள்ள முத்திதீர்த்தத்தில் முளைக்க" என, அரவு அவ்வாறே ஆலவன மடைந்து அருந்தவஞ் செய்யுஞ் சுநந்தரைக் கண்டு தொழுது தனது வரலாற்றைச்சொல்ல, சுநந்தமுனிவர் மகிழ்ந்து தன் பக்கலிற் றவமியற்றப் பணித்து, பழய படி நெடுங்காலந் தவத்திருப்ப, முனிவரைப் புற்றுமூடி முடிமேல் முஞ்சிப்புல் முளைத்தமையால், அவர் முஞ்சிகேசமுனிவரெனப் பெயர்பெற்றனர். இது நிற்க:

நிசும்பன் கும்பன் எனும் நிசாசரரிருவர் செய்துவருந் தீமையைப் பொறாத தேவர்கள், பார்வதியாரை நோக்கிப் பல்காலந் தவஞ் செய்ய, இறைவி இமையவர்முன் தோன்றி "அமரர்காள்! நீங்களாவலிய அடைவே அவர்களை யழிப்பேன்" என றருளிச்செய்து

17. காளிதாண்டவ மூர்த்தி.

மலைசசாரலை யடைநது தவவடிவேற்று வசிததிருக்கையில், சண்டன் முண்டன் எனனும் தானவ ரிருவர் சாமபவியைச சாரநது, "தார் குழலே! தனிததிருப்பானேன்; சாற்றற்கரிய வலியுடைய சும்பனிடஞ் சேர்க" எனச சொலல, அம்பிகை "அருநதவமாற்றும யான் ஆடவரோ டுரையாடேன். அனைககணத தகலுமின" என றறைய, அவரகள சுமபாசுரனபால, தேவியின பொலிவை வியநது செப்பி, அவ னேவலாற சில படையுடன மீடடுஞ் சென றழைததுவராமை நோககி வலிதிற கைப்பற்றி யீரககக கருதுகையில, விமலை வெகுளி கொளள, அமமையார தோளிலிருநது அநேகஞ்சேனையும ஒரு சத்தியும அவதரிதது, அவ விருவரையுஞ சேனையுடன சஙகரிததனர். "சணடனையு முணடனையுஞ சஙகரிததமையாற சாமுண்டி யெனப் பெயர்பெற்றுத தரணியோர தொழ வாழுதி" என அச சததிக கருளினர். அவறறை யறிநத நிசுமபன-சுமபன எனபோர அநேக அசுரருடன ஆரபபரிதது வநது அமமையை யெதிரதது அஸதிரமாரி சொரிய, உமாதேவியார தமதுடலினினறு சத்தமாதர்களையுஞ சிவதூதியையும உதிபபிதது யுததததிற கனுபபி அவரகளால அசுரச் சேனையை யழிபபிதது, தாமே முதலில நிசுமபனையும பிறகு சுமபனையு மாய்த்தனர்.

ஆற்ற லுடைய அவ் விரண் டசுரரகட் கிளையா னாகிய துரோதி யெனபவள பெறற இரத்தபீசன், தன னுடற சோரியில ஒருதுளி தரைமேல விழுநதால் அததுளி தனனைபபோலத தானவனாக வரம்பெற்றவன. இசசெயதியையறிநது இமைபபொழுதி லெதிர்த்தனன். அக்கிருதனுடன சத்தமாதரகள் சமர்செயகையில், உதிரததுளிகட் கொவ்வோர உருவேறறதுகண டோடிவந்து உமையம்மையார் னொப்ப, தேவியார சின மிகத திருததோளினினறும காளி தோன்றினள். "பெண்ணே! யான இரத்தபீசனைச்சஙகரிக்கையில் உதிரத்துளி யொன்றும் பூமியில் விழாமல் உன் கைக்கபாலததேந்தி யுண்ணக்கடவாய்" என்று பணித்து, அவ னுதிரபானஞ்செய்துவர,

இறைவி இரத்தபீசனை இமைப்பில் அழித்து, இமையவரை அவரவர் நாட்டிற் கேக விசைத்து, காளியைக் களித்து அவளுக்குச் சண்டி யென்று பெயரும் தெய்வீகமும் சிவபெருமானிடம் நிருத்தஞ்செய்து அவர் பக்கலில் வசித்தலும் ஆகிய இவற்றை அநுக்கிரகித்து, சத்த மாதர்கட் கருள்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர். காளி அசுர ருதிர மருந்திய ஆற்றலாலும், இறைவியாரிடம் பெற்ற வரத்தாலு மிறுமாந்து, மாமிசம் நிணம் முதலியவற்றைப் புசித்து, மோகினி-இடாகினி பசாசு-பூதங்கள் புடைசூழ ஒருவனத்திலிருந்து மற்றொரு வனத்திற் குப்போய் உலக முழுவதும் உலவி வடாரணியத் தருகில்வந்து யாவரையுந் துன்புறுத்தி வாழ்ந்திருந்தனள். இஃதிவ்வாறிருக்க

ஒருநாள் திருவாலங்காடு சென்ற நாரதமுனிவருக்குக் காளியின் தீச்செயல்களைக் கார்க்கோடக முனிவன் கூற, நாரதர் கேட்டுச் செல்லுமளவில், காளி விழுங்கவர, அவர் மறைந்து சென்று விண்டுவைக்கண்டு விஷயத்தைவாய்விண்டனர். திருமால் சிவபிரான்பால் திருவிண்ணப்பஞ்செய்ய, இறைவர் "இப்பொழுதே அக்காளியின் வன்மை குன்ற வடவன மடைவோம்" என்று கூறி, சுநந்த முனிவர் கார்க்கோடக முனிவர்கட்குக் கருணைசெய்யக் கருதி ஆலவன மடைந்தனர்.

மாதேவன் வயிரவவடிவுகொள்ள, அவருடன்வந்த பூதகணங்களுடன் காளியின் சேனை எதிர்த்து ஆற்றாது, காளிக் கறைய, அவள் அமர்க்கோலங்கொண்டுவந்து ஐயனைக்கண்டு பயந்து "நிருத்தயுத்தஞ் செய்வோம்" எனநிகழ்த்த, முன்னோ னிசைந்து முஞ்சிகேசர் கார்க்கோடகர்கட்குத் தரிசனந்தந்து திருநடனத்துக்குத் தேவருடன் வந்தனர். அக்காலத்து அமரர் அவரவர்கட் கிசைந்த பல வாத்தியங்களை வாசித்தனர். அநவரதம் - அற்புதம் - இரௌத்ரம்-கருணை-குற்செய்-சாந்தம்-சிருங்காரம்-பயம்-பெருநகை-வீரிய மென்னும் நவரசங்களும் அபிநயமும் விளங்க வாத்தியங்கட் கொப்பப்

பாண்டரஙக மாகிய சண்டதாண்டவத்தைக் காளியுடன் செயகை யில, கருணாநிதியின திருசசெவியி விருநத குணடலமானது நிருதத வேகததால நிலததில நழுவ, அதை இறைவரோ திருவடியொனறினு லெடுதது தரிததுத திருததாணடவஞசெயது காளியைத தோல்வி யடையசசெயதனா. அவள செயலறறு நாணிபபணிந்தனள. அருள வளளல் "ஈண்டோா சததியாயிருததி" என அநுக்கிரகிதது இரு முநிவரும எணணிலலா அடியாாகளும தமது தாணடவ கோலத தைச சாவகாலமுங தரிசிககுமபடி ஆணடு வீறறிருககினறனர்.

இதுகாரணததா லிறைவா காளிதாணடவமூாததி யெனப் பெய ரெயதினா.

திருவாலங்காட்டுப்புராணம்.

" இனசுவைபொழியுஞசாயலபினயமிலஙகசசெவவாய்
புனசிறுமுறுவலபூபபபுரணவானநதமபூரித
தனபுறுமவையோருளளமயாதரவியஙகடகேறப
வின்படுநடனஙகாளியோடரனவிளை ததவேலை.

மடிதருமுலகமெனனவயஙகருணலகிமெலல
வடிபெயாததாடலசெயயவருகுறுஙகாளிநோககி
யொடிவுறுநாணினமேவியொளிமுகமிறைஞசியொல்கி
வடிவுறுபாவைபோலசசெயலறமயஙகினளுள."

சணடதாணடவ மூாததயேகம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பதினெட்டாவது
கங்காதரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரிக் கருகிலுள்ள ஓர் சிங்காரவனத்தில் சிவபிரான் உலாவுகையில் உமாதேவியார் ஒன்றுமுணராமல் ஓர் விளையாடல் கருதிப் பின்வந்து தமது திருக்கரங்களிரண்டினாலும் பெருமானது திருவிழிகளை மூடினார். அதனால் அளவில்லாத அண்டகோடிகளிலுள்ள ஆன்மாக்களெல்லாம் அல்லலுற்றழுங்கும்படி அந்தகாரம் நிறைந்தது. தினகரன் வெயிலும் திங்களின் நிலவும் தீயின் சுடரும் தேவர் ஒளியும் மற்றெங்குமுள்ள பிரகாசமும் மறைந்து உலகமுழுவதும் பேரிருளமயமாயிற்று.

சிவபிரான் திருவிழியொளியால் எல்லாச் சோதியும் இயங்குந் தன்மையால், கங்காளனது கண்களைக் கவுரி கையால் மூடிய கணமொன்றில் உயிர்கட்கு ஊழி பல கழிதல் கருதி, கருணைமூர்த்தி மன்னுயிர்த்தொகைகட்கினனருள்புரியத் தன்னுளமதனிலுன்னினராகி, நெற்றியிலொப்பண் நீள்விழி தோன்றுவித்து அன்னதுகொண்டு அலகின் இன்னலை விலக்கி நீங்காநிலையாய நிறைந்தபேரிருளைத் தீர்த்து, திங்கள்-செஞ்சுடர்-தீ-முதலாய சுடர்கட்கொளிசெய்தனர். எண்ணிறந்த ஆன்மாக்கள் தத்தம் உண்ணிறைந்த பெருங்களிப்பால் உமைபாகனை வழுத்தின. இத்திறச் செய்கையை இறைவி யறிந்து சிந்தமதனில் மெத்தப்பிரமித்து ஈசன் இணைவிழிமூடிய இருகரத்தையும் இம்மடபொழுதிலெடுத்தனள். அவ்வாறெடுக்கையில், அம்மையாருக்கேற்பட்ட அச்சத்தால் விரல்கள் பத்திலும் வியர்வுதோன்ற, விமலை [illegible] வை விதிர்க்க, பத்து விரலிலிருந்து பிறந்தவை பத்துக் கங்கைகளாகி.

18. கங்காதர மூர்த்தி.

பெருகிச சத்தசமுத்திரஙகடகுவழிகொண்டன.நூறு ஆயிரம் கோடி முதலிய கணககிலலாத முகமுறறு மூதலகமுழுவதும் மூடிப் பரவக் கணடு மோசம்வநததெனறு இந்திரன பிரமன விணடு மூவரும திருக் கயிலாயகிரியில திருநநதிதேவா விடைபெற்றுத திருசசநநிதானததி னுட்சென்று திரியம்பகனைச சேவைசெயது " தேவதேவா ! ஏதோ வோாவெள்ளம எஙகுமபெருகி எலலையிலலாதிவாகது யாவையுமழிய அணட முழுவதுங கவாநதது. அதனை யடககி அடியேஙகளையும அகிலததையும அளிககவேணடும் " என றறைய, பனனகாபரணன பாாவதி விரலிற பததுக கஙகைகள உறபவிததததை யுணாநதி உல கைசசூழ்நத அவ வெள்ளததையுணணி யழைததுத தமது சடைக கறறையி லோா மயிாமுனையில தரிததனா. அது கணட மூவரும அரனை வணஙகி " அருள வெள்ளமே ! அவனி முழுவது மழிக்கும் படி வநத அவ வெள்ளம அன்னையாா திருவிரலினின்று ஜெனித தமையானும, தேவரீா செஞசடைமீதிற சோததியதானும புனித மாகப பொருநதுதலானும எஙகள நகரததி லிருதத அதிற சிறிது அருளவேணடும்"என்று பிராாததிகக,இறைவா சடையிலிருநத ஒரு கஙகையிற் சிறிதுசிறிது வாஙகி மூவாகையிலும நலகி உடனசெலலப் பணிததனர் எமபெருமானது விடைபெறறு இநதிரன் அமராவதி நகருக்கும்,பிரமன் மனோவதி பட்டணததிற்கும்,விஷ்ணு வைகுந்த பதவிககுங கஙகைகயைக் கொணடு சோநதனா

தேவியார்து திருவிரல வியாவினு லுண்டாகிய கஙகை உல கதைத யழிக்கும்படி இவார்து வருகையில, அதன வீறு குனற விம லா தமது வேணியி லணிநத காரணததினால் ஐயனுக்குக் கஙகாதர மூர்ததி யெனபதோா அபிமான மெயதியது.

இஃ திவவாறிருக்கையில, வைணவரி லொருசாராா " திரு மால் திரிவிககிரமாவதாரங்கொணடு, மாவலி பால மூவடிமண் ஏற்று ஆகாயததிற் றனதடியை நீட்டியபொழுது, பிரமன் கங்காசலத்தால் அபிடேகித்தனன்" எனவும், மற்றொருசாராா " வாமனாவதாரஙகொ

ண்ட விஷ்ணுமூர்த்தியின் அங்குஷ்டத்தினின்றுங் கங்கை அவதரித்தது." எனவும் கூறி, "அத்தகைய கங்கையைச் சிவபிரானணிந்தனர்" எனவும், கர்ணபரம்பரையில் வழங்கிவருகின்றனர். அவையெவ்வா: றெவ்வாறெனில்,

ததீசி - கண்ணுவர்-பிருகு முதலிய முனிசிரேஷ்டர்கள் சாபத்தாற் பத்துப்பிறவி யடைந்த பதுமநாபர் (மச்சம் - கூர்மம்-வராகம் - நரசிம்ஹம் - வாமன மாகிய) ஐந்து அவதாரங்களில், (கண் - ஓடு-கொம்பு-தோல்-முதுகந்தண்டு இவற்றைப்பறிகொடுத்து) ஈசனால் தண்டிக்கப்பெற்றும், மற்றைந்தவதாரங்களில் மஹாதேவனை யருச்சித்து வரங்கள் பெற்றும், தான் பெற்ற சாபப்படி தசாவதாரங்களுஞ் செய்தொழிந்தனர் எனச் சிவபுராணங்கள் விளங்கக்கூறும். [இச் சரிதங்களை முறையே மச்சாரி - வராஹாரி - கூர்மாரி சிம்ஹக்னம - கங்காளமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க ஈண்டு விரிவு கருதி விடுத்தாம்]. இது நிற்க.

ஈண்டுக் குறளுரு வேற்று, மாவலிச்சக்ரவர்த்திபால் யாசித்து மூவடிமண் பெற்று, வையகமும் வானகமும் மாயோன் அளந்தபொழுது, அவ் வாமனனது அடி அங்குஷ்டம் மேலண்டகடாக முகட்டிற் பட்டு, அண்டகடாகம் பிளந்து, ஆங்குள்ள ஆகாயகங்கை அவ்வழியே லொழுகியதென்றும், அது கங்காத்வாரத்தின் வழியே, மாளவதேச மூலமாய்ச் சென்று மேற்கடலிற் சங்கமமாயிற்று என்றும், சிவரஹஸ்யம் துதீயாம்சத்தில் ஸ்ரீநந்தியெம்பெருமான் ஹிமவானுக்குப் பூலோக விசிஷ்டத்தைக்காட்டுகிற கட்டத்திற்கூறப்பட்டுளது.

ஶிவரஹஸ்யம் துதீயாம்சம்.

அந்யாவிக்ரமதோவிஷ்ணோ:பாததோநிர்கதாநகா
கங்காத்வாராத்ப்ரதீச்யாப்திம்ஸங்கதாமாளவாந்திமே.

అన్యావిక్రమతో విష్ణోః పాదతో నిర్గతానఘా ।
గంగాద్వారాత్ప్రతీచ్యాబ్ధిం సంగతామాళవాంతిమే ॥ శివరహస్యం.

அவ்வாறன்றி, அவ்வைணவர் கூறும் விஷ்ணு பாதோதகக் கங்கையைச் சிவபிரான் அணிந்தது மில்லை. கமலைக்கேள்வன் காலினின்று கங்கை ஜனித்ததுமில்லை. அங்கு கங்கோற்பவமாகக் காரணமுமில்லை யென்பவை நன்கு விளங்குகின்றன. அல்லது அவர்கள் அநுமானிக்கும் வகையே அத்திரிவிக்கிரமன் தாளிற் கங்கை ஜனித்திருப்பினும், அது அத்திருமாலின் சிரமேலேயே விழுந்து அவருடலின் வழியே யிழிந்து தரையையடைந்து ஊர்கடக்கவோடியிருக்க வேண்டுமே யன்றி, சிவபெருமான்தம்மால் கர்வபங்க நிமித்தமாய் முதுகென்பைப் பறிக்கப்பட்ட வாமனனது பாதோதகத்தைச் சிரமேற்கொண்டா ரென்பது வேதாகம விருத்தமாகவே விளங்கும். வாமனவதாரத்தின் சரிதமும், அதனைச் சங்கரிக்கவந்த ஸ்ரீகங்காள மூர்த்தியின் கன்னியமும் பின்னர் வருமிடத்திற் கண்டுணர்க.

திருவாசகம்.

"மலைமகளையொருபாகம்வைத்தலுமேமற்றொருத்தி
சலமுகத்தாலவன்றலையிற்பாயுமதுவென்னேடி
சலமுகத்தாலவன்றலையிற்பாயாளேற்றரணியெல்லாம்
பிலமுகத்தேபுகப்பாய்ந்துபெருங்கேடாஞ்சாழலோ."

கங்காதரமூர்த்தயேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

பத்தொன்பதாவது

கங்காவிசர்ஜனமூர்த்தி.

அயோத்திநகரை யரசுபுரிந்த சகரன் என்னுஞ் சக்ரவர்த்தி விடுத்த அசுவமேதப்புரவியை அமரேசன் கண்டு மனம்பொறான் தன் வாழ்வுக்கின்னம் வந்ததே யென்று சிந்தை நொந்து வஞ்சனையாய் பற்றி, பாதலத்தின் கண் தவம்புரியும் கபிலமுனிவர்பக்கலிற் கட்டிப் போயினன். அம்மன்னவன் மக்கள் அறுபதினாயிரவரும் தங்கள் கட்டளைப்படி தரணிமுழுதுந்தேடிக் காணாது, பாரைத் தோண்டி பாதலமடைந்து அரியதவசியாகிய கபிலர் பக்கலிற் கட்டியபரியைக் கண்டு இக்கள்வனே நமதுபுரவியைக் கவர்ந்து காவலன் யாகத்தைப் போக்கக் கருதியவனென்று கன்று அவர் தன்புறம் வைதன. அதனால் முனிவர் முனிந்து விழிக்க, விழித்தீயினால் சகரபுத்திரர் அறுபதினாயிரவரும் சாம்பராயழிந்தனர். அச் செய்தி யவருடன் போந்த தூதுவர் சொல்லத்தெரிந்த அரசன் தன் பௌத்திரனாகிய அஞ்சுமானை யழைத்து "என் புதல்வரிறப்பினும் எடுத்த யாகத்தை விடலாமோ" என, அஞ்சுமான் பாதலஞ்சென்று கபிலமுனிவர்பக்கலிலுள்ள சாம்பர் மலையைக் கண்ணுற்று வணங்கி, முனிவர் முன் வந்து குதிரையைக் கேட்க, முனிவர் மனமகிழ்ந்து புரவியைக்கொடுக்கப் பெற்று, பூவுலகடைந்து பிதாமகன்பால் விடுத்து அவ்யாகத்தை முடிப்பித்தான். அவன் சந்ததியிலொருவனான பகீரதன் ஒரு வைகைக்காலத்தில், தன் மூதாதையர் முனிவன் முனிவால் முடிந்து, சாம்பராய் நரகத்தில் ஆழ்ந்துள்ளாரென்று தெரிந்து, அவர்களை

19. கங்காவிசர்ஜன மூர்த்தி.

சுவர்க்க மடைவிக்கக் கருதிப் பதுமனை நோக்கிப் பதினாயிரவருடந் தவம்புரிந்தனன். பகீரதன் பண்ணிய பெருந்தவத்திற்குக் களித்த பிரமன் பிரசன்னமாய "ஆகாயகங்கை அவாக ளஸ்திமிறபடடாற சுவாகக மடைவா. அது அவனிமேல் வரில் அதன் வேகத்தை யாற றுதல் அரனுக்கு அமையுமன்றி ஏனையோருக் கேலாதாதலின், சிவ பிரானை நோக்கித் தவஞ்செய்க" எனச் சாற்றி மறைய, பகீரதன் பதினாயிரவருடந் தவம்புரிந்து பரமனருள்பெற்று, கங்கையைக் கருதி ஐயாயிரவருடம் அருந்தவம்புரிகையிற் கங்கை பெண்வடிவாக வந்து "என் வேக மதிகமாதலின் என்னைத் தாங்குமபடி ஈசனை நோக்கி இன்னுந் தவஞ்செய்க" என றிசைப்ப, இறைவனை நோக்கி இரண்டாயிரத்தைஞ்ஞூறுவருடமீண்டுந் தவஞ்செய்து எம்பிரான் காட்சிதர, கங்கை பெண்வடிவாக வந்து கூறியதை விண்ணப்பித்து, "தாக்கிறேன்" என்றுக்கண்ணுதல் கொடுத்த வரத்தைப்பெற்று,திரும் பவும் கங்கையைக் கருதி இரண்டாயிரத் தைஞ்ஞூறுவருடந் தவ மிழைத்தனன். கங்கை அப்பொழுது திரிலோகமும் அச்சமுற்று அல றும்படி ஆரவாரித்துக்கொண்டு வந்து தோன்றினள். அவ்வாறுவந்த கங்கையைச் சிந்தாமற் சிவபெருமான் சடைநுனியி லணிந்தனர்.

பகீரதன் கங்கையைக்காணாமற் கலங்கிநிற்பது கண்டு கருணாமூர்த்தி "நமது சடையிலிருக்கின்றனள்; அஞ்சாதை" என்று திருவாய்மலர்ந்து சிறுதிவலை விட, கங்கை நாதன் சடையிலிருந்து நதியுரு நண்ணி நானிலத் திறங்கினள். இவ்வாறு வந்த கங்கை முன் பகீரதன் பட்டாகையில் இறந்தோரைக் கதியிற் சேர்க்க விரைந்து செல்லுங் கங்கையின் வேகத்தால், சந்நுமுநிவர் வேள்விச்சாலையழிய அவர் கோபித்து அந்நீரை உள்ளங்கையி லேற்று றுட்கொண்டனர். அரசன் கங்கையைக் காணாமல் சந்நுமுநிவரைப் பணிந்து முன் நடந்தவற்றை மொழிய அவர் மனமிரங்கிச் செவிவழி விட்டமையாற் சாநவி யெனப் பெயர்பெற்று, இறந்துகிடந்த சகரர்களுடலுதிர்ந்த சாம்பரிற் படிய அவர்கள் நற்கதி யடைந்தனர்.

பகீரதனுற கொண்டுவரப்படுதலின கஙகைக்குப் பாகீரதி யெனவும ஓா பெயா வழஙகாநிறகும. மேல் கஙகாதரத்திற் கூறிய வணணம சிவப்பிரசாதததினுல பிரமன தனது மனுேவதி நகா்றகுக கொணடுபோன கஙகை பகீரதன வேணடுகோளால பூமியில வநத பொழுது, உலக மழியாமல சிவபிரான தனது சடையி லேறறு, அவன பிராாததனேக் கிரஙகி அதிலோா துளி விடுததனா ஆதலின கஙகாவிசாஜனமூாததியென நாம மெயதினா.

இராமாயணம்.

கஙகாயா பதநராஜந பருதிவீநஸஹிஷ்யதே
தாமவைதாரயிதுமவீரநாநயமபஸயாமிஸூலிந.
ரக்ஷஸாவாநிமாநலோகாநலோகாநகா துமாஹஸி
தேவாநாம்சவச ஸருதவாஸாவலோகமஹேஸவர.
ஸமிதயபரவீதஸாவாநபுநஸசேதமுவாசஹ

రామాయణము.

గంగాయాఃపతవంరాజన్ పృథివీనసహిష్యతే ।
తాంవైధారయితుంవీర నాన్యంపశ్యామిశూలినః ।
రక్షసర్వానిమాన్‌లోకాన లోకాన్‌కర్తుఁమహాసి ।
దేవానాంచవచఃశ్రుత్వా సర్వలోకమహేశ్వరః ।
సఓమిత్యబ్రవీత్సర్వాన్ పునశ్చేదమువాచహ ।

நவமஸ்கந்தம்.

கஸசதாரயிதாவேகமபுதிவ்யெளமிமஹீதலே-பகீரத.
தாரயிஷ்யதிதேவேகம்ருதாஸ்தவாதமாஸரீரிணும
யஸமிநதமிதம்பரோதமவிஸவமஸாடீவதந்துஷா.

నవమస్కందము.

కశ్చధారయితావేగంపతిష్యామి మహీతలే । భగీరథః ॥
ధారయిష్యతితేవేగం రుద్రస్త్వాత్మాశరీరిణాం ।
యస్మిన్నోతమిదంప్రోతం విశ్వంశాటీవతంతుషు ॥

விஷ்ணு புராணம்.

ஶம்போஜடாகலாபாதஸாவிநிஷகராநதாஸதிஶாகராந
பலாவயிதவாதிவமநிநயேயாபாபாநஸகராதமஜாந.

విష్ణుపురాణం.

శంభోర్జటాకలాపాత్సా వినిష్క్రాంతాస్థిశర్కరాన్।
ప్లావయిత్వాదివంనిన్యే యాపాపాన్సగరాత్మజాన్ ॥

ஸ்காந்தபுராணம் தக்ஷகாண்டம்

இயமகாவபராகராநதாஈஶேநஶஶிமௌலிநா
ஜடாகோடீரநிலயாசக்ரேஸாசவிஸாஜிதா

స్కాందపురాణం.

ఇయంగర్వపరాక్రాన్తా ఈశేనశశిమౌళినా।
జటాకోటీరనిలయా చక్రేసాచవిసర్జితా॥

கந்த புராணம்.

"அநநதிஞூனறுதனனிலயனகாபுகுநதகஙகைக
தனனருநதிறலினமிககபகீரதனதவததானமீளப
பினனருமிமையாமுககட்பெருநதகைமுடிமேறறுஙகி
யிநிலவுளாபபிறசெலலவிறையிலவிடுதேதலசெயதான."

கஙகாவிசாஜனமூாதநயேநம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபதாவது

திரிபுராந்தகமூர்த்தி.

தாரகாசுரன்பெற்ற தனயராகிய தாரகாக்ஷன் கமலாக்ஷன் வித்துன்மாலி யென்னு மூவரும், பிரமனை நோக்கிப் பெருங்காலந் தவம்புரிகையில், பதுமன் அவர்கட்குமுன் தோன்றக்கண்டு பணிந்து நின்று பலவகையாகத் துதித்து "அண்ணலே! அடியேங்கட் கழியாவர மருளவேண்டும்" என, மலரோன் "மைந்தரே! மடியா திருப்போர் வையகத்திலில்லை; கற்பகாலங் கழியின் யானும் இந்திராதி தேவர்களும் இறப்போம். ஈசனே யிறவாதவன். ஆதலின் அது நீங்க மேம்பாடாவது மோக்ஷமாவது வேண்டிற் றருதும்" என, தானவர் "பொன்-வெள்ளி-இரும்பினு லமைந்த மதில்கள் பொருந்திய முப்புரம்-பூமி-அந்தர-சுவர்க்க மென்னும் மூவுலகங்களினும் வேண்டும். அவை ஆயிரவருடத்திற்கொருமுறை விரும்பியஇடத்திற்குப் பெயர வேண்டும். அப்புரமூன்றும் ஒன்றுபட்டபொழுது சிவபெருமானே ஒரு கணையா லழித்தாலன்றி வேறொருவரானு மழியாவரம் வேண்டும்" எனக்கேட்க, பிதாமகன் அவ்வாறே பிரசாதித்துத் தன துலகு சார்ந்தனன்.

தாரகாக்ஷன் முதலாயினோர் அளவில்லாத அவுணர்சேனை யையுடையவராய், மயன் என்னுந் தானவத்தச்சனை வருவித்துத் தங்கள் விருப்பின்படி பூமியி லிரும்பு மதிலும், அந்தரத்தில் வெள்ளி மதிலும், சுவர்க்கத்திற் பொன்மதிலுமாக, பல வளப்பமு நிறைந்து முப்புரம் நிருமிக்கச்செய்து, தமக்கு வேண்டிய தொன்றுமின்றி, சிவலிங்க பூசனை முதலியவற்றைக் குறைவறச்செய்து வாழ்ந்திருப்

20 திரிபுராந்தக மூர்த்தி.

பினும், தமது குலத்தியற்கைக்குக் குன்றுதவராய வைகுந்தமுதலிய தேவநகரங்களையும், உலகிலுள்ள பல பதிகளையும், திரிபுரத்தோடு சென்று சிதைத்துவருதலாற் சினந்த இந்திரன் கேள்வன், இந்திரன் முதலிய இமையவரை யுடன்கொண்டுபோ யெதிர்த்துத் துன்புறுச் சகியாமல், தேவர் குழுவுடன் திரும்பி மேருமலையின் வடபாலிற் பலகாலந் தவஞ்செய்ய, பரமபதி இடபாரூடராய்க் காட்சி தந்தனர். தேவர்கள் நமஸ்கரித்துத் திரிபுரத்தவர் தீமையை விண்ணப்பஞ் செய்ய, சிவபிரான் "அவர்கள் நமதடியராதலின், அவர்களைச் செகுத்தல் அடாது" என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

விண்டு, தேவர்களே அஞ்சாதீர்களென்று புத்தவடிவு கொண்டு, நாரதமுனிவர் சீடராக வுடன்வரத் திரிபுரமடைந்து பிடகாகமம் பிரசங்கித்து, அவரைமருட்டிப் பவுத்தராக்கினர். அம்மாயையிலகப்படாதார் மூவரே யாதலின் திருமால் ஏனையோரைப் பார்த்து "நீங்கள் அம் மூவரையும் பாராதீர்கள். அவர்கள் இழிதொழில் பூண்டோர்" என்று கூறி, நாரதருடன் மேருமலை யடைந்து தேவகூட்டத்துடன் சிவபிரானைச் சிந்தித்துத் தவத்திருந்தனர். பெருமான் அஃதறிந்து அருள்வடிவாகிய திருநந்திதேவரை விளித்து "தேவர்கள்பாற் சென்று திரிபுரத்தவரைச் செயிக்க இரதமுதலிய யுத்தகருவிகளைச் சித்தஞ்செய்யக் கட்டளையிடுக" என, நந்தியெம் பெருமான் மேருமலை சேர்ந்து அவ்வாறே அமரர்கட்கு ஆஞ்ஞாபித்துச் செல்ல, தேவர்கள் களிகூர்ந்தனர்.

முக்தரகேசரி மலைகள் அச்சாகவும், சந்திர சூரியர் சக்கரமாகவும், இருதுக்கள் சந்தியாகவும், பதினான்கு லோகங்கள் பதினான்கு தட்டுகளாகவும், ஆகாயம் ஆதனமாகவும், உதயாஸ்த கிரிகள் கொடிஞ்சியாகவும், நதிகளும் நதங்களும் நாட்டுங் கொடியாகவும், நக்ஷத்திரங்கள் நல்ல விதானமாகவும், மோட்சலோகம் மேல்விரிவாகவும், மகங்கள் சட்டமாகவும், நாள் முதலிய காலத்திரயங்கள்

(கடப்பாகிய) எண்ணெழுநூறும இடிகருமரமாகவும்,அட்டபாவதங்களை தூணாகவும், எட்டுதிக்குகளை இடையிற்றூங்கவும், சத்தசமுத்திரம திரைச்சீலையாகவும், ஞானேந்திய கன்மேந்திரியங்கள் கலன்களாகவும், கலைகள் முனையாகவும், புராணம - வேதாகமம் - சாஸ்திரம - மந்திரங்கள் மணியாகவும், மருந்துகள் படியாகவு மமைந்த திவ்விய மான ஓர் தேரைச செய்து, வேதங்கள் நான்கையும நான்கு குதிரைகளாயப பூட்டி, பிரமனைத் தேர்ச்சாரதியாய நிறுத்தி, பிரணவமே குதிரைத்தூண்டுங் கோலாயக் கொண்டு, கங்கை அதிதி முதலிய தேவங்கையா நாற்புறமுஞ் சாமரை யிரட்டவும், தும்புரு நாரத ரிசைபாடவு மமைத்து, அரம்பை முதலிய கணிகையா நடிக்கவுஞ் சமைத்து, மேருமலையை வில்லாகவும், வாசுகியை நாணாகவும நியமித்து, திருமால பாணமும, சரசுவதி வில்லிறகட்டிய மணியும், அக்கினி தேவன அமபின கூராவாயும, வாயு அமபிறகட்டிய இறகாயு மேறபடுத்தித் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவரைப் பணிந்து “அமரா அமாக்கருவிகளை யமைத்துக்கொண் டடைந்தனரென்று அருளவள்ளல சந்நிதியில அறிவிக்கவேண்டும்” என்ப பிரார்த்தனை செய்தனர்.

அவர் சென்று விண்ணப்பிக்க, இறைவா தேவியாருடன இடபாரூடராய இரதத்தை யடைந்து இமையவர் எண்ணத்தின படி அதிற காலூன்ற அதனச்சு முரிந்தது. அச்சுதன் அக்கணமே விடை வடிவாகி எம்பிரானை யேற்றுத் தாங்கமாட்டாமல தரைமேல்விழ, சிவபெருமான திருவருளமேலிட்டாலிறங்கினர். பிரமன ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுளைப் பூசித்தனன.அவரருளால் அவ்விரதம்முன போலாக அதனமேற பெருமான அம்மையாருடன ஆரோகணித்தனர். மூத்தபிள்ளையார் - இளையபிள்ளையார் - திருமால - இந்திரன் முதலான தேவர்கள் தத்தம வாகனங்களிலேறிவரவும், முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களும எப்பக்கத்திலுஞ்சூழ்ந்துவரவும், சத்தருஷிகளாசிர்வதிக்கவும், திருநந்திதேவர் பொற்பிரம்புகொண்டு முன் செல்

லவும, பாநுகமபன-வாணன-சஙகுகனனன முதலிய சிவகணநாதர் கள வாசசியமிசைக்கவும சிவபெருமான இரதாரூடராயத் திரிபுரத தைச சமீபிததனா.

அமராகள அபபொழுது ஐயனைப பணிநது "அணணலே! விலலைவளைததுக கணைவிடவேணடும" என று பிராாததிகக, சிவ பெருமான தமதுதிருககரததேநதிய மேருமலையாகிய விலலையெடுதது வளைதது, வாசுகியாகிய நாணேறறினா. [அதில அமபுபூட்டித திரிபுர ததை யழிபபின, அநதரா அநதமிலலாத அகநதையுறுவ ராதலின, அவவாறினறி] இடபபால வீறறிருககும இமயவலலியைக கடைக் கணிதது, பிறகு புனனகை செயயப புரமூனறுந தீபபறறிசசாம்பரா யின. பெருநதவராயிருநது சிவனடியே சிநதிததுவநத மூவரும், யாதொருதீமையுமினறிப பெருமானபாலவநது டணிய, கணணுதல் அவாகளைத துவாரபாலகராக அருளி, தேவாகளை அவரவரிடததிற கனுபபித திருககைலைமலைகசெழுநதருளினா அமராதுயா தீருமபடி முபபுரததைச சிரிததெரிததலின, சிவபிரான திரிபுரதகன மூாததி யெனத திருநாம முறறனா.

யஜுஸ்ஸம்ஹிதை - ஶ்ருதி

தேஷாமஸுராணாந்திஸ்ர:புர ஆஸந்நய ஸமையவ மாதரஜதாத ஹரிணீ தாதேவாஜேதும நாசகநுவநதா உபஸதைவாஜி கீஷனதஸ மாதா ஹராயசைசவம வேதயசசநோபஸதாவை மஹாபுரம ஜயந தீதிஸஇஷு-கஸமஸகுாவதாகநி மீககஸோமகபாலயம விஷ்ணுமதே யநகதேபகுவந்க இமாமஷியதீதி ருதரஇதயபகுவந ருதரோஸ்ஸுக் லாஸ்யதவிதி.

యజుస్సంహిత-శ్రుతి.

తేషామసురాణాంతిస్రఃపుర ఆసన్నయస్మ్నయవమాధర జతాధహారి ణీశాదేవా జేతుంనా శక్నువన్తాఉపసద్రై వాజిగీషన్తస్మాదా హుర్య శ్చైవంవేదయ శ్చనోపసదాపై మహాపురంజయంతీతి సఇషుగ్ సమస్కుర్వ

తాగ్ని మనీకగ్ సోమగ్ శల్యంవిష్ణుం తేయనంతే బ్రువన్ కఇమామ శిష్యేతీ
రుద్రఇత్యబ్రువన్ । రుద్రోవైక్రూరఃసోస్యత్వితి.

மஹிம்நஸ்துதி.

திதக்ஷோஸ்தேகாயம்த்ரிபுரத்ருணமாடம்பரவிதிர்விதேயை
க்ரீடந்த்யோநகலுபரதந்த்ரா ப்ரபுதிய.

మహిమ్నస్తుతి.

దిధక్షోస్తే కాయంత్రిపురతృణమాడంబరవిధిర్విధేయైః ।
క్రీడంత్యోనఖలుఫలతంత్రాఃప్రభుధియః॥

நரசிம்ஹபுராணம்

ரத க்ஷ்மாசக்ரயுக்மௌஸூர்யசந்த்ரௌதுரங்கமா
வேதா ஸூதோவிரிஞ்சிஶ்சஜ்யாஶேஷோதநுரத்ரிராட
ஸிதாஸ்த்ரமிந்திராதீஶஇத்யாடம்பரபூர்வகம
த்ருணவத்ஸம்ஹ்ருதாநீஶபுராணித்ரிணிலீலயா.

నరసింహపురాణము.

రథఃక్షమాచక్రయుగౌసూర్యచందౌతురంగమాః
వేదాఃసూతోవిరించిశ్చజ్యాశేషోధనురద్రిరాట్ ।
సితాస్త్రమిందిరాదీశఇత్యాడంబరపూర్వకం
తృణవత్సంహృతాన్యీశపురాణిత్రీణిలీలయా॥

திரிபுரதகனமூர்த்தயேநம.

21. கல்யாணசுந்தர மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்றாவது

கல்யாணசுந்தரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாயகிரியிற் சகல தேவர்களும் நிறைந்திருக்கும்படி நவரத்தின மண்டபத்திற் **சிவபெருமான்** திருவோலக்கங்கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில், எம்மன்னையார் சிங்காதனத்தைவிட்டுத் துணுக்குற்றெழுந்திருந்து இறைவரது இரு சரணாரவிந்தங்களைப் பணிந்து கைகூப்பிநின்று "தேவரீரைப்பணியாத **தக்கன்** மகளென்பதனாலாய **தாக்ஷாயணி**யென்று சாற்றும் பெயரை மாற்றத் தயை செய்யவேண்டும்" என்பப் பிரார்த்திக்க, அரவாபரணர் "மாதே! **மலையரயன்** உன்னை மகளாகப் பெறத் தவஞ் செய்கின்றான் அவன்பாற் குழந்தை யாகுக உன்னை யாம் வந்து மணப்போம்." என, அம்மையார் அவ்வாறே இமாசலத்திலுள்ள தாமரைத்தடாகத்தில் மலர்த்தவிசின்கண் மூவாண்டுள்ள மதலைவடிவேற்று நிற்ப' மலைமன்னன் கண்டு மகிழ்ந்தெடுத்துப் போய், மனைவியாகிய **மேனை**கையிற் கொடுப்ப, அவள் பாலூட்டி வளர்த்தனள். அம்மையார் ஐந்துவயதடைந்து அருள்மேலீட்டால் அத்தனாகிய பர்வதராஜனுக்கறிவித்து அநுமதி பெற்று மலைச்சாரலிற் பர்ணசாலைசெய்வித்துச் சிவபெருமானை நோக்கித் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனர்.

அக்காலத்திற் சிவபிரான் தம்மிடஞ்சேர்ந்து மனமொடுங்கும் வண்ணம் வினவிய சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமாரன் என்னும் நால்வருக்கும், **பதி பசு பாச** லக்ஷணங்களைப் போதிக்க, அவர்கள் "அடியேங்கள் மனம் விரிந்திருப்பது அகலும்வகை யருளவேண்டும்" என, "பொருள் இவ்வாறிருப்பது" என்று ஒன்று

முனையாது முனிவர்போல் யோகத்தி லிருந்தனராதலின், உலகமுழுவதும் மாதர் முயக்கற்றுப் பிரமன் படைப்புத் தவறுற்றது கண்ட தேவர், அதனை விலக்குவான் கருதி மன்மதனை விடுத்து மலர்க்கணை செலுத்தி யோகினை யழிக்கச்செய்ய, நின்மலர் நெற்றிவிழியைத் திறப்ப, மதனன் சாம்பராயினன். அருகிருந்த இரதி பரமனைப் பார்த்துப் புலம்பி வேண்ட, பெருமான் "உமையை மணந்தபின் உன் கணவனை உதவுவோம்." என, இரதி இமாசலமுற்றிருந்தனள்.

சிவபெருமான் முனிவர்கட் கருளி, இமயமலையடைந்து எம்மனையாரது கடுந்தவத்தைக் கண்டுகளித்து வேதியவடிவுகொண்டு, "யாது கருதித்தவஞ்செய்கின்றாய்" என, உமையம்மை "சங்கரன் என்னை மணஞ்செய்யத் தவஞ்செய்கிறேன்" என, "பெண்ணே! என்னை மணஞ்செய்துகொள்" என, இறைவி கோபித்து "கொடியோனே! அகன்றுபோ" என்று கூற, விமலர் விடையேறிக் காட்சிதர, அம்பிகை அண்ணலைக்கண்டு அச்சத்துடன் கைகூப்பித் "தேவரீர் அறியாமற்கூறிய அபசாரத்தை மன்னிக்கவேண்டும்" என, ஐயர் "அவை யெம்மைத் துதித்தனவாகக் கொண்டோம், தவமொழிக விரைவில் மணம்புரிதும்" என மறுமாற்றங்கூறி மறைந்தருளினர். பார்வதியார் நிகழ்ந்தது கூற, பர்வதராஜன் கேட்டுக் களிப்புற்றிருந்தான். சங்கரர் கயிலைசார்ந்து சத்தருஷிகளை வருவித்து "மலையரையன் மகளை மணம்பேசுக" என, மாதவர் இமோற்கிரியுற்று மன்னனைக்கண்டு மகாதேவன் மணக்கருத்திசைப்ப, அவன் அங்கீகரிக்க, அதனை அரன்பாலறைந்து அவரவரிடஞ் சேர்ந்தனர். இமோற்கிரிராஜன் விச்சுவகன்மனால் நகர்புனைவித்து விசேஷாலங்காரஞ் செய்து "பங்குனி யுத்திரதினம் உத்தமத்தினமாதலின், உமையை மணஞ்செய்க" என விண்ணப்பித்தனன். பெருமான் திருநந்திதேவரை விளித்து "தேவர்கள் முதலானோரைத் தருக" என, நந்திதேவர்சிந்தித்தவளவில், கோடிஉருத்திரர்கள்-நூற்றுவர் உருத்திரர்கள்-கீழண்டகடாகத்துள்ள காலாக்கினி யுருத்திரர்-கூர்மாண்டர்.

ஆடகேசுரர்-திருமால்-பிரமன்-இந்திரன் முதலிய திக்குப்பாலகர்கள் நவக்கிரகங்கள் - நவசித்தர்கள் - அஷ்டவசுக்கள் - சத்தருஷிகள் - யக்ஷ கின்னர கருட காந்தருவர் முதலிய கணங்கள் - வேதாகமசாஸ்திரங்கள் - யுகாதி காலபேதங்கள் முதலிய யாவருங் குழுமிவந்து திருவாயிலடைந்து நந்தியெம்பெருமானைப்பணிந்தனர். பிரமன் பல ரத்நாபரணங்களை முன்வைத்து அணியும்படிவேண்ட, பெருமான் 'அணிந்தோம்' என்று அவற்றைப் பரிசித்து அரக்கலனே பொற்பணியாகத்தோற்றுவித்து இடபவாகனத்திலாரோகணித்துத்தேவர்கள் மலர்மாரிபெய்யவும், ஸ்ரீ கணேசர் - ஸ்கந்தர் - வீரபத்திரர் வயிரவர் தத்தம்வாகனங்களில் வரவும், சத்தருஷிகளாசீர்வதிக்கவும், பாநுகம்பன் ஆயிரம்வாய்களால் சங்கத்தொனி செய்யவும், வாணாசுரன் சிவார்ச்சனைசெய்த ஆயிரங்கரங்களால் குடமுழ வடிக்கவும், கணத்தலைவர்கள் பலவாத்தியங்களை முழக்கவும், திருநந்திதேவர்பொற்பிரம்போச்சி, தேவமுனிவர் கூட்டத்தை விலக்கிக்கொண்டு முன் செல்லவும், இந்திரன் களாஞ்சியேந்தவும், ஈசானன் அடைப்பை தாங்கவும், வாயு ஆலவட்டம் பணிமாறவும், அக்கினி தூபமேந்தவும், வருணன் பூரணகும்பமெடுக்கவும், நிருதி தாம்பணமேந்தவும், குபேரன் நவநிதிகள் சிந்தவும், யமன் கஞ்சுகத்தொழில் புரியவும், நாகராஜர்கள் மாணிக்கதீபமேந்தவும், வேதங்கள் திருவடியைச்சுமக்கக்கம், கங்கை காவிரிமுதலிய நதிகன்னியர் சாமரையிரட்டவும், குண்டோதரன் குடைபிடிக்கவும், பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருபுறம் கைகுவித்துவரவும், ஸ்ரீ சுந்தரேசப்பெருமான் திருவெண்ணீற்றுப்பெட்டகமுந் திருப்பள்ளித்தாமமும் எடுத்துக்காட்டவும் அமைந்த சாலங்காரத்துடன் இமாசலமடைந்து, திருவீதியிற்கண்ட மாதர்கள் காதல் கொள்ளும்படி திருவுலாப்போந்து பர்வதராஜன் மனையையடைந்து திருமால் கைலாகுகொடுக்க, இடபவாகத்தினின்றவரோகணித்தனர்.

பர்வதராஜன்பாரியாகிய மேனை அநேகமங்கல்யமாதர் புடைசூழ ஆவின்பால் சொரிந்து ஐயனது திருவடித்தாமரையை விள

கலி நாணத்துடன் உட்சென்றனள். மன்றற சடங்குகளை மலரோன செய்தனன். சிவபெருமான ஓர் இரத்தினசிங்காதனத்தில வீற்றிருந்தனர். அவரவாதங்கட்குத் தக்க ஆதனத்திருந்தனர்.

[அப்பொழுது யாவரும ஆண்டுக் கூடிநின்றதால, வடதிசை தாழ்ந்ததுகண்டு, அத்தன அகத்தியமுனிவரை நோக்கி "நீர் ஒருவரே எமக்கொத்தவர், நீர் தென்றிசையிலிருப்பின உலகஞ்சமனுறுங்கும் உமக்குத் திருமணக்கோலங் காட்டுதும்" என, அகத்தியர் ஆணையைக்கடவாராப இமாசலமகன்று வழியிலமாயைசெய்த கிரௌஞ்சனைசபித்து,வழிவிடாது நின்ற விந்தத்தையடக்கி வாதாவிவில்வலனை மாய்த்து, குற்றாலத்துள்ள திருமாலைப பெருமானவடிவாக்கிப பொதியமலை சேர்ந்து சிவத்தியானத்திருந்து பின்னொருகாலத்தில திருமணக்கோலத்தைத் திருவருளால தரிசித்தனர். அகஸ்தியர் சென்றபின உலகு உயாவு தாழவின்றி யிருந்தது இதுநிற்க]

அம்மையார பலவகையாகிய ஆடையாபரணங்களை யலங்கரிக்கப பெற்றவராய அநேகத் தோழியர் புடைசூழ, புராரியையவந்து பணிய, மாதேவன "மாதே! பக்கலிலிரு" என, இருவரும ஏகாசனத்திருந்தனர். மேனை யருகிருக்கப பர்வதராஜன் பரமன பாதத்தைப் பூசித்து, பார்ப்பதிகையைப பரமேச்சுரன் திருக்கரத்திற கொடுத்தனன். சிவபெருமான திருமாங்கலயந்தரித்து மணவினையை முடித்தனர். இரதி தனக்கணவனைப்பெற அத்தத்தியிற கண்ணுதலைப பணிய, அண்ணல தமசெந்நணத்தில காமனைக் கருத அவனமுன தோன்றினன். முன்னேன "உன மனைவிக்குமட்டுமே உருக்கொண்டு, அகிலத்திறகெல்லாம அருபியாயிருத்தி" யென்றருளிச்செய்து அங்கிருந்து தேவியாருடன திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து தேவர்களை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருந்தனர். பார்பதியாரை மணஞ்செய்யவெழுந்தருளியதிருக்கோலமே கல்யாணசுந்தர மெனப்படும்.

கல்யாணசுந்தராயநம:

23. அர்த்தநாரீச்சுவர மூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்திரண்டாவது
அர்த்தநாரீசுரமூர்த்தி.

திருக்கயிலாய கிரியிற் பக்தானுக்கிரஹ காரணமாகச் சிவபிரான் திருவோலக்கமுற்றிருந்தனர். திருமால்-பிரமன் - இந்திராதி திக்குப்பாலகர்- அஷ்டவசுக்கள் - சத்தருஷிகள்-நவசித்தர்கள் - கிங்நர கிம்புருஷ யக்ஷ வித்தியாதராதி அஷ்டாதசகணங்கள் - துவாதசாதித்தர்முதலிய கிரகங்கள் - இன்னுமுள்ள இமையவர் யாவரும் தரிசிக்கும்படி திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து,அங்கு முதற்பெருங் காவலாகவுள்ள ஸ்ரீநந்தீதேவரைப்பணிந்து, அவர் திருவருள்பெற்றவராய் முறைமுறையேஅவர்விடுப்ப மகாசந்நிதானத்தினுட் சென்று, இருகண்களார எம்பெருமானையும் இறைவியாரையுந் தரிசித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்கமாகப் பணிந்து இருவரையும் பிரதக்ஷணஞ் செய்து தமது குறைகளைச்சொல்லி யாசித்து, அவ் விருவராலும் அநுக்கிரகித்த வரங்களைப் பெற்று வருகையில், ருஷிசிரேஷ்டர்களிலொருவராகிய ப்ருங்கிருஷி யென்பவர் பார்வதிதேவியாரைப் பணியாமற் சிவபெருமானை மாத்திரம் பணிந்து பலவகையாகப் பாடிப்புகழ்ந்து நிற்பது கண்ட இமையவல்லி, இம்முனிவன் யாவன்? எம்மைச் சிறிதும் மதித்திலன் என்று முனிந்து, சக்தியாகிய தனது கூறாகவுள்ள உதிரமாமிசங்களை அவருடலிற் சிறிதுமின்றி ஆகர்ஷணித்துக்கொண்டனர். சிவகூறாக வுள்ள என்பையும் நரம்பையுமே உட்கொண்ட தோற்பதுமைபோலத் தள்ளாடி நின்று தம்மைப்பிரார்த்தித்தது கண்ட தாணு மனந்தரியாராகி ஓர்காலை யுதவ, ப்ருங்கிமுனி களித்து மூன்று காலுடன் முன்னின்று கூத்தாடிப் பலவகையாகப் பாடிச் சென்றனர்.

கவுரியம்மையார், அவ்வருத்தமுற்றுக் கங்கியெழுந்து கணவராகிய கண்ணுதலை நமஸ்கரித்து "எம்பெருமானே! எளியேன் தவஞ்செய்ய எண்ணினேன். ஏழையேற்கு இன்னருள்புரியவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்து விடைபெற்றுத் திருக்கயிலையை நீங்கி ஐங்கரக்கடவுள் அறுமுகக்கடவுள் சத்தமாதாமுதலானோர் தம்மைப்புடை சூழ்ந்துவரக், ஓர் மலைச்சாரலில், எழுத்தூணின் மேனின்று எண்ணற்கு மருந்தவத்தை எண்ணில்லாக்கால மியற்றினர்.

சிவபெருமான் உமாதேவியார் தவத்திற்கிரங்கித் திருவருள்புரியத் திருவுளங்கொண்டு இடபவாகனரூடராய், சமஸ்த தேவர்களுந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவரவும், சர்வவாத்தியங்களு மொலிக்கவும், வேதங்கள் கோஷிக்கவும், மலைச்சாரலை யடைந்து எமதன்னையாகிய ஈச்சுவரியார் தவஞ்செய்வதைக்கண்டு சந்தோஷித்துக் காட்சிதர, தேவியார் திருக்கண்களால் தரிசித்து விழியினின்று ஆனந்தபாஷ்பஞ் சிந்த அடியற்றமரம்போலச் சாஷ்டாங்கமாகத் தரைமேல் விழுந்து பணிந்தனர். மாதேவர் மனக்களிப்புமிக்கவராய் "மாதே! யாதுவரம் வேண்டும்" என வினவ, மலைமகள் மணவாளனைவணங்கி "வள்ளலே! தேவரீர்வேறும் அடியேன் வேறுமாக விருப்பதுவிரும்பற்றேன். வாமபாகத்தில் அடியாள் கலந்திருக்கவேண்டும்" என, சிவபெருமான் அவ்வாறே தமது திருமேனியில் வாமபாகத்தை அம்மையாருக் கருள்செய்து இடபாரூடராகித் தேவியாருடன் திருக்கயிலாயகிரியையடைந்தனர். அர்த்தம்=பாதி, நாரி=ஈச்சுவரியைப் பொருந்திய, ஈச்சுரர்=பெருமான். எனவே பாதிசரீரம் வாமபாகத்திற் பார்ப்பதியாரும், பாதிசரீரம் வலப்பாகத்திற் சிவபெருமானுமாக வீற்றிருக்குந் திருக்கோலம் அர்த்தநாரீச்சுர மெனப்படும்.

அர்த்தநாரீஶ்வரத்யானம்:

23. கஜயுத்த மூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்துமூன்றாவது

கஜயுத்தமூர்த்தி.

காளமேகம்போன்ற கரிய சரீரத்தையுடைய கயாசுரனென்னும் யானைவடிவேற்ற அசுரன், மேருபர்வதத்தின்மேல், பிரமதேவனை நோக்கி அருமையாகிய பெருந்தவம் அநேககாலஞ்செய்தனன். கயாசுரன் செய்த கடுந்தவத்திறற்களிகூர்ந்த கமலயோனி அவன் கண்கட்குப் பிரத்தியட்சமாகி "அசுரேச! நீ வேண்டிய வரம் யாது? அறைக" என, அசுரன் அருந்தவநீக்கி அடிமலர் பரவி "ஐயனே! இறப்பில்லாத தீர்க்காயுவும் வல்லமையும் வெற்றியும் அடையும்படி அடியேனுக்கு அநுக்கிரகிக்கவேண்டுமே" என வேண்ட, பிரமன் சிறுநகை செய்து "விரும்பியவாறே வரமீந்தேனாயினும், அந்திவண்ணனை யெதிர்ப்பாயாகில் அப்பொழுதே நீ பெற்ற பேறழியும்" என்றருளி அந்தர்த்தானமாயினன்.

கயாசுரன் களிகொண்டு, சதுர்முகன் தனக்குத் தந்த வரத்தைச் சிந்தனைசெய்து, சிவன்பேரிற் செருச்செயச்செல்லாமல் மற்றைய வானவரை வஞ்சித்து வம்பிழுத்து வலிய போர்புரிந்து, உலகத்துள்ளாரை ஒழிப்போமென்று றுறுதிகொண்டு உடனே துண்ணெனச் சென்று உம்பருலகுற்று, மகபதியை யெதிர்த்து யுத்தஞ்செய்து வருத்தினன். புலோமசை கணவன் போர்புரிய வாற்றாதாய்ப் புறமுதுகிட்டோட, அவன் வாகனமாகிய ஐராவதத்தின் வாலைப்பற்றிப் பன்முறை சுழற்றி யெறிந்து, காமதேனு கற்பகவிருட்சம் சங்கநிதி பதுமநிதி முதலிய வளங்களையுடைய அமராவதி நகரை அழித்து, அக்கினி யமன் நிருதி முதலிய அட்டதிக்குப்பாலகரைச் செயித்து,

தனது குலத்தவர்களாயுள்ள தானவர்களையுஞ் சாடி, இராக்கதரை யிம்சித்து, மண்ணுலகெங்கும் வதிந்த மானவக்கூட்டங்களை மாய்த்து விஷம்போல விளங்கினன்.

அதுகண்ட அருந்தவர் சிலர் அம்பிகாபதியமர்ந்த அவிமுத்த மாகிய காசியை யடைந்தனர். கயாசுரன் கடுஞ்சினங் கொண்டு தொடர்ந்து பின்வர, சங்கரா சம்போ வென்னுஞ் சிவத்தியானத் துடன், மகாதேவனே யரணென்று மணிகன்னிகை யாகிய அருகிருக்கும் ஆலயத்து ளடைந்து அரன்முன்னின்று, "அருட்பெருங் கடலே! ஆபத்திற் புணையே! ஆனந்த வெள்ளமே! அடியேங்க ளடைக்கலம். யானை யுருவாக எய்தும் இராக்கத விறைவனால் இற வாவண்ணம் எங்களைக் காத்து இன்றருள் புரியவேண்டும்" என் றிரந்தனர். தான் றூரத்திக்கொண்டுவந்த மானுடர் மணிகன்னிகைச் சந்நிதியில் வருந்தி வாய்விண்டு வழுத்துவது கேட்டு, கயாசுரன் ஆல யத்திருவாயிலை யடைந்து அவர்க ளஞ்சும்படி இடிபோற் கர்ச்சித் துப் பயமுறுத்த, மாந்தர்கள் மணிகண்டனைத் தழுவிக்கொண்டனர். அரவாபரணர் "அஞ்சாதீர்கள்" என் றபயங் கூறி, அண்டகடாக முட்டும் முடியுடன் ஆயிரங்கோடி யருணோதய மாயினற்போல, அமரரு முனிவரு மஞ்சிக் கண்பொத்த உக்கிரப்பெருவடி வுற்றுக் கயாசுரன் முன்வர, கயன் றன்பால்வந்தவர் தாணுவென் றுணரா னும் தனக்குள்ள விறுமாப்பாற் சதுமுகன் வரந்தருகையிற் சாற்றிய வசனத்தை மறந்து எதிருறத் தலைப்பட்டனன்.

சங்கரன் வடவாமுகாக்கினியும் அஞ்சத்தக்க தீப்பொறியை விழி வழி சிதறி, திருவடியா லுதைத்துத் தள்ள, கயாசுரன் கவிழ்ந்து பதைத்துப் பார்மேல் விழ, திருவடி மற்றொன்றாற் சிரத்தை மிதித்துத் தொடையி லூன்றித் திருக்கைகளாற் பிளந்து நான்கு கால்களும் இருபக்கங்களிற்பொருந்தவும், உதிரஞ்சிந்தவும், ஓலமிட் டழவும், அசுராகுலத்துதித்த யானைவடிவாகிய கயாசுரன் தோலை உமையம்மையு மஞ்சும்படி உரித்து இழுக்க, ஈசுரனது இணையிலாத

சோதியுருவைத் தரிசித்த சுரர் முதலானோர் கண்ணொளி மழுங்கித் துன்புற்றனர். கண்ணுதல் கருணைசெய்யும்படி களிற்றுரியை உடலின்மேல் உத்தரீயமாகப் போர்த்தனர். அமரர் களித்து ஆர்த்துக் கூத்தாடி மலர்மாரி வருஷித்தனர் சிவபெருமான் மணிகர்ணிகையடைந்தனர். கயாசுரனுக் கஞ்சிய பரிசனர் களித்துப் புறம்போந்தனர் காசிவாணர் முதலான காசினியோர் கடவுட் பூசை காலம் வழா தியற்றிக் களித்து வாழ்ந்தனர். கயாசுரனாகிய யானையைத் தேவ மானவர் துயர்தீர்த்தற்பொருட்டுப் போர்புரிந்து சங்கரித்தமையால், கருணாநிதிக்குக் கஜயுத்தமூர்த்தி யென்பதோர் பெயர் வழங்குகின்றது.

கந்தபுராணம்-தக்ஷயுத்தரப்படலம்

"மதித்துவேழமாந்தானவன்வருதலுமடலை
யதித்தவன்னியுமச்சுறவெரிவிழித்தொருதன்
கதித்ததாள்கொடுதள்ளவேகயாசுரன்கவிழ்ந்து
பதைத்துவீழ்தலுமிதித்தனன்சிரத்தையோர்பதத்தால்.

ஒருபதத்தினைக்கவானுறத்திருக்கரத்துகிரால்
வெரிநிடைப்பிளந்திருதாள்புடைமேவக்
குருதிக்கங்கியேயோலிடவவுணர்தங்குலத்துக்
கரியுரித்தனன்கண்டொன்றமைமையுங்கலங்க.

ஐயன்மிக்கதன்கிரிணைக்குருதிநீரொழுக
மையலயானைவன்றோலைமேற்கொண்டனன்மறைத்தான்
செய்யகோளொடுகரியகோளிருவருஞ்செறிந்து
வெய்யபானுவின்வெறக்கவார்ந்துமேவியபோல்."

கஜயுத்தமூர்த்தயேநம:

௨

சிவமயம.

திருச்சிறறமபலம,

இருபத்துநான்காவது
ஜ்வராபக்நமூர்த்தி.

சிவபபிரசாதமபெறற மாவலிச சககிரவாததியின மகனுகி
ஆயிரங் கைகளை யுடைய வாணுசுரன், சுப்பிரதீபிகை யெனபவளை
மணநது நருமதைநதிககரையிற சிவலிஙககுறிகள நாளொனறி
காயிரமாக அருச்சனை செயதுவருகையில, ஒருநாள சிவபெருமா
பிரததியகஷமாகி "எனனவரமவேணடும" எனறு வினவ, வாண
மகிழநது, "அடிகளே! அககினிமதிலும, அவனிமுழுவதும அர
புரியும ஆறறலும, அழியாமையும, தேவரீரது அடிததாமரையி
அனபும அவாவினேன" என, அரவாபரணா-அவவாறே அநுககி
கித்து அநதாததானமாயினா. வாணுசுரன வையகமுழுதுங கையக
படுத்தி, சோணிதபுரியில் அரசுசெயது வாழ்நதுவருகையில, ஒ
நாள் கருணாநிதியைத தரிசிககக கயிலாய மடைநதனன. அதுச
யம அருளவளளல நடிக்குந தறியா யிருததலின, தனது ஆ
ரங கைகளாலுங குடமுழவு வாசிகக, மாதுபஙகன களிதது "யா
வரம வேணடும ஓதுக" என, அசுரன 'அணணலே! அடியே
திருககயிலாயகிரியில நீக்து திருநநதிதேவா பிரமபடிபடடுசெ ச
யாமல, கஜமுக ஷணமுக பாாவதி சமேதராயத தேவரீர் அநநதர
அடியேன மாளிகையிற காட்சி கொடுதது வீறறிருக்கவேணடுமெ
எனக் கூற, பெருமான "அவவாறேயாகுக" வெனறு சோணிதபு
முற்று வாணன் மாளிகையில வாழ்நதிருந்தனா.

இவவா றிருக்கிறபொழுது வாணன, இந்திரனமுதலிய வெ
டிசைக் கிறைவர்-திசைமுகன்-திருமால் முதலிய தேவர் குழுவுட

24. ஜ்வராபக்ந மூர்த்தி.

எதிர்த்துப் போர்செய்ய, ஒருவரும் மாற்றாமல் ஓடிப்போனமையால் மமதை மிக்கவனாய் மகாதேவனை நண்ணி "அண்ணலே! அடியே னுடன் அமர்செய்வோர் அகிலத்தி லில்லாமையால், தோள்கள் தின வுற்றன. சிறிது செருச்செய்யத் திருவுள்ளங் கொள்ளவேண்டும்" என, சிவபிரான் புன்சிரிப்பு கொண்டு, சிறிது மஞ்சாமல் இவ்வாறு கூறியதை யெண்ணி "கண்ணன் துவாரகையி லிருந்துவந்து உன் தோள்தினவு தீர்த்து அவற்றை விரைவிற் சங்கரிப்பான்" என, வாணன் "இருபதுதரம் எதிர்த்தோடிய இக் கிருஷ்ணனா என்னைச் செயிக்கவல்லவன்" என, உலகநாதன் "உனக்குத் தோற்றபின் உபமன்னியனிடம் தீக்ஷைபெற்று இடைவிடாது எம்மை யருச்சித்து உன்னைவிட மேலாகிய உஸாத்தற்கரிய வலிபெற்றுள்ளான்" என, "அச்சமர் எப்பொழுது வரும்" என, "உன் மகள்மேல் பழி வரும், உன் மயூரத்துவஜம் துணியும், அதுவே போரெய்துங் காலம்" என் றறைய, வாணன் மாளிகை சேர்ந்து வசித்திருந்தான்.

ஓர்நாள் வாணன் மகள் உஷையென்பவள் துயிலுகையில், கண்ணன்மகன் சுதனாகிய அநிருத்தன் கலந்ததாகக் கனவுகண்டு கண்விழித்துக் காணாமல் மோகாக்கிர சித்த முடையவளாய், சித்திர லேகை யென்னுந் தோழி எழுதிக் காட்டிய சித்திரப்படங்களால் அம் மன்னவனைக் குறிப்பித்து அத் தோழியால் துவாரகையிற் சய னித்திருந்த அநிருத்தனை மஞ்சத்துடன் வருவித்து நெஞ்சங்களித்து இன்பம் நுகர்ந்திருந்தாள். உஷை சிறிதுநாளிற் கருப்பங்கொண்ட னள். தோழியாலஃதுணர்ந்த வாணன் அநிருத்தனைச் சிறையிட் டான். அதற்காக உஷை மனம் வருந்தினாள். வாணன் மாளிகையி லுள்ள மயூரக்கொடி அன்று ஒடிந்தது. அவற்றை யெல்லாம் அறிந்த நாரதமுநிவர் துவாரகை சென்று கண்ணனுடன் கூறினார். மனவருத்தமுற்ற கண்ணன் எண்ணில்லாத சேனையை இமைப்பொ ழுதிற் கூட்டிக்கொண்டு போர்க்கோலமாய்ச் சோணிதபுரத்தை யடைந்தனன்.

முதல வாயிலில மூத்தபிள்ளையார் வீறறிருககககணடு கனிவ ாககம - பாலுணவு - பலகாரவகைககள இவறறை நிவேதிதது ஐஙக ரககுரிசிலை அகமகிழசசெயது, இரணடாமவாயிலில இளையபிள்ளை யார் எழுநதருளி யிருககககணடு பலவகையாகப பூசிததுவிடை பெறறு, மூனறாவதில வசிததிருககும உமாதேவியாரைக் கணடு பணிநது உடசெலலுகையில, சிவபெருமான முனனொருகாலததில மைநாககிரியில தவஞசெயதுகொணடிருநத திருமாலுககு "யானே எதிரததாலும நீ ஜெயிககககடவாய" எனறு கொடுதத வரததைப பாதுகாககும்படி தனது பிநாகமாகிய விலலேநதி நிறகககணடு சிவ நாமஙகளைபபாடி "எளியேனைக காததருளவேணடும" எனறு வண ஙக, நிமலா "நீ யெமமை வெனறனறே வாணனை யெதிரககலாம" என விநோதமாகக கூறினா

சாவாணடஙகளையும கூணததிற சாமபலாககும சஙகரா! புனனகையாற புரமபொடிதத புணணியா! துருமபொனறால தேவா செருககைத தொலைததோய! கருபபுவிலலைக கணமொனறிற காய நத கணணுதலே! மறலியின மமதை மாயதத மலரடியாய! உநதி வநதோன சிரஙகொயத உகிருடையாய! மசசம-கூாமம வராகம- நாரசிஙகம-வாமனவடிவஙகளாக வநத எனது வலிமாயததது, கண - ஓடு-கொம்பு-தோல - எனபு இவறறைக கொணட இறைவா! தகக னைத தடிநதோய! சரணம சரணம. உறறுப பாரததால ஒழியும் எனககு ஓராயுதமும எதககவேணடுமோ? அமபும-வாகனமும-அடி மையும-மனைவியுமாக வுளள எனனையும எதிரககலாகுமோ? எனறு பலவகையாகத தோததிரஞசெயது பணிநத பனனகசயனனைப பர மன் பாரதது "விணடுவே! எமமைக கணடு எட்டுணையு மஞச வேணடாம. உனது வருகையை வாணனுககு முனனரோ உணாத துள்ளேம. அவனைச செயிதது வெறறிமாலை தரிகககககடவாய. நீ யெமமோடெதிரததால முருகன விளையாடடுபபோல நினைபபேம. தேவாகள வேடிககை பாரககும்படி யாமிருவருஞ சிறிதுகோம

செருச்செய்வோம். பகைமையாக யுத்தஞ்செய்யேம். பயப்படவேண்டாம்" என்று பலவகையாகத் தேற்றி, கண்ணுதல் கையிலேந்திய பிநாகம் என்னும் வில்லை வளைத்து நாணேற்ற, நாரணன் "நாதனே! நாயேனுக்காக" வென்று தனது சாரங்கம் என்னும் வில்லை நாணேற்றினன்.

பவளமலையுடன் நீலமலை யெதிர்த்தாற்போல நின்று, இருவருஞ் செய்த நாணொலி திரிலோகத்திலிருந்த தேவர் - மானவர் - நாகர்களைச் செவிடுபடுத்தியது. உலகம் நடுங்கியது. தாமோதரன் சங்கரனை மீண்டும் வணங்கி, சம்பு என்று தியானித்து அருச்சனையாக ஓர் கணையை விடுத்தனன். இருவருஞ் சமர்தொடங்கிச் சொரிந்த அஸ்திரவருஷங்களை அளவிட்டுச் சொல்ல ஆயிர நாவையுடைய ஆதிசேடனுக்கும் ஆகாதென்றால், யானோ அதை அளவுபடுத்திச் சொல்லவல்லவன். யுகாந்தகாலத்திற் சப்தமேகங்களும் ஒன்றுகூடி வருஷித்தத்தன்மையாயிருந்தது. இதுகண்ட இமையவர் எம்பெருமானது திருவுள்ளக்குறிப்பு இஃதென்றுணராமல், இறைகூரோ எதிர்த்தனர். இனி யென்ன விபரீதங் கெய்துமோவென் றெண்ணித் திகைத்திருந்தனர். இத்தகைய கடும்போர் எண்ணில்காலஞ் செய்கையில், கண்ணன் கண்ணுதலைப் பணிந்து "அண்ணலே! அமர் புரிய இனி ஆற்றலிலேன்" என் றடிபணிய, அடியார்க் கனுகூலராகிய அம்பிகாபதி அச்சமரில் அச்சுதனுக்குச் செயமளித்து * அப்பாற்பட்டனர்.

திருமால் சிவபெருமானது கருணையை வியந்து நிற்கையில், வாணன் கடுங்கோபங்கொண்டு ஆரவாரித்து ஆயுதங்களைத் தாங்கிய அநேகமாகிய அவுணர் சேனையுடன் அமர்க்கோலங்கொண் டெதிர்க்க, இருதிறத்தவருக்கும் பெரும்போர் நிகழ்ந்தது. இச்சமரில் கிருஷ்ணமூர்த்திக்குச் சிவானுக்கிரக மேலிட்டால் வலிமிகுந் திருத்தலின் வாணன் புயங்களை ஒவ்வொன்றாகக் கண்டிக்கையில், நம்பர் "நம்மை யர்ச்சித்த இருகரங்க ளிருக்க" என, யாதவசிரேஷ்டன் மாதுபாக

றூல வாய்மலர்ந்தருளியவண்ணம் ஏனைய கரங்களை யிமைப்பிற் சங்கரித்தனன். பிறகு சிவபெருமான் "வாண! உன் தோளிலிருந்த தினவு நீங்கியதா?" என்று வினவ, வாணன் "அடியேன் அறியாமையா லறைந்ததைப் பொறுத்தருளவேண்டும்" என வேண்டினன். சிவாக்ஞைப்படி வாணன் தன்மகள் உஷையை அநிருத்தனுக்கு மணம் புணர்த்திக் கண்ணனோடு துவாரகாபுரிக் கனுப்பிவிட்டு, சிவப்பிரசாதத்தாற் பழையபடி ஆயிரம் அத்தங்களும் அமையப்பெற்றுத் திருக்கயிலாயகிரியிற் குடமுழா வெடுக்கும் பாக்கியம்பெற்றனன்.

சிவபிரானுந் திருமாலும் வாணன் மாளிகையில் விநோதயுத்தஞ் செய்கையில் "படார் குறிப்பொடு வெம்பிணி படைத்தெதிர் விடுப்பார்" என்றபடி சிவபிரான்பேரில் கண்ணன்பிரயோகித்த சீதளசுரத்தைத் தணிக்கும்படி "மூன்று சிரங்கர நாலு கொடுங்கனல் முதிர்விழி யொன்பதுடன் - மூன்றி யமெட்டை பூத பசாசுகள் சுற்றி யுறக்கடுவே - கான்று கொளும்புகை யோடனல் வீசிய காலுற வேயுலக - மீன்றவன் முன்னுல கெங்கு நடுங்க வெழுந்தது பாசுபதம்" என்றபடியே சிவபெருமான் ஏவிய உஷ்ணசுரமானது மூன்று சிரம் - நான்கு கரம் - ஒன்பது விழி - மூன்று கால்களுடன் சென்று கண்ணன் விடுத்த சீதளசுரத்தைக் கணத்தில் மாய்த்தது. இராசசுரமுற்றோர் அத்திருவுருவத்தைப் பணியின், சூரியன்முன் பனிபோல விலகிச் சுகமுறுவர். விஷ்ணுவிடுத்த சுரத்தின் வீறுபோக்கினமையால் சிவபிரான் ஜ்வராபக்நமூர்த்தியெனப் பெயருற்றனர்.

---

* அண்ணல் கண்ணனுடன் அமராகருஷையில் அஞ்சினாற் போல அகன்றது அதிசயமன்று. "விஷவ்ருக்ஷோபி ஸம்வ்ருத்யஸ்வயம் சேத்துமஸாம்ப்ரதம்" என்றபடியே நச்சுமரமா யிருப்பினும் தன் கையால் வளர்த்தது தானே சங்கரித்தல் தகாதெனக் கருதி, "தோள்தினவு நீரவேண்டும்" என்ற வாணனுக்கும், மைநாகமலை யிற நவஞ்செய்த விண்வேகரும், திருவாய்மலர்ந்தருளியவற்றை

நிறைவேற்ற லீலாமாத்திரையாய் அடியார்பக்திக்கிரங்கும் அருள் வள்ளலாதலின், அச்சத்தனை ஜெயமுற்நடித்துக்காட்டியதன்றி உள்ள படியே ஓடியதன்று.

அவ்வாறு நடிக்காவிடில் விண்டு தன்னைநோக்கித் தவஞ்செய்தபொழுது மகுடாபிஷேகஞ்செய்வித்துத் தானே யெதிர்ப்பினுஞ் செயிக்கும்படிகொடுத்தவரம் அவமாகும், அன்றியும் சிவப்பிரசாதமாகிய தனது வல்லமையைத் தற்செயலாகக்கருதி இறுமாந்தவாணன் கண்ணனை யெதிர்க்க நேராது அதனால் அவன்தோள்கள் சங்கிக்கப்படா. இதுநிற்க.

அவதார கோலமல்லாத ஆதிவிஷ்ணுவே தன்னொடுசண்டைசெய்தற்கஞ்சி, பிருகுமுனிவன் மனைவிபால் அடைக்கலம் புக்க அவுணனைக்கொல்ல ஸ்திரீஹத்தி தேடிக்கொண்டு முனிவர் முனிந்து சபிக்கப் பத்துப் பிறவிகள் அடைந்ததையும், சிவகணத்தலைவருள் ஒருவனாகிய ஸநற்குமாரனுக்குந் திருமாலுக்கும் நிகழ்ந்த யுத்தத்தில "ஸநற்குமார கணேசோபிநஸ்தேகேஸஸர்ப." என்னும் ஸ்காந்தபுராணத்தின்படி, அவனுற சிகையையறுத்துவிடப்பட்டதையும், ததீசிமுனிவருடன் சண்டைசெய்கையிற் சக்கரத்தினைக்கூர்வாய்மழுங்கி அவருடலினின்றுதித்த அளவில்லா விஷ்ணுமூர்த்திகளைக் கண்டு மூர்ச்சித்ததனையெனக்கூறும் பாத்ம ஸ்காந்த புராணங்களையும், அவர் மைந்தர்களிற் பிரமனைச் சிரங்கொய்கையிலும், மதனைச் சாம்பராக்குகையிலும் என்னசெய்தனரென்பதையும், தக்ஷயாகத்திற் சங்கடப்பட்டதையும், இந்திரன் செல்லுருக்கொண்டு அவரேந்தியவில்லின் நாணைக்கறிக்க விழுந்ததையும், எண்ணிப் பார்ப்போமாக. இத்தியாதி நியாயத்தால், பலவாறவமதிப்பூண்ட திருமாலின் கரிய ரோமமாகிய கண்ணனுக்கஞ்சிச் சிவபிரான் ஓடினார் என்பதைப் பூர்வபக்ஷஞ் செய்து, [illegible] நடித்துக் காட்டினரென்று சித்தாந்தமாக்குக.

பாகவதம் - தஶமஸ்கந்தம.

தோஸ்ஸஹஸ்ரமதவயாததம வரமபாராயமேபவத,தளைலோக்யமபரதியோததாரம நலேபேதவதருதேஸமம, கணதேயஙிாவருஷைதாதோா பிராயுயுதஸாதிககஜாநஹம, அய்யயாருரணயநாதரீநபீதாஸதேவிபாதுதருவு., தசசருதவாபகவாங்கருதத: கேதுஸதேபஜ்யதேயதா, தவததாபககோபவேநஷ்ட ஸமயுகேமதஸமோநதே,இதயுக்த:குமதிாஹருஷட. ஸவகருஹமபராவிஶநருப—சிசசேதபகவாநபாஹஞாஶாகாஇவவநஸபதே .

விஷ்ணு புராணம்.

பாணேபிபரதிபதயாத மைதரோயாஹதரிலோசனம, தேவபாஹஸஹஸ்ரேண கிாவிணேஸமயாஹவமவிநா, கஶசிகமமைஷோபாஹஞநாம ஸாபலயஜநகாரண , பவிஷயதிவிநரயுததம பாராயமமிமபுஜை —, ஶஙகர.—மயூரதவ ஜபஙகஸதே யதாபாணபவிஷயதி, பிஶிதாஶிஜநாநதம பராபஸயஸேதவமததாரணம.

உமாஸம்ஹிதை

ஸ்ரீதேவி—தவததோவிஸிஷடபாவஸது விஷணேஸமபரதிபதயதே,கதமேததயாஸிநதோ கருபயாவதஸாவரத,ஶ்ருணுதேவிப்ரவக்ஷயாமி விஷணோராதிகயதாமபரதி, புராகதாசிததேவேஶிபரமாநந்தகாநகே, கரீடாஸகதேமயிபுரா விஶவமேததநாயகம, உபதருஷடம்ஸதாதுஷ்டைாவேஷுவாதபஹிஷகருதை:, ஸவாஹாஸவதாவஷட்காராஹிதேகர்மவாஜிதே, ப்ரஹமணைஜஞாதவருததாநத: காயமேஷமசிந்தயத், சக்ரபாணிபஸமாஹூய ரதகஸிமஹாஸேஶபே அபிஷேச்யவாநததவா ப்ராணமமகரவமபிரியே,ஸருஷ்டிஸ்திதிவிநாஶாகாம் கர்தருதவமகுதோபயம, ஸாவஜ்ஞதாதிஸித்திஞ்ச தத்தவாநஸ்மிவிஷ்ணவே, மததோதிகோபவாகாஜா பவவிஷணேமஹாப்ரபோ, இதிதத்தவா:பூர்வம் வாரணஸ்யாம்ஹரிபுரா, இதிஜ்ஞாத்வாகவிப்ராஹ மேகிரோப்யதிகம்ஹரிம்.

భాగవతం.

శ్లో॥ దోస్సహస్రంత్వయాదత్తంపరంభారాయమేభవత్। త్రైలోక్యంప్రతియోద్ధారం నలేభే త్వదృతే సమం। కండూత్యానిర్వృతైర్దోర్భిర్యుయుత్సుర్దిగ్గజానహం ఆద్యాయాంచూర్ణయన్నద్రీన్ భీతాస్తేపిప్రదుద్రువుః తచ్ఛ్రుత్వాభగవాన్ క్రుద్ధః కేతుస్తేభజ్యతేయదా। త్వద్దర్పఘ్నంభవేన్మూఢసంయుగే మత్సమేనతే। ఇత్యుక్తఃకుమతిర్హృష్టః స్వగృహంప్రావిశన్నృప। అపన తరాధ్యాయం॥ చిచ్ఛేదభగవాన్బాహూన్ శాఖాఇవవనస్పతేః॥

విష్ణుపురాణం.

శ్లో॥ బాణోపిప్రతిపత్యాథమై త్రైయూహత్రిలోచనం। దేవబాహుసహస్రేణ నిర్విణ్ణోస్మ్యాహవంవినా। కచ్చిన్మమైషాంబాహూనాం సాఫల్యజనకారణః। భవిష్యతివినాయద్ధం భారాయమమకింభుజైః। శంకర.। మయూరధ్వజభంగస్తే యదాబాణభవిష్యతి। పిశితాశిజనానందం ప్రాప్స్యసేత్వంతదారణం।

ఉమాసంహిత.

శ్రీదేవీ। త్వత్తోవిసిష్టభావస్తు విష్ణోసంప్రతిపద్యతే। కథమేతద్దయాసింధోకృపయానదసువ్రత। శ్రీణుదేవిప్రవక్ష్యామివిష్ణోరాధిక్యతాంప్రతి। పురాకదాచిద్దేవేశి పరమానందకానసె। క్రీడాసక్తే మయిపురావిశ్వామేతదనాయకం। ఉపద్రుష్టంసదాదుష్టై ర్వేదవాద బహిష్కృతైః। స్వాహాస్వధావషట్కారరహితైకర్మవర్జితే। బ్రిస్తానాజ్ఞాతవృత్తాంతఃకార్యశేషమచింతయత్। చక్రపాణింసమాహూయరత్నసింహాసనేశుభే। అభిషిచ్యవరందత్వాప్రణామంకరవంప్రియె। సృష్టిస్థితివినాశానాం కర్తృత్వంకుతోభయం। సర్వజ్ఞతాదిసిద్ధించ దత్తవానస్మివిష్ణవె। మత్తోధికోభవాన్రాజాభవవిష్ణోమహాప్రభో। ఇతిదత్తవరఃపూర్వం వారణస్యాంహరిఃపురా। ఇతిజ్ఞాత్వాశివప్రాహమేనిశత్యధికంహరిం॥

ஜ்வராபக்ரமாந்த்ரயோகம:

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்

இருபத்தைந்தாவது.

சார்த்தூலஹர மூர்த்தி.

சமஸ்தலோக காரணபூதராகிய பரமேசுரன் கட்டளைப்படி திருமால்மோகினியுரு வேற்றுத் தாருகவனமுனிவர் தவத்தையழித்தும், பெருமானே பிக்ஷாடநத்திருவுருக்கொண்டு முனிவர் பத்தினிகள் கற்பையொழித்தும் நகரிற் புறம்போந்தபோது, பெருமான் பக்கலிற் சேர்ந்த திருமால் பெண்ணுருநீங்கினர். அப்பொழுது அயன்முதலிய அமரர் ஆண்டடைந்து வணங்கினர் அவற்றையெல்லாம் நன்குணர்ந்துள்ள தாருவனமுனிவர் ஓர் வேள்விசெய்து தம்மை யழிப்போமென்று அபிசாரஹோம மியற்ற, அவ்வக்கினியில் நினைத்தற்குமரியவுருவும் இடிமுழக்கனைய வெடிபடுதொனியும், பெரியவாயும், வளைவாகிய பற்களும், கூர்மைவாய்ந்த நகமும், தீப்பொறி சிந்துஞ் சிவந்தவிழியும் அஞ்சாமையுமுடைய புலியொன்று அதிகரித்த கோபத்துடன் தோன்றியது. முனிவர் வல்லியத்தைநோக்கி முக்கட்பிரானை முடிக்கவென விடுக்க, அது விடையூர்தியைத் தேடி விரைந்துவருகையில், உலகினர் அச்சுறவோடிவரும் உழுவையை உம்பர்பெருமான் எதிர்சென்றுபற்றிச் சங்கரித்துத் தமதருமைத் திருமேனியில் அதன் சருமத்தை யாடையாக வணிந்தனர்.

வல்லியம் வலியிழந்து வஸ்திரமானபின், எவற்றையுமழிக்கும் இணையில்லாக் கணிச்சி யொன்று, எரியிலிருந்து பிறக்க, அத்தனர் ஐயன்மேல்விடுப்ப அஃது எதிர்வர, சங்கரர், தமது செங்கையிற் பற்றி இங்கொரு படையா யிருக்கவென விசைத்தனர். மீண்டும் ஓர்

25 சார்த்தூலஹர மூர்த்தி.

மான் உற்பவித்தது. அதனை மகாதேவன்மேற் போக்க, அது சரா சரமெல்லா மழியும்படி இரைச்சலிட்டு அக்கிரமமாக்கமா யெழுந்து வரக்கண்ட அரன் அதனொலியால் உயிர்கள் வருந்தாது கிருபைபுரி ந்து இடக்கரத்தேற்று "ஈண்டிருந்திரைக" எனப் பணித்தனர். அதன்மேல் சர்ப்பங்கள் பிறந்தன. அவற்றைச்செலுத்த, சம்பு சரீ ரத்திற் பணியாக அப்பணிகளை யணிந்தனர். பூதவெள்ளம் தோன் றின. ஆதிநாதன்மேல் ஏவினர் மாதுபாகர் வருகெனவிளித்து "நமது சேனையாய் நாளுமிருந்திர்" என நன்கருளினர். ஒரு வெண் டலை உலகழியச் சிரித்துத் தோன்றக்கண்டு சிவன்மேற் பிரயோகி க்க, சிவபிரான் திருக்கரத்தாற்பற்றிச் சிரமீதணிந்தனர். இவற்றைக் கண்டமுனிவர் முனிவுற்று,முன்னவன்மேல் மந்திரங்களைவிட அவை துடியுருவேற்று இடியென முழக்கி யெதிர்வர, எம்பிரான் கரத்திற் பற்றி"என் கன்னத்தில் முழக்குக" எனக் கட்டளையிட்டனர். தாரு வனத்தோர் தரியாக்கோபத் தழலால் மீண்டுமே யாகஞ்செய்ய முய லகன் பிறந்தான் முனிவர், முயலகனையும் ஹோமாக்கினியையும் 'உமை கேள்வனை யுயிர் செகுக்க" என வோதியனுப்பினர். கோ வரக்கண்ட நின்மலர் நெருப்பைக் கையிற் றாங்கி, நிசாசரனாகிய முயலகனை நிலத்தில் வீழ்க் காலாற் றள்ளி முதுகின்மேல் தமது முண்டகத்தாளூன்றி நின்றனர். வேறொன்றுஞ் செய்யமாட்டாத வேதியர் பல சாபமிட அவை தாணுவினிடஞ் செல்லாமைகண்டு ஏமாறிநின்றனர். முயலகன் முதுகை யசைக்க முக்கணர் நடிக்க, கண்ட நான்முகன் முதலானோர் "அரகர சங்கர சம்பு" எனத் தொ ழுவாருந் துதிப்பாரும் களிப்பாரும் கைகுவிப்பாரும் பாடுவோரும் பணிவாருமாயினர்.

சிவபெருமான் தம்மைப் பணியாத தாருவனமுனிவருக்கு ஞான த்தை யநுக்கிரகித்தனர். அதனால் அந்தணர் அறிவடைந்து "ஐய னே! அடியேங்க ளறியாமையாற் பலவகையாகத் தேவரீரை யவம தித்தோம். அவற்றை மன்னிக்கவேண்டும் அருட்பெருங்கடலே"

என்று பல்முறை பணிந்து உடல் நடுங்க உரை குழற உரோமம் புளகிப்ப உள்ள முருக ஆனந்தவெள்ளம் பெருக வேண்டினர். சிவபெருமான் "முனிவரே! சைவ நெறியைக் கைக்கொண்டு நற்றவம்புரிந்து காணிலத்திருத்திர்" என்று விடுத்து, திருக்கைலையையடைந்து திருமால் பிரமன் முதலானோரைத் தத்தமிடனுஞ் செல்ல விடுத்தனர். இதன் முற்பட்ட சரித்திரத்தைப் பிக்ஷாடனமூர்த்தத்திற் காண்க.

ஈண்டு தாருவனமுனிவர் செய்த அபிசாரவேள்வியில் தோன்றி அவர்கள் ஏவலின்படி வந்த புலியைச் சங்கரித்து உடையாகப்போர்த்த கோலமே சார்த்தூலஹரமூர்த்தமென்பபடும்.

கந்தபுராணச் சுருக்கம்

"தீவினைமாதர்கள் கற்பழித்தவனைச் செகுத்திடுவோமென்று
மாதழற்கொண்மகம்புரிந்தினவந்துவந்துபிறந்திடுவெ
காதுவெம்புலிபரசுநவ்விகடும்பணித்திரள்பூதர்கண
மோதுவெண்டலைதிண்டிறற்றுடிமுயலகன்றனையேவினோ
வேங்கைதன்னையுரித்துடுத்தனன்மிக்கசார்தர்தன்னையாய்ப
பாங்குறும்படியோதினொன்றொருபாதவண்கமலத்தினு
லேங்குறும்படிமுயலகன்றனையீடினேமிதித்தனன்
வாங்கருங்கவின்றுறுமேனியின்மற்றவையாவுமணிந்தனன்"

சார்த்தூலஹரமூர்த்தயேகம:

26 பாசுபத மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தாறாவது

பாசுபதமூர்த்தி.

சந்திரவம்சத்து மன்னரில், பாண்டு புத்திரர் பஞ்சவர்கட்கும், திருதராட்டிரன் மக்கள் நூற்றுவர்கட்கும் தொடர்ந்த பாரதப் போரில், பதின்மூன்றா நாளினப் போரில், பலவாயிரவரான சஞ்சத்தவர்களைப் பார்த்தன் கொன்று திரும்புமுன், அநேக அரசருடன் அமர்செய்து அவர்களை அபஜெயப்படுத்திவரும் அபிமந்யு வென்னும் அருச்சுனன் சுதனைச் சயத்திரதன் சங்கரித்தனன். அதனைப் பாடிவீட்டிற் கேட்டறிந்த பற்குனன் பதைத்துத் துடித்து வேர்த்துக் கனத்துக் கோபித்துப் பற்களைக் கடித்து மீசை துடிக்கத் தோளைப் புடைத்து "என்மகனைக் கொன்றவனை நாளைச் சமரில் நாசஞ்செய்யேனாகில் நான் எரியில்வீழ்ந்திறப்பேன்" எனச் சபதஞ்செய்தனன்.

அப்பொழுது அவ் வருச்சுனனுக்குச் சாரதியாயும் அருந்துணையாயும் மைத்துனனாயுமுள்ள கண்ணன் அவனைப் புறத்தே கொண்டுபோய்த் தேற்றி "காலையிலிருந்து கம்பமியாக விருத்தலின் நீயின்னே கனிகளையேனும் புசித்துக் களையாறுக" என, அருச்சுனன் "அடியேன் அரனை அருச்சித்தன்றி அருந்தேன்" என, கிருட்டிணன் "என்னையே பெருமானாக எண்ணி யருச்சிக்க" என, இசைந்து, அவனணத்திலிருந்த அநேகமலர்களைக்கொண் டருச்சித்து, அங்குக் கிடைத்த பழவருக்கங்களாற் பசியையாற்றி, அன்றெல்லாம் அயர்ந்திருந்தமையின் அவ் வரண்மனையிலேயே கண் துஞ்சினன். கண்ணன் அவனுடலைப்பாதுகாக்க அமரர் நிலைமை உண்டாமைத்துப் பார்த்திர் சோகத்தாலே துயிலுஞ் சவ்யசாசியின் கனவில் தோன்றி

னன். நரன் நாரணனை நமஸ்கரித்தனன், மதுசூதனன் "மைத்துனா! துரோணர் முதலானோர் காப்பினும் நாளைப் போரிற் சிந்துமன்னனைச் சிரமழிக்கும்படி திருக்கயிலை சென்று சிவபிரானது திருவருள்பெற்றுத் தினகரன் உதிக்குமுன்னர்த் திரும்புதும்' என அருச்சுனனுங் கனவிலே சம்மதித்தெழுந்தனன்.

கண்ணன் அருச்சுனனென்னும் இரண்டு கருமலைகள், கயிலையாகிய வெண்மலையை நண்ணி, பார்வதி யாகிய பச்சைமலையைப் பாகமாகக்கொண்ட பரமேஸ்வரனென்னும் பவளமலையைக்கண்டு பணியும்படி அப் பருப்பத மடைந்து முதற்பெருங் காவலாகிய நந்தியெம்பெருமானது நளின சரணங்களை நமஸ்கரித்து அவரருளைப் பெற்றுத் திருச்சந்நிதியினுட்சென்று தேவமுனி கணங்கட்கிடையே சிங்காதனத்திற் சைலராசபுத்திரியாருடன் வீற்றிருக்குஞ் சிவபெருமானைத் தரிசித்து, பன்முறை நிலமேற் பணிந்து கைகூப்பி நின்று,

"நித்தனே நிமலனே நிகழ்நின்றுமனே
அத்தனேயடியவர்க்கெளியவண்ணலே
பித்தனேயாதியந்தங்கள்பேசொணா
முத்தனேயுயிர்தொறுமுலாயமுன்பனே" — எனப் பல

வாழ்த்துத் துதித்துக் கண்களில் ஆநந்தபாஷ்பஞ்சொரியும் நரநாரணர்களை நோக்கி, நம்பர் "இவ்விரவில் விரைவாக ஈண் டடைந்ததென்னை காரணம்?" என வினவ, ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ச்சுனர் "தேவதேவா! தேவரீர் முன்திருவருள்செய்த பாசுபதத்தால் நிவாதகவசர் காலகேயர்களை வதைத்தோம். அதன் முஷ்டிகளை நிலைப்பட அநுக்கிரகிக்கவேணுமே" என வேண்ட, அமலர் அவ்வாறே தடாகத்திலிருந்த பாசுபதத்தை இருவரா லெடுத்துவரச்செய்து, முஷ்டியில் (கனவிலும் மறவாவண்ணம்) முற்றப்பெற வுணர்த்தினர். அருச்சுனன் அன்றிரவிற் றன்னாலே அருச்சித்த கடிமலர் யாவும் அண்ணல் மேனியி லமர்ந்திடக் கண்டு ஆநந்தபரவசமாய் வணங்கி நின்றனன். கண்ணன் என்னிலக்கு கைகூடியதென்று களித்துக் கைகொட்டிநின்றனன்.

கண்ணுதல் உளமகிழ்ச்சியுடன் "பாரதப்போரிற் செயமுண்டாகக்கடவது" என ஆசீர்வதித்து விடையளிக்க, விடையூர்தியின் திருவருள் பெற்ற இருவரும் இறைவரது திருவடியைப் பணிந்து அப்புறம்போந்து ஆலயத்தை வலம்வந்து திருக்கைலையை நீங்கித் தம் இருக்கை சார்ந்தனர். அருச்சுனன் இவ்வாறு சொப்பனங்கண்டு துணுக்கென்று விழித்து அம்பறாத்தூணியில் அவ்வத்திரமிருத்தலின் உண்மையெனத் தெளிந்துகொண்டனன். சுயோதனன் யுத்தியும், துரோணன் வல்லபமும் பலமன்னர் பராக்கிரமமும் மாயன் வஞ்சனையா லொழிந்தன. அருச்சுனன் தனக்குச் சிவபிரான் பிரசாதித்த பாசுபதக்கணையாற் சிந்துதேசாதிபதியாகிய செயத்திரதன் சிரசைக்கொய்து சபதத்தை நிறைவேற்றினன். கிருஷ்ணமூர்த்தியும் அருச்சுனனும் அவாவியவண்ணம் அவர்க்கு அஸ்திரமருளிய அவசரம் பாசுபதமூர்த்தமெனப்பமே.

பாசுபதமூர்த்தயே நம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

இருபத்தேழாவது
கங்காளமூர்த்தி.

ஒருநாள் சிவாலயத்துள்ள திருவிளக்கொன்று சுடர் மழுங்குகையில், சிவபெருமான் தேவியாரைப்பார்த்து "பெண்ணே! இத் திருவிளக்கின் திரியைத் தூண்டுவோர் திரிலோகமும் அரசுசெய்வர்" என்றனர். அப்பொழுது ஓர் எலி அத்தீபத்திலிருந்த நெய்யைக் குடித்ததால் அஃதசைந்து திரி தூண்டப்பெற்றது. இறைவியார் எம்பெருமானை நோக்கி "இப்பொழுது இதனைத் தூண்டிய இவ் வெலிக்கு இன்னருள் புரியவேண்டும்" என, அண்ணல் "அவ்வாறே அளித்தனம்" என்றருளினர்.

அஃது மாவலியென்னும்பெயருடன் அசுரகுலத்திற்றோன்றி, அவனி முழுவதையும் அரசுபுரிந்து தானவர்குழாம் வலி மிகுதல் கண்டு வானவர்கோன் மனம்பொறாது எண்ணிலலாச சேனையுட னெதிர்த்துப் போர்செய்து புறமுதுகிட்டோடி, திருமாலபால் கூறினன். அச்சமயத்தில் அதிதி யென்பவள் விண்டுவை வேண்டி "என் மைந்தனாக வரவேண்டும்" என வரங் கேட்க, அரவணைத் துயில்வோன் அவளுக்கு "அவ்வாறே யாகுக" வென்று வரமளித்து, அயிராணி கேள்வனை நோக்கி "அமரர் பெரும! அஞ்சற்க. அவனை அடர்ப்போம்" என்றருளிக் காசிபமுனிவருக்கும் அதிதிக்கும் மைந்தனாக வாமனாவதாரஞ் செய்தனர்.

மாவலி அசுரனாயிருப்பினும் யாகங்கள்பல செய்தும், அவ்வவர் விரும்பிய தானங்களை அபரிமிதமாக அளித்தும், நற்செயலிலேயிருந்தனன். வாமனவடிவங்கொண்ட மாயவன் மாவலி மாளிகையை

மஹேந்த்ரி,

னுடைய திருத்திருப்பனைக் கண்டு, எதிர்சென்று அழைத்துச் சோடச உப
சாரங்களுஞ் செய்து, தக்க ஆதனத்தமர்த்தி "வேதிய! யாது கருதி
வந்தனை கூறுக" என, வாமனன் "மகவான் - மலரான் - மலர்த்தலை
யுலகத்து மன்னர் முதலானோர் மனங்களிக்க அளிக்கவல்ல வள்ளலா
ரொன்று உள்ளத்திற் கொண்டு உன்பால் வந்தேன்" என, மாவலி
மறையோனே! ரதம் - கஜம் - துரகம் - பொன் பொருள் - பொக்கி
ஷம் முதலிய எதுவேண்டினும் இமைப்பிற் றருவேன் இயம்புக"
என, அந்தணன் "அரச! அவற்றையெல்லாம் அவாவினேனல
லேன். என்றடியால் மூவடிமண் வேண்டினேன்" என, மாவலி "மூவ
டிமண் எற்றுக்குப் பயன்படுமே" என, மாணி "தவஞ்செய்திருப்
பன்" என்றனர்.

அப்பொழுது அருகிருந்த அசுரகுருவாகிய சுக்கிரன் "அரசே!
இவனோ பாப்பனச் சிறுவனென்றெண்ணேல் திருமாலாதலின்
மை விளையும்" எனச் செப்பினன். மாவலி "மாலே யென்பால
றையவனாகி மூவடிமண் யாசித்தானென்று அரும்புகழ் மிருக்குமாத
லின் அதனால் விளையுஞ் சஞ்சலம் பெரிதன்று" என்று சுக்கிரன் சொ
லைக் கடந்து மும்முறை நீர் சொரிந்து தாரைவார்த்தனன். அதுபொ
ழ அச்சுதர் அக்கணமே திரிவிக்கிரமாவதாரங்கொண்டு அண்ட
டாக மூவுருவ நின்று ஓரடியாற் பூலோகத்தையும் மற்றோரடியால்
தலோகத்தையும் அளந்து மூன்றாவது அடிக்கு இடமின்மையா
மாவலியின் சிரமே ஊன்றி அவனைப் பாதலலோகத் தமிழ்த்தி
தனால் அகந்தைகொண்டு ஆர்ப்பரித்து அவனியாக்கலை அழிக்க
வனரனர்.

அதுகண்ட அமரர் அனைவர்களும் தாழாது, அதிவிரைவாகச்
சென்று, அம்பிகைபாகர் வீற்றிருக்கும் வெள்ளிமலையை யடைந்து,
நந்திபகவான் கனிவுபாதங்களைப் போற்றி உள்ளே செல்ல உத்தர
வெற்று, சந்நிதானத்தைச் சார்ந்து சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து
கைகளைச் சிரமேற் குவித்து "சம்பு! சங்கரா! சச்சிதாநந்தா!

ஜகத்ரக்ஷகா! சரணம்! சரணம்!!" என்று பேரிரைச்சலாயத்தோத்திரஞ்செய்ய, எல்லா மறிந்த எம்பெருமான் ஓர் விளையாடலாக ஒன்று மறியார்போன்று "உம்பர்களே! உங்களுக்குற்ற துயர் யாது? ஓதுமின்" என்றுத் திருவாய்மலர்ந்தருளினார். வானவர் "மகாதேவா! மாவலிபால் மாயவன் வாமனவடிவாய்ச் சென்று மண் யாசித்து வானுறவோங்கி மாவலியை மாய்த்து, மமதையால் வையகத்தை வதைக்கின்றனன். அவனை விரைவில் அடக்காவிடில் அமரர் அந்தணர் முதலானோர் அரைக்கணத்தில் அழிவது சத்தியம்' என முறையிட, அருள்வள்ளல் அகிலத்திலுள்ள அனைவர்க்குமுற்ற ஆபத்தை அகற்றும்படி அக்கணமே அவ்வாமனன் முன்னரடைந்து, மயக்கமொழிய வார்த்தைகள் சில வாய்மலர்ந்தருளியும் *பிருகுமுனிவன் சாபப்படி விண்டு கருப்பாசயமுற்ற பாசவீக்க முதிர்ச்சியால், கேளாமல், இறுமாந்திருப்பதுநோக்கி, இறைவர் இணையில்லாச் சினங்கொண்டு வச்சிரதண்டமொன்று திருக்கையிலேற்று வாமனன் மார்பிலடித்தனர். வாயுவேகத்தாற் சாய்ந்த மேருமலைபோல் வாமனன் தரைமேற் சாய்ந்தனன். அப்பொழுது அவனது தோலையுரித்துக் கஞ்சுகமாகத் தரித்து, முதுகெலும்பைப் பிடுங்கித் தண்டாகக் கையிற்கொண்டு கடவுளர் துயரொழித்துக் கயிலையடைந்தனர்.

அச்சுதன் அகந்தையகன்று பண்டைய உணர்வெய்திப் பரமனைப் பரவி, தேவமுனிவர்கட்கு வாமனபுராண மோதி வைகுந்தஞ் சேர்ந்தனர். மாவலி நற்கதி பெற்றனன். சிவபிரான் வாமனனது முதுகென்பைக் கொண்ட கோலமே கங்காளமூர்த்தமெனப்படும்.

[வாமனன் வானை யளந்தபொழுது மேலண்டகடாகம் பின்வுற்று, ஆகாயகங்கை பொழிய, அது மானவதேசவழியாய்ச் சமுத்திரசங்கமமாயிற்று. அதன் விருத்தாந்தத்தை யறியார் சிலர் அக்கங்கையைச் சிவபிரான் அளித்தனரெனக் கூறுவர். அஃதபத்தமென்க]

---

*ஆதியில் அமரருக்கும் அசுரருக்கும் நிகழ்ந்த அமரில் அமரர்கள் ஆற்றலில்லாராய் விண்டுவை வேண்டியதுகண்டு திருமால் செரு

ககளுஞ்சோர்ந்து திகிரியைச் செலுத்தித் தீயோர் டனைவரைச் செருத்த னர். போனவ ரொழிந்த தானவர் சிலர் தம துயிர் தப்பிப் பிழைக் கச் சமாதுறந்தோடிப் பெருந்தவஞ்செய்யும் பிருகுமுனிவர் பன்ன சாலை யடைந்து அவர் பன்னியாகிய கியாதியென்னுமாதினை யடைக்கலம் புக, அவ் வம்மை "அஞ்சேல்" என் றபயமளித்து ஆச்சிரமத்தில் வைத்துக் காத்தனள். சீற மிகுந்து தீச்சொரி விழி யொடுஞ் சக்கரப்படையைத் தாங்கிய கையொடுஞ்சீதரன் பாதசாரி யாக வருதல் கண்ட கியாதி யெண்ணங்கி நிற்க, மாதவனினைந்து மாதினை சிரத்தைக் கொய்து தானவர் குழாத்தைச் சங்கரித்தொழிந்தனன்.

பிருகுமுனிவர் தன் பெண்சாதியைக் கொன்ற பின்னை கேசவன் மேற் பெருங்கோபங்கொண்டு "கேசவா! ஈசனை யன்றி யெவரை யும் பணியோம் சைவசமயமே தாணியிற் சிறந்ததென் றெண்ணி யா மிருப்பத் துணைமையாயினை, இந்த பிறவிக ளீரைந் தெய்தி வரு ந்தியழிக" வென வசைமொழி யிசைத்து "நின்னடியார்கள் நெறி யிலாவழி நீக்கை பெற்றுச் சிவநிந்தை செய்து நிரயகடைக" என க்கோபமேலிட்டுக் கூறி, சக்கிரனு மயிர்த்தெழுந்த தோகையோடு களித்து வாழ்ந்தனர். திருமால் தனக்குற்ற பிருகுவின் சாபம் பிரிய வகை யாதெனப் பெரிது மாலோசித்துத் திரிபுரதகனை சேவடிவ ணங்கிப் பெருமுனி சபித்த பிறப்பொரு பத்தும் ஒழிப்ப லென்று தன் னுள்ளத்தெண்ணிச் சிவலிங்கக் குறியொன்று பிரதிட்டைசெ ய்து பாசுபத விரதம் பூண்டு உடலெங்கு திருவெண்ணீறு சண்ணி த்துத் திரிபுண்டரந் தரித்து உருத்திராக்கம்பூண்டு உருத்திரசமக மகாமந்திரஞ் சபித்துக்கொண்டு, சருகு-நீர்-பழம்-காற்று முதலிய வற்றைப் பக்ஷித்து ஒரே மனதாய உமாபதியை உள்ளத்திருத்தி, பஞ் சாக்கினிமத்தியிற் பலகால நின்று தவஞ்செய்தனர். அவர் தவத்திற் களித்த அடியவர் சகாயர் அம்பிகை சமேதராய் இடபவாகனமிவர் ந்து தரிசனந்தர, கமலக் கேசவன் கண்கள் களிக்கக் கண்டு 'அரகர' வென்று சிரகரமங்களாற் றுதித்து அஷ்டாங்க பஞ்சாங்க நமஸ்கா

ரம் பல முறை செய்து பணிந்து நிற்க, பரமன் களித்து "மாதவ ! யாது வேண்டினை" என்று திருவாய்மலர்ந்தருள, சாரங்கன் "சங்கர ! பிருகுமுனிவன் சாபத்தை விலக்கியருளவேண்டும்' என்றிரப்ப பெருமான் "எமதடியவர் இசைத்த மொழிகள் என்றும் தவறாரு மாதலின் உள்ள மண்டலத்திற் குதவியாயப் பிறவி பத்தும் நீ பெறுத லே திண்ணம். ஆயினும் நம்மடி யருச்சனைப் பலத்தால் ஜந்மினி லமரு மறைந்தினிற் றண்டமு மடைதி" என்றருளக் கேட்டுக் களித்து "தேவரீரோ அடியேனைத் தண்டிக்கவும் காக்கவும் நாயேன் பெருவாழ் வுற்றதுன்னைப் பாக்கியம்" என்று வணங்கச் சிவபெருமான் அந்தர்த் தானமாயினார். அவற்றுள் முற்பட்ட ஜந்நில் தண்டமும், பிற்பட்ட ஜந்நிற் சிவார்ச்சனை செய்யும் பெரும்புண்ணியமும் பெற்றான் திரு வருளாற் பெற்றனனென்பது சிவபிரானே சர்வதேவர்கட்குஞ் சிக்ஷ கர் என்றறிக.

ஸ்ரீலிங்கபுராணம்.

விஷ்ணும்ப்ரஹ்மாணமிந்த்ரஞ்சயமமந்யாஸ்ஸுராநபி
யதோநிக்ருஹ்யஹரதே ஹர இத்யுச்யதே புதை

లైంగపురాణము.

విష్ణుంబ్రహ్మాణమింద్రంచ యమమన్యాన్సురానపి ।
యతోనిగృహ్య హరతే హరఇత్యుచ్యతే బుధైః ।

ஸ்காந்தம் விஷ்ணுவாக்கியம்.

த்வம்விஸ்வகர்த்தாத்ரபவாந்நகர்த்தா
த்வம்விஸ்வபர்த்தாத்ரபவாந்நபர்த்தா
த்வம்விஸ்வஹர்த்தாத்ரபவாந்நஹர்த்தா
த்வம்விஸ்வநாதாத்ரபவாந்நநாத.

త్వంవిశ్వకర్తా౽త్రభవాన్నకర్తా । త్వంవిశ్వభర్తా౽త్రభవాన్నభర్తా।
త్వంవిశ్వహర్తా౽త్రభవాన్నహర్తా।త్వంవిశ్వనాథా౽త్రభవాన్ననాథః॥ సాంబ్యదం

ஆதித்யபுராணம்

'கல்பாந்தே ஶௌரிமிஶ்ரத்ரிவிக்ரமமஹாகங்காளபத்தஸ்புரச்
சேஷாம் ஸூத்ரமதோ ந்ருஸிம்ஹநகரப்ரோதாதி கோலாமிஷம்
விஶ்வைகார்ணவஸம்விஹாரமுதிதௌ யௌ மத்ஸ்யகூர்மாவுபௌ
கர்ஷந்தீவரதாங்கதோஸ்ய துஸதாம் மோஹம் மஹாபைரவ: "

ఆదిత్యపురాణం.

కల్పాంతే శౌరిమిశ్రత్రివిక్రమమహాకంకాళబద్ధస్ఫుర
చ్ఛేషః సూత్రమథో నృసింహనఖరప్రోతాదికోలామిషం ।
విశ్వైకార్ణవసంవిహారముదితౌ యౌ మత్స్యకూర్మావుభౌ
కర్షన్దీవరతాంగతోస్య తుసతాం మోహం మహాభైరవః॥

உபதேசகாண்டம்.

' பறிந்தன வயிரத் தண்டம் பகிரண்டம் திரவே சசிச
சுபறிந்தன வுருமுக்காலத் தெறிந்தனனறளவிமாரி
னெறிந்தனனெறவேல தெறிபசெண்டவாயு
முறறுறவிறருவிழுமுரி தெகுவிரியிற்சாயந்தான்.
கருகிறக்கமெருத்தனமேகக்காரதனுரித் துவராகத்த
திருகிறத்தமையக்காளஞ்சுக்கமெனனச்சோதி
வெரிதுறப்பிவேருமெனப்புதனை டனவெடுத்துக்கொண்டான
மருமலாதத்துனவமாயோனுணவமயக்கந்தீரத்தான்."

காஞ்சிபுராணம்

" குறளாயனுகிழுவடிமணகொணடுசெபிகிழுவுலகு
திறலானனைத்தமாவலியைச்சிறையிறபடுத்தலியந்தானை
பிறவேசவட்டிவெரிகெழுமடையெழிறகவகாளப்படையென்ன
வறவோரகழுத்தகலைக்கொண்டவனகளுளனதிருவுருவம்."

கங்காளமூர்த்தயேகம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தெட்டாவது
கேசவார்த்த மூர்த்தி.

திருமால் முன்னொருகாலத்திற் சிவபிரானை நோக்கிக் கடுந்தவஞ்செய்தனர். அரவாபரணர் அச்சுதன் செய்யும் அருந்தவத்திற்கு அகமகிழ்ந்து அவருக்குப் பிரசன்னமாய் "விண்டுவே! தேவாசுரர்களாலே நீர் தத்தற்கரிய வல்லமையும், எத்தகையினராயிருப்பினும் அவர்களை யாவரையும் மயக்கத்தக்க மாயையும் உனக்குக் கடாக்ஷித்தோம். மாயன் என்றினியுன் பெயர் வழங்குக. நீயே எனது இடப்புறங்கொள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி அந்தர்த்தானமாயினர்.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள்.

"எரியலாலுருவமில்லை யேறலாலேறலில்லை
கரியலாற்போர்வையில்லைக் காண்டகுசோதியார்க்குப்
பிரிவிலாவமரர்கூடிப் பெருந்தகைப்பிரானென்றேத்தும்
அரியலாற்றேவியில்லை யையனையாறனார்க்கே."—எனவும்,

இரட்டைப்புலவர்.

"வருக்கைத்தடம்பொழிலாமாத்தையையாக்குமாசோன்றில்லா
முருகொத்தமேனியழியாதார்க்குருச்சரவத்
திருக்கைக்கமலமரனுக்கிசைந்ததேவியனந்தல
அரிக்குப்பொருநரிக்கெவ்வீரம்மதிவின்மையே"— எனவும்,

காசிகண்டம்.

"ஆற்றலுறவாட்டமைகையவுணரானு மகவின் சம்புதனிப்புரக்குமமரரானு, மாற்றரிதாமெவ்வுயிர்க்குமயக்கஞ்செய்யுமாயை நீக்கவித்தனமெம்மிடப்பாலே, யுந்திருக்குறமெனாமுருக்குனைவத்தாரோ

23 கேசவார்த்த மூர்த்தி

யுனையிகழ்ந்தோ ரெமையிகழ்ந்தோ ரென்ன வோதி, யேற்றையிருங்
கொடியுயர்த்த செக்கர் வேணி யிறைவனுயர் தடங்கயிலை யெய்தினு
னே.' —எனவும், வரும் பிரமாணங்களாற் சிவசத்திகளுள்ளே விஷ
ணுமூர்த்தியும் ஒன்றென்பது பெறப்பட்டது.

அத்தகையபேற்றினையடைந்த அச்சுதர் சிவபிரானுடைய திரு
வுள்ளக் குறிப்பின்படி பராசத்தியேயாவர், பரியாயத்தாற் பார்வதி
யும் ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும் குரோதமுற்றுற் காளியும் யுத்த
முனையிலே துர்க்கையுமாக விளங்குவர்.

అగమశాస్త్రే.

పుంస్త్వశక్తిః పరమేశ్వరస్య ప్రయోజనార్థాయచతుర్విధాభూత్ ।
భోగేభవానీపురుషేషువిష్ణుః క్రోధేచకాళీసమరేచదుర్గా ॥

ஆகமசாஸ்திரம்.

ஸைகவசக்தி பரமேசுவரஸ்ய ப்ரயோஜநார்த்தாய சதுர்விதாபூத்
போகேபவாநீ புருஷேஷு விஷ்ணு க்ரோதேசகாளீ ஸமரேச துர்க்கா.

ஒருகாலத்தில் உமையம்மையார் சிவபெருமானைநோக்கி விர
தங்களுட் சிறந்த சோமவாரவிரதத்தை ஆசரித்து வசிஷ்டராதி
முனிவர்கட்கு அன்னமளிக்கையில், இறைவியாரது தவஞ்செயலைக்
காணவிரும்பிய எம்பெருமான், விஷ்ணுமூர்த்தி பரியாயப்பின்னவர்,
தாம் விருத்தவேதிய வடிவேற்றெழுந்தருளி, விமலையின் விரதத்
தைச் சோதித்து, பெருமான் தமது நிஜவடிவும், திருமால் முதலா
பார்ப்பதி யுருவும் பின்னர்த் தனது நிஜவடிவுங்காட்டத் தரிசித்துக்
களித்தனரெனவும் ஓர் சரித முண்டு.

சைவபுராணம்.

போபோகிரீசத்ரதயே பதயோஸாதம்தவாஜிரம்
ப்ராப்தமக்காரிகமமாமலை விதிப்ராஹமணபுங்கவம்.தி.

அதாலோக்யமஹாதேவம் விஸ்மயோத்புல்லலோசநா
கிமிதம்தேவிலஸிதம் ஸேயமித்யாஹபார்வதீ
அதேதங்கிரிஜாஜ்ஞோக்தைத்யாரீ நாரீரூபமவிஹாயதத
ஸ்வரூபம்தர்ஶயாமாஸ பார்வத்யா ஸந்நிதௌஹரி:
நீலநீரதஸங்காஶ: புண்டரீகதளேக்ஷண.

తదుక్తంశైవపురాణే.

భూయోభూయోగిరింప్రతనయొ పత్న్యాస్సార్థంతదాజిరం|
ప్రాప్తఃకృష్ణార్థనంమారాన్తై విద్ధిబ్రాహ్మణపుంగవం||
అథాలోక్యమహాదేవం విస్మయోత్ఫుల్లలోచనా|
కిమిదంతేవిలసితం సేయమిత్యాహపార్వతీ|
అథేదంగిరిజాప్రోక్తో దివ్యారీనారీరూపంవిహాయతత్|
స్వరూపందర్శయామాస పార్వత్యాఃసన్నిధౌహరిః|
నీలనీరదసంకాశః పుండరీకదళేక్షణః|

அம்பிகைபோன்ற அந்தத்தைய அழகியவுருவை அச்சுதா எ
வாறடைந்தனனென்று பரியாலோசிக்கும்பக்ஷத்தில், அகிலலோக
திலுஞ் சிறந்த திரிபுரஸுந்தரி என்னுங் காரணப்பெயர் வாய்ந்த எ
ந்தாயாகிய கவுரியைக் கருதிக் காலம் பல கடுந்தவஞ்செய்து கைக
ப்பிய பணிந்து சகலவரியாளைப்போன்ற திவ்ய வடிவை அவ்வம்மை
யார் திருவருளினாலே படைத்தனர் எனக் கொள்க.

ஆநந்தலஹரி.

ஹரிஸ்த்வாமாராத்யப்ரணதஜநஸௌபாக்யஜநநீம்
புராநாரீபூத்வாபுரரிபுமபிக்ஷோபமநயத்-ஸ்மரோபித்வாம்நத்வா

ఆనందలహరి.

హరిస్త్వామారాధ్యప్రణతజనసౌభాగ్యజననీం |
పురానారీభూత్వాపురరిపుమపిక్షోభమనయత్ | స్మరోపిత్వాంనత్వా

ஸௌந்தர்யலஹரீ.

ஸமுத்பூதஸ்தூலஸ்தநபரமுரச்சாருஹஸிதம்
கடாக்ஷகந்தர்பா கதிசநகதம்பத்யுதிவபு
ஹரஸ்யத்வத்ப்ராந்திமநஸிஜநயந்தஸ்ஸமதுலே
பவத்யாயேபக்தா:பரிணதிரமீஷாமியமுமே.

సౌందర్యలహరి.

సముద్భూతస్థూలస్తనభరమురశ్చారుహసిత |
కటాక్షైకందర్పాఃకతిచనకదంబద్యుతివపుః |
హరస్యత్వద్భ్రాంతింజననిజనయంతస్సమతులే |
భవత్యాయేభక్తాఃపరిణతిరమీషామియముమే ||

என்றெடுத்துக்காட்டிய இவ்வகைய பலவேதுக்களால், திருமால் சிவசத்தியே யென்பது பெறப்பட்டது. புருஷபாகம் வலப்புறமெனவும் பெண்பாக மிடப்புறமெனவுங் கூறப்படுமே நியாயத்தால் சிவபிரானது வாமபாகத்தைத் திருமால் சிவார்ச்சனை செய்து பெற்றுக்கொண்டனர். அச்சிவ கேசவரிருவரும் ஒருவடிவாய் (அர்த்தநாரீசுரர்போல) வலப்புறம் செக்கிறமாய் மழு அபயமும், இடப்புறம் பசுமையாய்ச் சக்கர வரதமுந் தாங்கி ஒரு திருமேனியுடன் ஏகபீடத்தில் சமானமாக எழுந்தருளியிருப்பர். அத்திருவுருவத்தைச் சங்கரநாராயணனெனச் சற்றும் பேதமின்றி ஒருமூர்த்தியாய உபாசனார்ச்சனைகள் புரிந்து நற்கதியுற்றோராகிய கண்ணுவராதி முனிவர்கட்கு எண்ணில்லை. இத்தகைய இலக்கணமாக, கேசவனைப் பாதியாக வுடைத்தாயிருத்தலின் பெருமான் கேசவார்த்தமூர்த்தியென்த் திருநாம மெய்தினர். இத்திருவுருவம் ஹரிஹரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் பிரசித்தமாக விளங்கும்.

ந்ருஸிம்ஹோத்தர புராணம்.

ஹரிஸங்கரயோர்நாஸ்தி யுவயோர்பேதஸம்பவ
யேபேதபுத்யாபஸ்யந்தி தேநராயுவயோர்ஹர-இத்யாதி.

நிவாஸிநௌ மஹாரம்யே [illegible] ஹரிசங்கரரூபிணௌ
யுவாமேகாக்ருதிம் ப்ராப்ய ஸ்மரலோசநகோசரௌ
ஸ்தாநத்வயமிதம் [illegible] கைலாஸவைகுண்டவரம்மம
இதிதஸ்ய வச: ச்ருத்வா [illegible] தஸ்ய மநோரதம்
பச்யதாம் ஸர்வதேவாநாம் தாமேகாக்ருதிமாஸ்தித:
தஸ்மாத்தரிஹரக்ஷேத்ரமிதி ப்ரதிதம்புவி

నృసింహోత్తరపురాణము.

హరిశంకరయోర్మూర్త్యోరుభయోర్వేదవిశ్వర ।
[illegible]యోర్హరిశంకర । ఇత్యాది
నివాసినౌ మహారమ్యే [illegible] హరిశంకరరూపిణౌ
యువామేకాకృతిం ప్రాప్య స్మరలోచనగోచరౌ ।
స్థానద్వయమిదం [illegible] వరంమమ ।
ఇతి తస్య వచః శ్రుత్వా [illegible] తస్య మనోరథం ।
పశ్యతాం సర్వదేవానాం తామేకాకృతిమాస్థితః ।
తస్మాద్ధరిహరక్షేత్రమితి ప్రథితం భువి ।

பதினோராந்திருமுறை.

"இடமால் வலந்தா னிடப்பால் துழாய்வலப் பாலொண்கொன்றை
வடமா லிடந்துகில் தோல்வல மாழி யிடம்வலமா
னிடமால் கரிதால் வலஞ்சே தெனினு மொருசேர
குடமா லிடம்வலங் கொக்கரை யாமெங்கள் கூத்தனுக்கே."

கேசவார்த்தமூர்த்தயேநம.

29 பிக்ஷாடன மூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

இருபத்தொன்பதாவது
பிக்ஷாடனமூர்த்தி.

தேவதாருவன முனிவர் சிவபக்தியில்லாராகி, யாகமே முதற் பயக்கவல்ல நற்கருமமென்று சிந்தித்து விழைவுடன் எண்ணில்லா வேள்விபுரிவாராயினர். பரந்த வுலகில் நிகழும் பலவற்றையு மறிந்த பரமபதி யிதனை யுணர்ந்து, திருமாலைத் தம்பாலவரத் திருவுளஞ் செய்ய, கமலக்கேள்வன் கண்ணுதல் கருத்தறிந்து கயிலையங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்திலுட் சென்று சிவபெருமானைப் பணிந்து நிற்க, விடையூர்தி விருப்புடன் விண்டுவைக் கைப்பற்றி யெழுந்து வெள்ளிமலையை விலகி வெளி வந்து "மாதவ! முன்னொருகால் நீ கொண்ட மோகினி யுருவை யீண்டெடுத்தக" என, பன்னகசயனன் பணிமேற்கொண்டணியிழை யா யப்பொழுதே யாயினன் மாலென்னும் பெயருக்கேற்பத் தமது திருவுருவைக்கண்டு மாலெய்தும்படி அம்பிகாபதியும் அவ்வரிவைக் கேற்ற ஆடவசிரேஷ்டராயவடிவேற்று, கபாலமுஞ் சூலமும் கையிற் பற்றிய திகம்பரராய பிக்ஷாடனத் திருக்கோலங்கொண்டு, முனிவர் வாசமாகிய தாருவனத்தை மோகினிப்பெண்ணுடனண்ணினர்.

அச்சமயத் தருந்தவத்திருந்த அந்தணர்குழாம் அரிவையைக் கண்ணுற்றறிவழிந்து தவநெறிதவறி அவநெறிகொண்டு காமவிருப்ப மேலீட்டாற் பின்றொடர்ந்து, விளக்கைக்கண்ட விட்டில் போலத் துன்புறுவாராயினர். இத்தகையமாயையியற்றும் வலிதக்க மாயனு கிய மோகினியை மகாதேவன்பிரித்து, கையிற்கொண்ட பரிகலத்தி லையமேற்பார்போல முனிவர் வீதியிற் சென்று பண்ணோசையோடு

உள்ளாளக்கீதம் பாட முனிபன்னியர் கேட்டு, அவ்வினிய வோசை யுடன் பாடுவோனைக் காண விரும்பி வீதிவாயில்வந்து பெருமான பிக்ஷாடனத் திருக்கோலத்தைத்தரிசித்துக் காமத்துயரிற் கட்டுண வருந்தினர். அரிவையர் சிலர் ஐயனையணையும்படிப் பிரார்த்தித்தன பெண்கள் சிலர் பிச்சையிட்டனர் கன்னியர்சிலர் காமநோயா கலையவிழ்ந்தனர். மாதர்கள் சிலர் வளைகழன்றனர். நங்கையர் சில நாணமழிந்தனர். எம்பெருமானது திருவிளையாடலால மாமாயாசா வித்தைபோல் அம்மாதரிடம நாற்பத்தெண்ணாயிரம் புதல்வர் அ காலத் துதித்தனர்.

அப்பின்னர்களை பிக்ஷாடனமூர்த்தியைப் பணிய, புராரி " எ மைநோக்கித் தவஞ்செய்க" எனவிடுத்து, நகரின் புறம்போந்தன முனிவர் மோகிக்கச்செய்த மோகினிமுதல்வனையடைய, பின்வந பெருந்தவத்தினர் தந்தம்பெண்டிரை யவர்விச்சென்று கண்டு, நம னைவிமாரும் இத்திகம்பரனுல் காண வளை முதலியவற்றைக் கழிந னர் போதுமென்று கருதி " நாமொரு பெண்ணுற நலமழிந்து கா பாசத்திற் கட்டுண்டோம். நம்பன்னியர் ஒருவன மாயத்திற் கற்பிழ தனர்" என்று பேசிக்கிலேசித்து, தமது தவநிலையை மாயனும்மாய தும், தம் பன்னியர் கற்பை யழித்ததும் சங்கரனேயென்று தம ஞானத்தாலுணர்ந்து " பெருந்தவமழியினும் பிராயச்சித்தஞ் செய லாம்; கற்பழிந்ததே எப்பகாலமும் காசினியோர் நிந்திப்பரே" என கழறி, பிக்ஷாடனர் பின்செல்லும் பெண்டிரைக் கூவி, " யாவர்பி செல்கின்றீர்? கற்பழிந்தவர் கங்கைமூழ்கிக் காயத்தை யொ த்தல் கடன்; அன்றேல் உமதுனையடைமின் " என்றனர். மாதர் மார் கணவர்கழறிய மாற்றத்தைக் கருத்துட்கொண்டு கண்ணுதலை பிரியக் கலெழாது பின்றொடருகையில், கருணாமூர்த்தியின் திரு வருளால், உம்பர்பெருமா னுருவையுட்கொண்டு ஒருவாறு மன திரும்பி யகர்சேர்ந்தனர்.

சிவபெருமான் திருத்தெளிச்சேரி யென்னும் நகரினீங்கினர். முனிவர் பெருமானைக் கொல்லவேண்டுமென் றுட்கொண்டு ஆபிசார வேள்விசெய்து அதனிற்றோன்றிய புலி நாகம் முயலகன் முதலியவற்றைப் பிரயோகிக்க, அத்தன் அவற்றைச் சங்கரித்தும் உடைமுதலியவாகத் திருமேனியி லணிந்தும் துன்புற்று, திருமாலுடன் கயிலை சார்ந்து கமலைக்கேள்வனை விடைகொடுத்தனுப்பி வீற்றிருந்தனர். அவர்கள் செய்த அபிசாரவேள்வியைப்பற்றிய விவரணங்களைச் சார்த்தூலஹராமூர்த்தத்திற் காண்க.

தாருகவனமுனிவர் தவத்தையும், அவர்மனைவியர் கற்பையுமழிக்கும்படி பெருமான் திகம்பரராய்ப் பிரமகபாலந் தாங்கிப் பலியேற்கச் சென்றகோலமே பிக்ஷாடனமூர்த்தமெனப் பெயர்பெறும்.

தாருவன க்ரீடாவிலாசம்.

வாஸிஷ்டலைங்கம்.

வஸிஷ்டனா ரோகணி ஸம்வாதவாக்கியம்.

விஷ்ணுஸ்ச மாயயா ப்ரஹ்மந் பார்யாபூந்மம ஸுந்தரீ
தயா ஸஹமஹாக்ரீடாங் க்ருத்வாதேவந் திகம்பரம்.

దారువనక్రీడావిలాసము.

వాసిష్ఠలైంగము.

విష్ణుశ్చమాయయాబ్రహ్మన్ భార్యాభూన్మమసుందరీ।
తయాసహమహాక్రీడాం కృత్వాదేవందిగంబరం।

காஞ்சிபுராணம்.

"அடியிற்செறித்தபாதுகையுமசைத்தரைப்புலியுமிசையிடறும
வடிவிற்சிறப்படைந்தருளிமுனைமழுவேந்திமருங்கிணைந்த
தொடியிற்பொலிதோண்முனிமகளிர்கரமலைக்கயமாமயல்பூட்டிப்
படியிட்டெழுதாப்பேரழகாற்பலிதேர்பவனதிருவுருவம்."

பிக்ஷாடன மூர்த்தவேடம்:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தாவது
ஸிம்ஹக்ந மூர்த்தி.

இரணியகசிபென்னும் இயற்பெயருடைய ஒருவன் அசுரகுலத்திற்றோன்றி, தன் குலகுருவாகிய வெள்ளியை வினவி "ஆசிரியனே! யானெவ்வண்ணந் தவஞ்செய்தால் அடைதற்கரிய வரம்பெற்று, வரம்பில்லாக்காலம் வலியிருந்து வாழலாம்" என, அதற்குச் சுக்கிரன் "அரவாபரணனையன்றி யத்தகையவரத்தை யளிப்பவர் யாவர்?" என்று, அப்பரமனைப் பணியும் பலமுறையையும் பயிற்றித் தனதுலகுசார, இரணியகசிபு சிவபிரானது திருவடிகளை இதயத்தி லிருத்தி எண்ணில்கால மியற்றிய தவத்திற் கிறைவா மகிழ்ந்து "யாது வேண்டுவது" என, அசுரன் "அண்ணலே! பிருதிவிமுதலிய ஐம்பூதங்கள்-ஆயுதக்கருவிகள்-வானவர்-மானுடர்-பறவை-விலங்கு முதலிய பிராணிகள் இவையொன்றினாலும் இரவிலும் பகலிலும் இறவா வரம்வேண்டும்" என றேத்த, எம்பிரான் "அவ்வாறேயாகுக" என வரமருளினார்.

தான்பெற்ற வரத்தினாற் செருக்கெய்திய தானவன், நால்வகைச்சேனையையுங் கடல்போற்கூட்டிக் கோசினிமுழுதினுக்குங் காவலனானான். தேவரம்பையர் சித்தமாதர் இயக்கஸ்திரீகள் முதலானோர் சாமரையிரட்டப்பணித்து, இந்திரன்முதலிய எண்டிசைக் காவலர் வந்து நாடோறும் வணங்கிப் பணிப்பனபுரிய வமைத்து, பிரமன்தன் பெயர்கேட்குந்தோறு நடுங்கும்படி, கருடர்-காந்தருவர்-சித்தர்-வித்தியாதரர் முதலானோர் சிந்தை திகைக்கச் செங்கோல்செலுத்தினன்.

30 சிம்ஹக்ந மூர்த்தி.

அக்காலத்தில் அவனுக்கினியார் எவரும் (இரணியாயநம) வென்று கூறவேண்டுமேயன்றி வேறு நாமங்களை நினைக்கப்படாது. இத னைப்பொறாத இமையவர் ... சிறை ... லையைக்கண்டு இளைப்ப, சார்பு க்காதன தொரு கூட்டமா ... அவனுக்குப் பிறப்பித்தனர். அப் பிரகலாதனைத் ... பள்ளியில் வைத்துப் படிப்பிக்க வந்த னிகளையில், உபாத்தியாயர் உபதேசித்தபடி (இரணியாயநம) என்று போதிக்க, நெஞ்சில் பிரகலாதன் (ஸ்ரீ நாராயணாயநம) என், ஐயா! அரசனுக்குத் தெரிவிக்க, அசுரன் பாலனைத் தண்டனைசெய்து பகராமையால் "நீ கூறுகின்ற பரம்பொருள் யாண்டுளது" எனக் கேட்ட பிதாவை நோக்கிப் பிரகலாதன் "இறைவனெங்குமுளன்" என்று சமீபத்திலிருந்த ஓர் தம்பத்தைச் சுட்டி 'இத்தூணிலு முளன்' எனக் கூறினன்.

பாகவதபுராணம்

"சாணினு முளனோர் தன்மை யணுவினைச் சதகூறிட்ட
கோணினு முளனமாமேருக் குன்றினு முளனின்ற
தூணினு முளனீ சொன்ன சொல்லினு முளனித்தன்மை
காணுதி விரைவி னென்றா னன்றெனக் கனகன் சொன்னான்."

கேட்ட இரணியகசிபு கோபங்கொண்டகையில் நாராயணன் நரவடிவுஞ் சிங்கவடிவுங்கூடிய நரசிங்கமாகத் தூணைப்பிளந்துகொண்டு வெளிவந்து, அத்தானவத்தலைவனைத் தனமடியிலிருத்தி, நகங்களால் மார்பைப்பிளந்து குடலைப்பிடுங்கி அவனுடனுருப்போராடி, இரவுக்கும் பகலுக்கும் இடையாகிய சாயுங்காலப்பொழுதில் மேவிட்டு, ஒருதுளியுதிரமும் கீழ்விழாமற் கையிலேற்றும் வாயிலைத்தும் பருகி உயிர்மாய்த்தனர். (அவனைச் சங்கரித்த காலத்தையே இரணிய வேளையென்பர்) அசுர னுதிரமருந்திய வெறியால் அவனிமாக்களை வாரி வாயிற்பெய்து, செருக்குற்ற திருமகள்கொழுநன் செயல்கண்டஞ்சிய தேவர் ஒருகோடியி லுலகமழியுமென வுட்கொண்டோடிச் சென்று, திருக்கயிலையையடைந்து திருநந்திதேவராற் பெருமானுக்

ருணப்ப, பரமசிவன் "பயப்படாதீர்கள்" என்று பகர்ந்து, இருசிற கும் இணையில்லாச்சிறகும் கூரியநகமும் உடைய எட்டுக்காலும் கடுங் கோபமுங்கொண்ட சரபத்திருவுருவுடன் நாரசிங்கத்தைத்தண்ணிஇடி முழக்குப்போலார்த்து உகிரவெள்ள முறத்தெறித்துத் தோட்ச சிங்கச்சிர த்தையும் கைகளையும் கழித்துத்தள்ளி மேலுடகார்ந்து சிங்கத்தின் சருமத்தையுரித்துத் திருமேனிமேற்போர்வையாகக்கொண்டு வெள் ளிமலையையடைந்தனர். விண்டு பண்டையவுணர்வுதோன்றப் பரம னைப்பூசித்து வைகுந்தமுற்று வாழ்ந்திருந்தனர்.

நரசிங்கத்தின் சிரத்தையறுத்துத் தலைமாலையிலணிந்ததா கவும் சரிதமுண்டு. இரணியகசிபனைச் சங்கரித்த நரசிங்கத்தின் இறு மாப்பைச் சரபரூபமேற்று நாசஞ்செய்தமையால் சிவபெருமான் ஸிம்ஹக்நமூர்த்தியெனப்பெயருற்றனர்

அஹமமருஞ்ஜஸாரபாயருஷிபாதயே.— ருக்வேதப்
ஶ்ருதி| —தைத்திரீயகம்.

ஹரிகம்ஹாரகமநயகதிதேவா: விஶ்வஸ்யேஶாநஶ்ருஷபமந்திகாம

ஸ்கந்தபுராணம்.

ஹரிம்ஹாரகஶாரபம் விஶ்வஸ்யேஶாநமீஶ்வரம்
அநபாநதிஸம்ஹாரஸாவே நமோவாகமயஸஹாந்தருதம்.

காஶிகண்டம்.

புராஹிரண்யகஶிபுஹந்தயாஜம் மஹாபலம்
ஹதவாந்தருதிராபாந பரமத்தமயாசித ஸம்ஹார .
ருத்ர ஶரபரூபேண ரஸிம்ஹமபீடயத

ஸ்ரீநரஸிம்ஹோத்தரபுராணம்.

ததோக்ருஸிம்ஹமாலோக்ய சங்கரம் பக்தவத்ஸலம் ·
தக்ருஸிம்ஹஸ்ரோயாவ்க் ஸைதோ சேத்துமசமுத்யத: ! இத்யாதி !
ஏவமஸஹூலசகவெளதேன மஹாரணமுத்தருதேன
விலோகயவிபுதாஸ்ஸர்வே மஹாபயமுபாயயு: ! இத்யாதி !
க்ருஸிம்ஹஸாரபேணத்ருஷ்ட்வா ததோப்ரஹ்மஸம்ஹாரஸ்ஸஹ
துஷ்டாவபரமப்ரீத: ஸௌநக்ருத்தாஞ்ஜலிந்தத:

ஸ்காந்தபுராணம்.

ஶூலாயுதாயஸுரபருந்தகமௌளிமாயா
லீலாயமாநசரணம்புஜபலலவாய
ஹேலாவலேபபரிபூதந்ருஸிம்ஹரமஹேண
லீலாபராயஶரபாக்ருதயேநமோஸ்து.

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

ருஷய —கதமதேவ ஸாவஜ்ஞத ஸுலக்ஷிஸந்தயம்தகாரக: ஶரபா கயமமஹாகோரம விகருதமரூபமாஸந்ந ஸம்ந்த:-ஶருணவந்தருஷ யஸஸாவே-இதயாநி ஏதாயதுகதவாபகவாநஸவரீடமரகேஸரீ அபா ரமேககாணை ஸமாபயாதயமநிகமஹரி தத ஸாதயகதவாநவிஷ்ணுா ஜீவிதயஸவாபாாதத ததவகதாம்தஸயகருதநிருச ஹருதவாஶரபவி காஹ அதேநதரியந்யமகமதவீரபகா : க்ஷூரூததத

అహంమృగాః శరభాయఋషిబ ధవే । ఋగ్వేదము.

శ్రుతిః తైత్తిరీయకము.

హరిగ్ంహరంతమనుయంతిదేవాః 'విశ్వస్యేశానం ఋషభంమతీనాం।

స్కాందపురాణముపబృంహణము.

హరింహరంతంశరభం విశ్వస్యేశానమీశ్వరం ।
అనుయాంతిసురాస్సర్వే నమోవాక్యైస్సహద్రుతం ॥

కాశీఖండే.

పురాహిరణ్యకశిపుం దైత్యరాజంమహాబలం ।
హత్వాతద్రుధిరాపాన ప్రమత్తంయాచితఃసురైః।
రుద్రఃశరభరూపేణ నరసింహమపీడయత్ ॥

నృసింహోత్తరపురాణం.

తతోనృసింహమాలోక్యచంక్రమ్యఘనసాహసః ।
తన్నృసింహశిరోయావన్నఖైశ్ఛేత్తుంసముద్యతః ॥ ఇత్యాది।

ఏవంసశూలచక్రాత్తౌ మహారణసముద్ధతౌ।
త్రిలోక్యవిబుధాస్సర్వే మహాభయముపాయయుః॥ ఇత్యాది
నృసింహశరభౌదృష్ట్వా తతోబ్రహ్మాసురైస్సహ।
తుష్టావపరమప్రీతః కరాకృత్వాంజలింతతః।

స్కాందపురాణం.

శూలాయుధాయసురబృందకమౌళిమాయా।
లీలాయమానచరణాంబుజపల్లవాయ।
హేలావలేపపరిభూతనృసింహరంహా।
లీలాపరాయశరభాకృతయేనమోస్తు॥

బ్రహ్మాండపురాణము.

ఋషయః। కథందేవస్సర్వజగత్సృష్టిస్థిత్యంతకారకః।
శరభాఖ్యంమహాఘోరంవికృతంరూపమాస్థితః।
సూతః॥ శృణ్వంతుఋషయస్సర్వే।ఇత్యాది
ఏతావదుక్త్వాభగవాన్సవ్రీడంనరకేసరీ।
అపారమేకకరణైః సమాప్యాత్యంతికంహరిః।
తతఃసంత్యక్తవాన్విష్ణుర్జీవితంస్వాపరాధతః।
తద్వక్త్రంతస్యకృత్తించహృత్వాశరభవిగ్రహః।
అతీంద్రియత్వమగమద్వీరభద్రఃక్షణాత్తతః॥

காஞ்சிபுராணம்.

" நன்றுவிரண் டெதிருவழி புகணிகீனவாறுமுகமிரணடுெ
கொன்றாசிறகுமுருத்திரமுனகொமெபோராப்புமெதிர்தோறநச
செஙகீர்பருமிச்செருகருகரமடஙகலாவிசெருத தூரிகொண
டொன்றாருவஙகளமுமுதணித்தவுடையானசரபத திருவுருவம்."
விமலமக்கணமூர்த்தயேகம:

31 சண்டேசாநுக்ரஹ மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தொன்றாவது
சண்டேசாநுக்ரஹமூர்த்தி.

சோழவளநாட்டிலே, பூர்வம் குமாரக்கடவுள் சூரபன்மனைச்
சங்கரிக்கு நிமித்தம் தென்றிசைநோக்கிச் செல்லுகையில், பரமபதி
யாகிய சிவபெருமானை யருச்சித்த தலங்களு ளொன்றாயும், ஆசாரிய
சுவாமிகளின் தேவாரத் திருப்பதிகம் பெற்றுள்ளதுமான திருச்சே
ய்ஞலூரில் வேதியர்குலத்திற் காசிபகோத்திரத்தில் ஜனித்த யஞ்ஞ
தத்தன் என் றொருவ னுளன். அவன் மனைவி பெயர் பத்திரை. அவ்
விருவருக்குஞ் சற்புத்திரராக விசாரசருமர் என்பார் திருவவதாரஞ்
செய்தனர். அவர்க்கு ஜன்மாந்தர அறிவுத் தொடர்ச்சியால் வேத
வேதாகமங்களை யாவரும் ஓதா துணரு மறிவு ஜனித்தது. அவ
ருக்கு ஏழு வயதிலேயே, தாய் தந்தையர் உபநயனஞ் செய்வித்து,
தக்க ஆசிரியரைக் கொண்டு வேத முதலிய கலைகளைக் கற்பிக்குமுன்,
தாமே யறியுந் திறமுடையோரா யிருத்தலைக் கண்டு வியப்புற்றனர்.

அவ்விசாரசருமர் அளவில்லாத வேதாகமங்களிற் கூறப்படும்
உண்மைப் பொருளெல்லாம் சர்வலோக சரண்யராகிய சிவபெருமா
னது திருவடிகளே யென்றும், சிருட்டி-திதி-சங்காரம்-திரோபவம்-
அநுக்கிரக மென்னும் பஞ்சகிருத்திய காரணமாக ஆநந்தத்தாண
டவம் புரியும் எம்பெருமானே நம்மை யாளாக வுடையா ரென்றும்
உண்மையறிவு தோன்றுவதால், சர்வான்மாக்களிடத்தும் அன்பின்
வழி யொழுகிவருங்காலத்தில், ஒருநாள் அவர் தம்மோடு வேதாத்தி
யயனஞ் செய்யும் அந்தணச்சிறுவரோடு அவ்வூரார் பசுக்களு
டன் கூடிச் செல்லுகையில், ஓரீற்றுப்பசு வொன்று அதனை மேய்

பப்பினைக் குத்தப்போக, அவ்வாயன் சிறிதும் அஞ்சாமற் கோலினலே அதனை மனமுயப் புடைத்தான். அதுகண்ட விசாரசருமர் சாஸ்திரங்களிற் கூறிய விஷயங்களை ஐயம்-திரிபு அறியாமை யாகிய முக்குற்றங்களும் நீங்கத் தெளிந்தோ ராதலின் மனம் பொறுராகி அவ்விடையன்பாற் சென்று, பசுக்கள் சமஸ்த தேவர்களும்-தீர்த்தங்களும் முனிவர்களும் - கணங்களும் பிரியாது சூழ்ந்திருக்கும் உறுப்புக்களை யுடையனவென்றும், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனத்திற் குரிய பஞ்சகவ்வியங்களைக் கொடுப்பனவென்றும், சிவசாதனமாகிய திருவெண்ணீற்றுக்கு மூலம் அவற்றின் சாணமென்றுங் கூறி, அப்பசுக்களைத் தாமே மேய்க்க விரும்பி, அவ்வாயனை நோக்கி "நீயிப் பசுக்களை இனி மேய்க்கவேண்டாம், யானே மேய்ப்பேன்" என்றார். ஆயனும் அஞ்சி வணங்கிச் செல்ல, விசாரசருமர் அவ்வப் பசுக்களின் உரியாரது அனுமதிபெற்று, சமீபத்திலுள்ள மண்ணியாற்றங்கரையிலும் நிறைவாகிய புல்லுள்ள இடங்களிலும் மேய்த்து, நீரூட்டம், வெயில் வேளையில் நிழலிலிருக்கச் செய்து, அந்தியினை அஸ்தமயமாகுமுன் அவ்வவர் வீட்டிற்கனுப்பித் தமதில்லஞ்சேருவர். இதனால் பசுக்கள் அழகொடுபெருகி மிகுதியாகப் பால் பொழிந்தன. பசுக்கட் குரியார் முன்னினும் அதிகம் கறத்தல் கண்டு களித்தனர். அவை விசாரசருமரைச் சிறிதேனும் பிரியமாட்டாதனவாயும் அவரைக் கண்டவுடன் மடி சுரந்து பால் பொழிவனவுமா யிருந்தன.

அதன்பின்னர், சிவபெருமானுக்குத் திருமஞ்சனமாகுந்தகுதி யுடைமையைக் கருதி, அப்பெரியாருக்குச் சிவார்ச்சனையில் அத்தியந்த ஆசை தலைப்பட்டது. உடனே மண்ணியாற்றங் கரையிலுள்ள ஓர் மணற்றிடையில் ஆத்திமரத்தின்கீழ் மணலினாலே ஒரு சிவலிங்கக் குவித்து, கோயில்-கோபுரம்-மதில் முதலியவை வகுத்து, பலவகைப் பத்திர புட்பங்களைக் கொய்து சிவார்ச்சனை செய்து, புதுக்குடங்கள் கொண்டுபோய்ப் பசுக்கள் மடியைத் தீண்ட அவை கனைத்துப் பால் பொழியும்; அதனை யபிடேகஞ்செய்வர்; தனக்கு இடை

யாத பூஜாவுபகரணங்களை மானஸிகமாகச செயதுமுடிப்பா ; இப் பூசையைப பெருமான அவவிலிங்கததினின றனபோ டஙகீகரிப பா , பசுக்கள இதனுற குறையாமல முனபோலவே வீட்டுக்கும பால் கொடுத்துவாதன இதனைபபோலவே விசாரசருமா கெடுநாள சிவா ாசசனை செயதுவருகையில ஒருவன பாாததூ ஊராருடன சொலல, அவாகள சபையாருக்கறிவிகக, சபையாா யஜ்ஞதததனை வருவிதது " உனபிளளை பாலைக கறநது வீணே மணலிற சொரிநது விளையாடு கினறுனும" என, யஜ்ஞதததன "நான அறியேன , இனி அவ்வாறு நடநதால அககுறறம எனதே" எனறு விடுசெனறு, மறுநாள உதய ததி லதைச சோதிகக வெணணி, விசாரசருமா பசுமேயக்கச செல் லுகையில, அவா அறியாமல பினறொடாநதுசெனறு, அவா மணணி யாறறின மணறறிடடிற போனது கணடு, அருகிருநத குராமரத்தி லேறி யொளிததிருநதான.

விசாரசருமா வழககமபோலஸநானஞ்செய்து,சிவலிஙகமுத லியன வகுதது, திருப்பளளிததாமஞ சேகரிததுவைதது, பசுககளி டங குடஙகொணடுசெலல, அவைசொரிநதபாலைக் குடததோடு வை தது, சிவாாசசனை முடிதது, பாறகுடஙகளை யபிடேகஞசெயதனா. குராமரததி லிருநத யஜ்ஞதத்தன் அதுகண டிறஙகி விரைநதோடி வநது பல கொடுஞ சொறகள கூறி, விசாரசருமா முதுகி லடிதத னன. அவா மனம சிவாாசசனையி லழுநதியிருநததால் அவருககுப புலபபடவிலலை யஜஞதததன தான பலமுறை யடிததும அவருண ராமை சிவாாசசனையாலென றறியானுகி, மிகக கோபிததுப பாற குடஙகளைக காலா லிடறிச சிநத, உடனே விசாரசருமா அதுகணடு செய்தவன பிதா-குரு-பிராமணன எனப தறிநதும், அவன செயதது சிவாபராத மாதலின, அவன் காலைத துணிக்கக் கருதி அருகிருந்த ஓா கோலை யெடுகக, அது மழுவாக, அதனுற காலகளை வெட்டிச் சிவ பூசையின் சேடததைப முடிததனா. சிவபெருமான இடபாரூட ராய் உமாதேவியுடன் தோன்றினா. விசாரசருமா பேரானந்த முட

டந்தயபி இருவிழி வழிந்தா ஆநந்தநீரருவி வாரதர மெய்ம்மறந்து பணிந்தனர். பெருமானார் திருக்கரங்களாலெடுத்து "நம்பொருட்டுப் பிதாவை வெட்டினாய்! உலகுக்கு நாமே பிதா" என்று திருவாய்மலர்ந்து அணைத்து உடம்பு தடவி, உச்சிமோந்து 'நம்முடையதொண்டர்க்கெல்லாம் உன்னைத் தலைவனாக்கி நாம் ஏற்றுக்கொண்ட அமுதம் பரிவட்டம் முதலியவும் உனக்கே தந்தோம்" என்று தமது சடையிலணிந்திருந்த கொன்றைமாலையை அவருக்குச் சூட்டிச் சண்டேசுரபதவியருளினார். அவரால் தண்டிக்கப்பட்ட யஜ்ஞதத்தனும் பெருமானைத் [illegible] விசாரசருமருக்குச் சண்டேசுர பதவியை அநுக்கிரகித்த அவசரமே சண்டேசாநுக்கிரகமூர்த்தமெனச் சாற்றப்படும்.

திருத்தொண்டர் புராணம்

"[illegible] தழுவி முழுதவனை
[illegible]
[illegible] அருளி
[illegible] திருமுகமருள.

அண்டர் பிரானுந் தொண்டர்தமக் கதிப னாக்கி யனைத்துநாம்
உண்ட கலமு முடுப்பனவுஞ் சூடு வனவு முனக்காகச்
சண்டீ சனுமாம் பதந்தந்தோ மென்றங் கவர்பொற் றடமுடிக்குத்
துண்ட மதிசேர் சடைக்கொன்றை மாலை வாங்கிச் சூட்டினார்."

சண்டேசாநுக்கிரகமூர்த்தம் முற்றியது.

(பக் ௭௫.)

32 தக்ஷிணா மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்திரண்டாவது

தக்ஷிணாமூர்த்தி.

சிவபெருமான் ஸ்ரீகயிலையங்கிரியிற் சகலதேவர்களுமிறைந்து தங்கட்டங்கள் இஷ்டகாமியங்களை விரும்பியாங்குப்பெறும்படி திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்கையில், இறைவியார் எழுந்து ஈசனையிணையடிபணிந்து "எம்பெருமானே! எனக்குற்ற தாக்ஷாயணி யென்னும் பெயரும், தேவரீரைப்பணியாத அத்தக்ஷனாற் போஷித்துவந்தவுடலும் மாறும்வண்ணம் வரமருளுக" என விண்ணப்பிக்க, மஹாதேவர் மகிழ்ச்சியுற்று "மாதே! மலைமன்னன் மகளாக நின்னைப் பெறக் கருதி நெடுநாளாய் விடாத்தவம் புரிகின்றான். அவன்பா லுற்று வளர்க. யாம்வந்து மணஞ்செய்வோம்" என்றருளிச்செய்தனர்.

அம்மையார் அரவாபரணரது அடித்தாமரையைப் பணிந்து கட்டளையைச் சிரமேலேற்று, விடைபெற்று இமயமலையையடைந்து அவ்வாறே அருந்தவமாற்றும் அசலமன்னன் அவாநிரம்ப ஓர் தடாகத்தில், தாமரைத்தவிசின்மேற் குழந்தைவடிவுகொண் டிருந்தனர். பர்வதராசன் பார்த்து மகிழ்ச்சியுற்றுத் தவப்பலனைக்கூடியதென்றுட்கொண்டு, அக்குழந்தையை யெடுத்துக்கொண்டு மனையையடைந்து மனைவி யாகிய மேனையினிடத்துக் கொடுத்து வரலாற்றைக் கூற, மேனைபோஷித்துவந்தனள். அம்மையார் ஐந்துவயதுமுதல் தவஞ்செய்திருந்து சங்கரனை மணந்தனர். (விஸ்தாரம் கல்யாணசுந்தரத்திற் காண்க). இதுநிற்க;

ஏமதன்னையாரிவ்வாறு தவத்திருக்கையில், பிரமபுத்திரர்களாகிய சநகன் - சநந்தனன் - சநாதனன் - சநற்குமாரன் எனும் முனிவர் நால்வரும் வேதவாராய்ச்சி செய்து முடித்து, பலவகைத்தவங்களையாற்றி, மீண்டும் வெள்ளிமலையை யணுகி ஆண்டு முதற்பெருங்காவலாகவுள்ள திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதியுட்சென்று, கண்களாரக் கண்ணுதலைத் தரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாகத் தண்டஞ்செய்து, கரமிரண்டையுஞ் சிரமேற்கோத்து, "அருட்கடலே! அநந்தவகையாகிய ஆரணப்பொருளை ஆராய்ச்சி செய்தும் அடியேங்கள் அகமலைந்துகொண்டிருக்கின்றன, அவையடங்கி யாங்கள் கடைத்தேறும்படி அவ்வேதத்தின் உட்கிடையாக வுள்ள பொருளை உபதேசித்தருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்தனர். அங்கவாக்கிசைத்த சங்கரர் "இங்கிருத்திர்" என்றியம்ப, அவர்கள் அண்ணலார் பங்கயப்பதத்தினையேத்தித் தங்கியிருந்தனர்.

அப்பொழுது அரவாபரணர் நந்திபகவானை விளித்து "எம்மைத்தரிசிக்க எத்தகைய தேவர் முதலானோர் எய்தினும், சந்நிதானத்துள் விடவேண்டாம். மதனன் வரில் வரவிடுக" என வாய்மலர்ந்து வாயிலிற்செல்ல விடையளித்தனுப்பி, விடையூர்தி முனிவர் விருப்பின்படி சிவாகமங்களிற் கூறப்பட்ட திரிபதார்த்தங்களாகிய பதி - பசு-பாச லட்சணங்களை விளக்கி வெளியிட்டனர். சநகாதியர் "சங்கரா! எங்கள் மனம் விரிந்திருப்பதால் அவையொடுங்கும் அடைவாக ஞானோபதேசம் செய்யவேண்டும்" என விண்ணப்பித்தனர். திரிபுராபுரங்களை எரிபடப்பொடித்த பரசிவன் குறுநகைகோட்டிக் கூறுவதொன்றுமிலராய் "அப்பொருள் இவ்வாறிருக்கும்" என்று, சடாடவிதாங்கிய முனிவர்கட்குச் சாற்றவேண்டி, திருக்கர மொன்றைத் திருமார்பிற்சேர்த்து சிந்முத்திரை காட்டி முனிவர்போல ஓர் கணப்பொழுது நிஷ்டைகூடி நின்றனர். அதனால் அவர்கள் நால்வரும் மனமொழிமெய் ஞானநிலையுணர்ந்து, பேரின்பப்பெருக்கிலழுந்தி, தம்

கள் செயலொன்று மில்லாதிருந்தனர். (அதுகாலையில் அமரர் மன்ம தனையனுப்ப அவன் ஐயன்மேல் மலர்க்கணை தூயச் சாம்பராய் மாய்ந்தனன். விஸ்தாரம் காமதகனத்திற் காண்க.)

சிவபெருமான் யோகுநீங்கி "முனிவர்காள்! நீங்கள் முன்னிய வகையே நிஷ்டை யனுஷ்டித்து நீடூழிவாழுதிர்" என்று தம் திசை சப்படியேகவிடுத்தனர். இறைவர் தக்ஷிண திசையைநோக்கிச் சநக ருதி நால்வருக்கு மஹருஷிகட்கு உபதேசித்த அவசரம் தக்ஷிணாமூர்த்த மென்ப பெயர்பெறும்.

கந்தபுராணம்.

" இருவருமுணராவண்ணலேனவெள்ளெயிறியாமை
பிரங்கொயகந்தகோடிகிளைத்திருமாத்திறசீர்கொள
கரதலமொன்றுசோதிமோனமுத்திரையைக்காட்டி
யொருகணஞ்செயலொன்றின்றியோகுசெய்வாரிணுற்றான்.

இனையதோர்தன்மைகாட்டியெம்பிரானுணர்த்தக்கண்டு
சனகனேமுதலாவுள்ளோர்தவலருஞானபோதம்
பனுவலினளவன்றெனனும்பான்மையைத்தெரிந்துமுக்கட்
புனிதனதருளாற்றத்தம்புந்தியினொக்கம்பெற்றார்.

தற்பரனினையவாற்றாற்றுபதருணருந்தன்மை
யற்புதஞானபோதமளித்திடுங்கணமதொன்றின
முற்படுகமலப்புத்தேண்முதலியவமரர்க்கெல்லாம்
பற்பலயுகங்கள்சென்றபிறாகினிப்பகர்வதென்னே. '

தக்ஷிணாமூர்த்தயோகம்:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்துமூன்றாவது

யோகதக்ஷிணாமூர்த்தி.

சிவபெருமான் தக்ஷிணாமூர்த்தமாகச் சநகன்-சநந்தனன்-சநாதனன் சநற்குமாரனென்னும் மகருஷிகள் நால்வர்க்கும், பதி- பசு-பாசலக்ஷணங்களை யுபதேசித்தருளினர், அம்முனிவர் "அடிகளே! அடியேங்கள் அகமனொடுங்கிருத்தலின் வகையொடுங்கும்வண்ணம் அருள்புரியவேண்டும்" என்று விண்ணப்பிக்க, அருளாளர் "அந்தணரே! உடல்முதலியயாவும் அழிபொருளெனவும் ஆன்மா ஒன்றே அழியாப்பொருளெனவும் அறிந்து, ஞானத்தைச் சித்திக்கவேண்டியோர் மோட்ச சாதனமாகிய சாஸ்திரங்களைக் கேட்டலும், சிந்தித்தலும், அவ்விஷயங்களைத் தெளிதலும், அஷ்டாங்கயோகங்களைச் செய்தலும் வேண்டும். சிலர் யோகமாவது ஞானேந்திரியகன்மேந்திரியங்கள் ஒன்றோடொன்று கலத்தலெனவும், மற்றுஞ் சிலர் ஆன்மாவுடன் கூடுதலெனவும், வேறு சிலர் பிராணவாயுவும் அபானவாயுவுஞ் சேருதலெனவுஞ் செப்புவர். ஈண்டெடுத்து விவகரித்த இவையெல்லாம் முடிவில்லாத யோகசாதனமாகக் காட்டா, ஞானல ஜீவான்மாவும் பரமான்மாவும் இரண்டறக்கலத்தலே யோகம் அஃதெவ்வாறெனில், புறக்கரணங்களை அந்தக்கரணங்களி லொடுக்கி மனத்தை ஆன்மாவி லொடுக்கி உத்தமமாகிய ஆன்மாவைப் பரத்திற்சேர்ப்பிப்பது. யோகப்பயிற்சியிற் பழகினாலன்றிப் பரம்பொருளைக் காணமுடியாது. தசவாயுக்களைப் பந்தித்தாலன்றி மனம் ஒருவழிநில்லாது. ஷட்க யோகசாதனத்தாலன்றிச் சத்தியத்தை யுணர்தலருமை. ஆதலின் அத்தகைய யோகத்தைச் சாற்றுவோம் கேட்பீராக :—

33. யோகதக்ஷிணாமூர்த்தி.

இயமம்-நியமம் - ஆதனம் - பிராணாயாமம் - பிரத்தியாகாரம் - தாரணை - தியானம் - சமாதி என அஃதெண்வகைத்து. அவற்றுள்,

இயமம்—கொல்லாமை - சத்தியவசனம் - கள்ளாமை - பிறர்பொருளிச்சியாமை - பஞ்சேந்தியமடக்கல்.

நியமம்—தவம்- பரிசுத்தம் - தத்துவநூலாராய்ச்சி - மனமுவந்திருத்தல் - கடவுள்வழிபாடு.

ஆதனம் எண்வகைத்து. அவையாவன:—தொடைக்கும் முழங்காலுக்கும் நடுவே யிரண்டு உள்ளங்கால்களையுஞ் சேர்த்து இறுமாந்திருத்தலாகிய சுவத்திகம் - சக்கப்பக்கத்தி லிருகாற்பரட்டையு மாற வைத்து அவ்விருகாற் பெருவிரலையுங் கைப்பிடித்திருத்தலாகிய கோமுகம்- இருதொடைமேலும் இரண்டுள்ளங்கால்களையும் மாறித் தோன்ற வைத்தலாகிய பதுமம் - வலத்தொடையில் இடக்காற் பரட்டைச் சேர்த்தி யிறுமாப்புற் றிருத்தலாகிய வீரம் - பீசத்தின்கீழ்ச் சீவனிடத்திற் பரட்டைவைத்திட முழங்கையை முழந்தாளில்வைத்து அவ்விருபதத்தையு மிருகையால் இறுகப்பிடித்து அசையாதிருத்தலாகிய பத்திரம் - இடக்காற்பரட்டாற் சீவனியையழுத்தி வலக்காற் பரடு அப்பரட்டின்கீழ் மூன்றவிருத்தலாகிய முத்தம் - முழங்கைகளிரண்டும் உந்திப் புறத்திலழுந்த, புவியிற் கையூன்றிக் கால்நீட்டித் தலைநிமிர்ந்திருத்தலாகிய மயூரம்-சுகமும் திடனும் எவ்வாறிருக்கின் எய்துமோ அவ்வாறிருத்தலாகிய சுகம் எனப்பனவாம்.

பிராணாயாமம்— பிராண வாயுவை இரேசக பூரக கும்பகஞ் செய்தல்.

பிரத்தியாகாரம்— உபாதியைநீக்கி உணர்வொருக்குவது.

தாரணை— கண்டம் - இதயம் - நெற்றி - கபாலம் - நாபிஇவற்றி லொன்றிற் சித்தஞ்சிக்கவைப்பது.

தியானம்—ஐம்புலன்களை யடக்கி யோகஞ்செய்வது.

சமாதி,— மேற்கூறிய இமய நியமாதிகளைப் பொருந்தி, சுழுமுனை முதலாகிய நாடிகட்குக் காரணமாகிய நாபிக்குக் கீழுள்ள ஆதாய, கிழங்கின் நவிலிருக்கும் எழுபத்தீராயிரம் நரம்புகளில், வலமும் இடமும் பிரிந்த இரண்டாகிய இடைகலை பிங்கலைகளைச் சுழுமுனையில் அடக்கி, அச் சுழுமுனையைக் கீழிருந்து தேகமத்தியமாகிய கந்தஸ்தானம் வரையில் இரு கலையாகவும், அதற்குமேல் பிரமரந்திரம் வரையில் ஒரு கலையாகவும், மூலாதாரம் - சுவாதிட்டானம் மணிபூரகம் - அநாகதம் விசுத்தி-ஆஞ்ஞையாகிய ஆறதார சக்கரங்களையும், அதற்குமேல் நாலுசக்கிரங்களையும் வியாபிக்கச்செய்து, பிரமரந்திரம் வரையில் ஆதாரதேவதைகளைச் சகள மாகவும், அப்பால் துவாதசாந்தத்தில் அசல ராகியும் அமேய ராகியும் அதுல ராகியும் குடசமராகியும் மஹா னாகியும் ஞானக் கிரியாசத்தி சரீரி யாகியும் வியாபக ராகியும் சத்திமா னாகியும் மலரஹிதராகியு முள்ள பரசிவ மூர்த்தியை நிஷ்கள மாகவும் தியானித்தலே சிவயோக மென்னும் சமாதியாம்" என் றிவ்வகையாகத் திருவாய்மலர்ந்தருளி, இறைவர் அம்முனிசிரேஷ்டர்கள் அறிந்துகொள்ளும்படி திருவுள்ளங்கொண்டு தாமே சிறிதுபொழுது அத்தகைய நிலையினின் றுணர்த்துவித்தனர்.

அதனால் உள்ளம் விரிவொழிந்து ஒடுங்கப்பெற்ற சநகன்-சநந்தனன்-சநாதனன் - சநற்குமாரனென்னும் முனிவர் நால்வரும் முன்னோனது முண்டகப்பதத்தை வணங்கி விடைபெற்றுத் தமவிருப்பின்படி சென்றனர். சிவபெருமான், பிரமபுத்திரர்களாகிய இருடியர் நால்வரும் எளிதிலுணரும் வகையாக யோகமுறையைப் பயிற்றினமையால், யோகதக்ஷிணாமூர்த்தியென்பதோர் திருநாமமெய்தினர்.

யோகதக்ஷிணாமூர்த்தபேதம்:

34. விக்நப்ரஸாதம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்து நான்காவது

தக்ஷிணாமூர்த்தி.

சிவபெருமான் பக்தானுக்கிரக காரணமாகத் திருக்கயிலாயகிரியில், தக்ஷிணாமூர்த்தங்கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில், தும்புருநாரதர் சனகாமுதலிய ருஷிசிரேஷ்டர்கள் இசைஞானத்தை நன்குணரவும், சாமவேதத்தை வீணையிலேற்றுப்பாடவும், தங்கட்கு அருள்புரியவேண்டுமென்னுங் கருத்துட் கொண்டோராய், கயிலைமலையை யடைந்து கருணாமூர்த்தியைப்பணிந்து கைகூப்பிக் "கடவுளையா! அடியேங்கட்கு வீணாகானத்தை விளக்கியருளவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தனர்.

அம்பிகாபதி "அந்தணரே! அவ்வாறே யாகுக இருத்திர," எனப்பின்வருமாறு அருளிச்செய்யத் தொடங்கினர்.

"நீரிலே பிறந்த வழுந்தல் வேத னிலமயக்கும்
பாரிலே பிறந்த வடிவீழ்ந் தேயமரப் பாறபடலக்கோ
ணேரிலே செம்பகை யாரப்பொரு கூடம் மதிராவுதிற்றல்
சேரினேர் பண்க ளிறைமயக் கப்பெறு சிறந்திடவே' —

என்றபடியே மேற்கூறிய விலக்கத்தக்க மரங்கள் வீணாதண்டத்திற் காகா. அவற்றைக்கொண்டால் நால்வகை இசைக்குற்றத்தை யுண்டு செய்யும். நால்வகைக் குற்றமாவன .—

"செம்பகையார்ப்புக்கூடமதிர்வு.

அவற்றுள்,

செம்பகை யென்பது பண்ணோரா
விளம்பிலோசை யென்மனார்புலவர்.

தூர்ப்பெனப் படுவ தளவிறந்திசைககும.
கூட மெனபது குறிவுறவிளமபின
வாயவதினவாராது மழுஙகியிசைபப துவே.
அதிர் வெனப்படுவதிழுமெனலினறிச
சிதறியுளாககுந ருசசரிபபிசையே "—எனப[illegible]ம.

பஞ்சபாரதீயம்.

"இனனிசைவழியதனறியிசைததலசெமபகையதாகும
சொனனமாததினாயிஞேஙகவிசைததிடுஞசுருதியாபபே
மனனியவிசைவராதுமழுஙகுதலகூடமாகும
நனனுதாலசிதறவுநதலதிாவெனநாட்டிஞேர். "—

ஆதலின மேறகூறிய குறறஙகளைப பயககவலலவாகிய விலக மரங்களை நீக்கி உததமமாகிய விதிககப்பட்ட மரஙகளால வீணைதல டஞசெய்யவேணடும.

"சொல்லிய கொனறை கருங்காலி மெனமுருக்கு
நலல குமிழுந தணககுடனே—மெல்லியலா
யுததம மான மரஙக ளிவையெனறா
விததக யாழோா விதி."

"தளமாய்ச சமநிலததுத தண்காற்று நான்கு
மூளதா யொருஙகுன மினறி—யளவு
முதிரா திளகாது மூன்றுஙகூ றுய
வதுவாகில வீணைதண் டாம்."

"பதுமங்கழலகுடநதாடியொளேள்ளிபண்பூண்டுமினற
விதியமாதணடுகுடையேகுடுமிமெயககோட்டுறபின
மதியமாபோதிகைபுடடினமுகஞசுவாமனனெருததம
விதியமாபததாக்குறப்பெனறுரைததனாமினனிடையே."—

என்றபடியே நலமுடைய மரஙகளைக கொண்டு, நல்ல விலககல சம்பந்தமாகவே நாலவகைய யாழையுஞ் செய்யவேணடும், நா

வகை யாழாவன —பேரியாழ் - மகரயாழ் - சகோடயாழ் செங்கோட்டியாழ் என்பனவாம்.

“பேரியாழ் பின்னு மகரஞ் சகோடமுடன்
சீர்பொலியுஞ் செங்கோடு செப்பினார்—தார்பொலிந்து
மன்னுந் திருமார்ப வண்கூடற் கோமானே
பின்னு முளவே பிற” என்றபடியே நால்வகையாழுஞ் செய்கையில், பேரியாழுக்கு நரம்பு இருபத்தொன்றும், மகரயாழுக்கு நரம்பு பதினேழும், சகோடயாழுக்கு நரம்பு பதினாறும், செங்கோட்டியாழுக்கு நரம்பேழுந் தொடுக்கவேண்டும்.

“ஒன்று மிருபது மோரேழுமேற் பத்துடனே
நின்றபதி னாறேழு நேடுங்கால்—குன்றாத
நால்வகை யாழிற்கு நன்னரம்பு சொன்முறையே
மேல்வகை நூலோர் விதி.’ என்னு மிலக்கணத்தின்படி யாழிற்கு நரம்பெண்ணித் தொடுக்கையில், “கொடும்புரி மயிர்த்துடம்பு முறுக்கிவை நான்கு நடுவண் மரபிற் பகையென மொழிப’ என்கிற குற்றம் நீங்கி, நரம்புகளைத் தொடுத்து, பண்ணல் பரிவட்டணை- ஆராய்தல் - தைவரல் - செலவு-விளையாட்டு கையூழ் -குறும்போக்கு ஆகிய கலைத்தொழி லெண் வகையா லிசை யெழுப்பவேண்டும். அவையாவன :—பண்ணல் - பாடநினைத்த பண்ணுக்கு இணை கிளை பகை நட்பான நரம்புகள் பெயருந்தன்மை மாத்திரையறிந்து வீக்குதல், பரிவட்டணை - அவ்வீக்கின நரம்பை அகவிரலாலும் புறவிரலாலுங் கரணஞ்செய்து தடவிப்பார்த்தல், ஆராய்தல் - ஆரோகண அவரோகணவகையால் இசையைத்தெரிதல், தைவரல் - அநுசுருதியேற்றுதல், செலவு - ஆளத்தியே நிரம்பப்பாடுதல், விளையாட்டு-பாடநினைத்த வண்ணத்திற் சந்தத்தை விடுதல், கையூழ் - வண்ணத்திற்செய்த பாட்டெல்லாம் இன்பமாகப்பாடுதல், குறும்போக்கு-குடகச்செலவுந் துள்ளற்செலவும் பாடுதல் என்பன.

மேற்கூறிய எண்வகைத்தாகியகலைதொழிலால் இசையெழுப்பி, வாதல் - வடித்தல் - உந்தல - உழற்றல் - உருட்டல் - தெருட்டல - அள்ளல - பட்டையெனனும எணவகைப்பட்ட இசைக்கரணத்துடன உடறகுறற முதலியவை நீககப பணபாடவேணடுமே. உடறகுற்றமாவன :—

"கண்ணிமையா கண்டங் துடியா கொடிறசையா
பண்ணளவும வாய்தோனறு பறறெரியா—வெணணிலவை
கள்ளார நறுங்தெரியற் கைதவனே காநதருவா
உள்ளாளப பாட லுணா" எனறகுறறநீககிய வகையாகப பா

டுகவெனறு அவறறின உட்பிரிவுகளோடு நனகு விளஙகத திருவாய மலாநதருளி, யாழவாசிககும்முறையிலககணஙகளை உபதேசிததமைக் கேற்ப, இலககியமாகத தாமே தமது திருககரததில யாழேநதி, திருத தோளிலணைதது கினறு இசையெழுப்பி வாசிததுககாட்டினா. அது கேட்டமுனிவா உளளஙகளி கூாநதனா. தேவா - மனிதா - விலஙகு புளமுதலிய பிராணிகளெல்லாம இனபமிககு வாழநதன. முனிவா முனனேனை வீணுகானததாற் சாமகீதமபாடித துதிததனா.

சிவபெருமான் வீணையினிலக்கணததை யுணாததித் தமதுதிருக்கரத்து வீணையேந்தி வாசிததுககாட்டிய திருவுருவமே வீணுதக்ஷிணுமூாத்த மெனப்படுமே.

வீணுதக்ஷிணு மூர்த்தயேநம;

35 காலாந்தகமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தைந்தாவது
காலாந்தகமூர்த்தி.

மிருகண்டுமுனிவர் என்பவர் முற்கலமுனிவர் தவப்புதல்வியாகிய மருத்துவதி யென்னுங் கன்னியை மணந்து, நெடுங்காலம் புத்திரரின்மையால் காசிக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து மணிகன்னிகையில் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபெருமானை நோக்கிப் புத்திரப்பேற்றினை யவாவித் தவஞ்செய்ய, பெருமான் பிரத்தியட்சமாகி, "முனிவனே! நிர்க்குணம் - ஊமை - செவிடு - குருடு - முடம் - தீராப்பிணி - அறிவின்மையாகிய இவற்றோடுகூடிய நூறுவயதுயிர்வாழும் புதல்வன் வேண்டுமோ? அல்லது அழகு - நல்வடிவு - நோயின்மை - எமதன்பு முதலியவற்றைப்பெற்றுப் பதினாறுவயது ஜீவித்திருக்கும் மைந்தன் வேண்டுமோ? சொல்" என, முனிவன் "வயதுகுறைந்து வாழ்வானாயினுஞ் சற்புத்திரனே விரும்புகிறேன்" என்று விண்ணப்பிக்க, அவ்வாறே வரமளித்து அந்தர்த்தானமாயினர். பிறகு சிறிதுநாளில் அம்முனிவன் மனைவி கருப்பமுற்று நல்லசுபமுகூர்த்தத்தி லோராண்மைந்தனைத் தந்தனள். தேவர் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர். தேவதுந்துபிமுதலியன முழங்கின. பிரமதேவன் அச்சிறுவனுக்கு மார்க்கண்டனென நாமகரணஞ்செய்தனன். உபநிட்டாணம் - சந்திமிதித்தல் - அன்னப்பிராசனம் முதலியவற்றை முறைப்படிசெய்து ஒருவருடத்திற் றலைமயிர்களைந்து இரண்டாம்வருடங் காதுவேதமியற்றி, ஐந்து வயதில் உபநயனம்நடத்தி வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்தனர். மார்க்கண்டேயர் வேதாகமமுதலிய நூல்களிற்றோய்ந்து சிவபெருமானே உண்மைப்பொருளென் றுணர்ந்து சிவபக்தியுஞ் சிவனடியாரிடத் தன்பு

மதிகரித்தனர். அவ்வாறிருக்கையில் வயதுபதினாறாகவே தாயதந்தை யர் இவரைப்பற்றி யெப்போதுந்துன்புற்றிருந்தனர். அதனை யுணர்ந் தென்னென்னக்கேட்க, உண்மையுரையாராகிக் கடைசியிற் சிவபெரு மான் தனக்களித்தவரத்தைத் தந்தைசொல்ல "எந்தையே! யான் சிவார்ச்சனைசெய்து பெருமானது பேரருளால் இயமனைவென்றுவரு கிறேன் அஞ்சவேண்டாம்." என்றுகூறி விடைகொண்டு, காசிக்ஷேத் திரத்திலமணிகன்னிகைக்கருகே சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்துபூ சைபண்ணி எம்பெருமானால் "இயமபயம் நீங்குக" என்னும் வரம் பெற்று, மீண்டும் பூசாகாலந்தவறாது பூசித்துவருகையில் மரணகா லங்குறுகவே, இயமன்றுகட்டளைப்படி ஓர் தூதன்வந்து அவர்துபூசா பலத்தினால் சமீபிக்கக்கூடாதவனாய்ச் சயமினிநகரஞ்சேர்ந்து தன் தலைவனுக்குச் சாற்ற, அவன்கோபித்துத் தன்கணிகராகிய சித்திர குத்திரனை வரவழைத்து அவர் கணக்கைவிசாரித்தறிந்து தனமந் திரியாகிய காலனையனுப்ப, காலன்போய்ப் பார்த்துத் தனாலொன் றுஞ் சாயாதவனாய்த் திரும்பிவிட, இயமன் ஆலகாலம்போற் கோ பித்துத் தன் மகிஷவாகனத்தை யழைப்பித்துத் தானே அதின்மீ தேறி மழு - தண்டம் - பாசம் - சூலம் இவற்றையேற்று, குடையுங் கொடியுந் தூதர்தாங்கிவர, மார்க்கண்டேயரைக் கிட்டியழைக்க, அவர் வராமையால் வெகுண்டு, நெருப்பெழச்சிரித்துப் பற்களைக்கடி த்துச்சிரத்தையசைத்து, "பிரமாதிதேவர்களும் யானுமே ஒருகாலத் திறப்போமானால் நீயோ வரமாட்டாதவன்" என்று கோபத்துடன் நீலமலைபோல நின்று கழுத்திற்பாசத்தைவீசி யிழுக்க எத்தனிக்கை யில், மார்க்கண்டேயர் பயந்து சிவலிங்கக்குறியைத் தழுவினனர். அதுபொழுதில் ஆபத்சகாயராகிய சிவபெருமான் "அஞ்சாதிரு" என்றருளிச் செய்து அச்சிவலிங்கமூர்த்தத்தினின்றுந் தோன்றித் தமது இடதுகாலாலுதைக்க இமைப்பொழுதில் இயமன் உயிர்நீங்கி னன். பின்னர்ப் பூமியில் மரணவத்தையின்மையாற் பூதேவி சுமை யாற்றளாயக் குறையிரப்ப, அருட்பெருங்கடல் மீண்டும் அவனை

யெழுபபினா. மிருகணடு புததிரராகிய மாக்கணடேயரைச சிரஞ்சீவியாககிக காலனை யடககியகோலமே காலாநதகமூா ததமெனப பெயாபெறும.

கட்டளைக் கலித்துறை.

“ பூமனசிரஙகணடியநதகனகோவலபுரமதிகை
மாமனபறியலசலநதரனிறகுடிமாபபழூா
காமனகொறுககையமனகடவூரிநதககாசினியிற
றேமனனுகொனறையுநதிஙகளுஞசூடிதனசேவகமே. ”

பிரஹமசிரசசேதம திருககணடியூரிலும, அநத காசுரவதம் திருககோவலூரிலும, திரிபுரதகனம திருவதிகையிலும, தகூஷசமஹாரம் திருப்பறியலூரிலும, ஜலநதரவதம திருவிறகுடியிலும, கஜாசுரசமஹாரம திருபபழுவூரிலும, காமதகனம திருககொறுககையூரிலும, காலசமஹாரம திருககடவூரிலும நிகழநதனவெனக கூறபபடடிருபபதால, இயமனையுதைததது திருககடவூரெனக்கூறுநருமுளா.

கந்தபுராணம்.

“ மதததானமிககானமறறிவன மைநதனுயிாவவவ
பதைததானெனனுவுனனிவெகுணடானபுதிமூனறுஞ
சிதைததானவாமசசேவடிதனறுறசிறிதுநதி
யுதைததானகூறறனவிணமுகிலபோனமண்ணுறவீழநதான. ”

காலாநதகமூாததயோகம.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தாறாவது

காமதகன மூர்த்தி.

சீர்வாண்டங்களையும் பெற்ற தாயாகிய உமாபிராட்டியார் பர்வதராஜன் புத்திரியாகத் திருக்கோலங்கொண்டு இமோற்கிரியில் தவஞ்செய்துகொண்டிருக்கையில், சிவபெருமான் சநகனாதிமுனிவர்கட்காகக் கணப்பொழுது யோகத்திருந்தனர். அப்பொழுது அவனிமாக்கட்கும் அமரருக்கும் அநேகயுகங்களாயின. ‘அரசனெவ்வழி யவ்வழியக்குடி’ என்றபோலும் ‘அவனசைந்திடி லுலகசைந்திடுமே’ என்றபோலும், எம்பெருமான் யோகத்திருந்ததலால் எவ்வகைய ஜீவான்மாக்களும் ஞானத்திறகூடி நின்றன. அதுகண்ட அமரர்கள் ‘அரவாபரணன் அன்னையோடு கூடாது யோகத்துற்று முனிவர்போன் றிருந்ததலின், எவரும் ஏந்திழையார் இணக்கமின்றி இறைவர்போலவே யிருக்கின்றனர். பிரமன் சிருட்டியும் பிறழ்ந்தது. அதுவுமன்றிச் சூரபன்மனால் துன்புற்றுச் சுவர்க்கலோகத்தைத் துறந்தோம்; என்செய்வோம்’ என்று, திருக்கயிலையடைந்து எம்பெருமானைத் தரிசிக்கச் சமயமில்லை என்று திருநந்திதேவர் பணித்தமையால் சிவத்தியானஞ்செய்து தவத்திருந்தனர். சிவபெருமான் இந்திரன் கனவிற்றோன்றி “வாசவ! வருந்தாதே; விரைவில் பார்ப்பதியை மணந்து புத்திரனொருவனால் உங்கள் துயரையொழிப்போம்” என்று திருவாய்மலர்ந்து மறைந்தருளினர்.

சிவபெருமான் கெகோன்யோகத்திருந்தமையால்வாசவன்பல தேவருடன்போய்ப் பதுமனுக்குக்கூற, பிரமன் யாவரையுங்கூட்டிக்

கொண்டு விண்ணேக்கண்டு விளம்ப, திருமால் "இறைவர் யோகம் நீங்கி இமாசலமன்னன் புதல்வியாகவந்த இறைவியை மணந்து ஒரு மகனைப்பெறும்படி மன்மதனைவிடுக" என மறுமாற்றங்கூற, மலரோன் மதனனை மனத்தினினைக்க, கருப்புவில்லி கணத்தில்வந்து கமலயோனியின் கழலவணங்கி "என்னைச் சிந்தித்ததென்ன" என, "கண்ணுதல் யோகு நீங்கிக் கவுரியை மணம்புரியும்படி மலர்க்கணை விடுக" எனக்கேட்ட மதனன் "சிவசிவசிவசிவ" என்று செவியைக் கரத்தாற்பொத்திக்கொண்டு, எண்கண்ணை நோக்கி "இசையேன்" என மறுக்க, சதுர்முகன் "தடுத்தாற்சபிப்பேன்" எனச்சாற்ற, அங்கசன் செங்கைகுவித்துத் திசைநோக்கி "உன்சாபத்தாலுயிரிழந்தொழிதலினும், பரமன்மேற் பாணப்பிரயோகஞ் செய்திறப்பது நலம்" எனக்கூறித் தனதுலகுசார்ந்து, தன்மனைவியாகிய இரதிதேக்க, அவ்வேந்திழையைத் தேற்றி, அம்பறாத்தூணிகட்டி, சுப்பிரயோகம்-விப்பிரயோகம்-சோகம்- மோகம் மரணமாகிய பஞ்சாவஸ்தைகளையுமுறையே உண்டுசெய்யும் தாமரை-மா-அசோகு-முல்லை -நீலமென்னும் ஐந்துமலர்க்கணைகளும், சுரும்புநாண்பூட்டிய கருப்புவில்லும் மாந்தளிராகிய வாளும், எக்காளமாகிய குயிலும், முரசமாகிய கடலொலியும், மீனமாகிய கொடியும், சந்திரனாகிய குடையுங்கொண்டு கிளிகளாகிய குதிரைகள்பூட்டிய தென்றலாகிய தேரின்பேரில் இரதியுடனேறி, எண்ணில்லா மாதர்சேனை புடைசூழத் திருக்கயிலாயகிரியையடைந்து பணிந்து, பரிசனங்களை நிறுத்தித் தேரினின்று இரதியுடனிறங்கிமலையின்மேலேறி விலங்குபுள்முதலியவை மோகங்கொள்ளத்தக்கவெவ்விய பாணங்களைவிட, திருநந்திதேவர் சீறுதலால் அவை அந்தரத்திலேயேவெந்தன்றன. காமன் நந்தியெம்பிரான் கழல்பணிந்து "சந்நிதானத்தினுட்செல்ல விடைதரவேண்டுமே" எனச்சாற்ற, எம்பிரான் தமக்குமுன்கட்டளைசெய்தவகையே "மேற்புறவாயிலாற் செல்க" என்ற மேலோனைப்பணிந்து, கொம்பனையுடன்குடவாயிலாற்பிரவேசித்துக் குழகன் யோகிருத்தல்கண்டு கண்கூசி நடுநடுங்கி மூர்

சகிதது வீழ்ந்தனன. மாதுஉபசரிததலால மூரசசைதெளிநதெழுநத மதனன மாய மனநதுணிநது, கருபபுவிலலைவளைததுச சுருப்பு நாண ஏறிடடுப பஞசபாணஙகளையும பரமனபேரிறபிரயோகிததனன.

அமமலாககணை அமலரது அருமைத திருமேனியிறபட, ஐயா நெறறிததிருவிழியைத திறபப, மதனன நீறுயினன.

இரதி பலவகையாகபபுலமபி பெருமானைததுதிகக, உமபாகரதா "உமையை மணநதபினனர உனகணவனைததருவோம" எனப அவள வணஙகி இமயமலையிலிருநதனள. தானு சஙகரியின தவததைச சோதிததுச சததருஷிகளால மணமபேசித தேவியை மணநதனர. அபபொழுது இரதி அரனைவேணட ஐயா உளததிலெணணியவுடன பணடையவடிவுகொணடு காமன பணிநதுநிறக, எமபெருமான "இரதிககுமடடுமஉருவமாகவும, ஏனைய தேவமாநதரககு அருவமாகவுமிருநது உனதுதொழிலைசசெயயக கடவாய" எனத திருவாயமலரநதருளினர. கநதரபபனை யெரிததமையாற காமதகனமூரததியெனக கடவுளுககுபபெயராது.

இராமாயணம்,

அசரீர கருத காம கரோதாதேவேசவரேணவா
அநஙகஇதிவிகயாதஸததாபரபருதிராகவ

అశరీరఃకృతఃకామః క్రోధాదేవేశ్వరేణహా।
అనంగఇతివిఖ్యాత స్తదాప్రభృతిరాఘవ. ॥ రామాయణము.

கந்தபுராணம்.

"எரிபுரைநமதுநோககாலிறநதநினனுடலநீறாய்
விரைவொடுபோயிறறனறேவேணடினளிரதியனனுட
குருவமாயிருததியேனையும்பரோடிம்பாகலெலலா
மருவினையாகியுனறனரசியல்புரிதியெனறான"

காமதகனமூரததயேநம.

37. லகுளீஸ்வரமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தேழாவது

லகுளேசுவரமூர்த்தி.

இலகுளேசுவரர் வரலாற்றினை விளக்குவதற்குமுன்னர் அவ ரெழுந்தருளியிருக்கும் புவனத்தைக் கூறுதல் இன்றியமையாததாத லின், அவ்வுலகவளவைச் சிறிது கூறுகின்றேன். அணு எட்டுக்கொண்டது திரிசரேணு, அது எட்டுக்கொண்டது இலீக்கை, அது எட்டுக் கொண்டது யூகை, அது எட்டுக்கொண்டது யவை; அந்த யவை குறுக்காக எட்டுக்கொண்டது மானாங்குலம். அது இருபத்துநான்கு கொண்டது முழம், அது நான்குகொண்டது வில்; அது இரண்டு கொண்டது தண்டம், அது இரண்டாயிரங்கொண்டது குரோசம்; அது இரண்டுகொண்டது கெவியூதி, அக்குரோசம் நான்குகொண் டது யோசனை, அந்த யோசனை நூறுகோடி கொண்டது பிரிதிவி தத்துவத்திலுள்ள வோரண்டத்தின் விரிவு. உயரமும் அவ்வளவின தேயாகும்.

பிரிதிவிதத்துவத்தில் ஆயிரகோடிஅண்டங்களுண்டு. இதைக் கடந்த அப்புத்தத்துவம் பதின்மடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியு மேற்றங்கொ ண்டிருக்கும். அப்புத்தத்துவத்தைப்பற்ற, தேயுமுதற் பிரகிருதியீறாக அண்டங்கள் பதின்மடங்குவிரிவு முயர்ச்சியு மிகுந்திருக்கும். முன் னைய பிரகிருதியைப்பற்ற, இராகம் நூறுபாகம விரிவுமுயர்ச்சியு மே ற்றங்கொண்டிருக்கும். அவ்விராகத்தைப்பற்ற, வித்யாதத்துவம் நூறு மடங்குவிரிவுமுயர்ச்சியுங்கொண்டிருக்கும். அவ்வித்தையைப் பற்ற நியதித்த்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயர்ச்சியுங் கொண்டிருக்கும்.

அந்நியதியைப்பற்ற, காலதத்துவம் நூறுமடங்கு விரிவுமுயாசசியுங் கொண்டிருக்கும் முன்கூறிய காலத்தைப்பற்ற, கலாதத்துவம் நூற்றொரு பதினாயிரம் விரிவுமுயாசசியுங் கூடும் அதன்மேல் மாயை - சுத்தவித்தை - ஈசுரம் - சாதாக்யமுதலிட தத்துவங்கள் ஒன்றற்கொன்று முறையே கோடி - கோடியே பதினாயிரம் - இலக்ஷம்-இரண்டிலக்ஷம் - மூன்றிலக்ஷமுதலிய பாகங்கள் அதிகப்பட்டு நிற்கும்.

இங்ஙனமிருக்கு மண்டவிரிவில், பிருதிவிதத்துவமாகிய நிவாத்திகலையின் ஒருதட்டில், தேங்காய் விளங்காய் பரப்பினதுபோல ஆயிரகோடி யண்டமுண்டு அவை பொன்மயமாய அருக்கர் பதினாயிரர் உதயமானாற்போல, குக்குடாண்டம்போலிருக்கிற அண்டகடாகப் புறம்பே இந்திரதிக்குமுதலிய பத்துத்திக்கினுமுள்ள நூறுபுவனத்தினும் நூறுஉருத்திரரும், அவர்கள் புவனத்திற்குமேல், காலாக்கினியுருத்திரர் முதலியோர் புவனமாறும், அவற்றின்மே லிரண்டாக, அக்கலையில் நூற்றெட்டுப் புவனங்களுண்டு அவை —பத்திரகாளி - வீரபத்திர - திரிலோசன - விபஸ்ரூப - விவாஹ - ஸம்வாஹ-திரிதசேச - திரியக்ஷ - கணுதயக்ஷ - விபு சம்பு-தமஷ்டரீ - வஜ்ர - பணீந்திர - உதும்பரேச - இரஸன - மாருதாசன - குரோதன - அநந்த-விருஷதர - விருஷ - பலிப்பிரிய - பூதபால - ஜ்யேஷ்ட - சாவகேச - வேதபாரக - ஞானபுக - சர்வஞ்ஞ - ஈச - வித்யாதிப - பிரகாமத - பிரசாதக - சிரீதருக்கு - ரதநதருக்கு- லக்ஷமீதருக்கு ஜடாதர - ஸௌம்யதேஹ - தன்ணிய - ரூபவான - கிரீச - மேகவாஹநகபாதி - பஞ்சசிக - பஞ்சாந்தக - க்ஷயாந்தக - தீக்ஷண - சூக்ஷம-வாயுவேக - லகு - சீக்கிர - ஸ்ரூநாத - மேகநாத - ஜலாந்தக - திராக்கபாகு - ஜயபத்திர - ப்ஶ்வேத - மஹாபல - பாசஹஸ்த-அதிபல-பல - தமஷ்டரீ-லோஹித - தூம்ரக - விரூபாக்ஷ - ஊர்த்துவகேசப - பயாநக - க்ரூரதருஷடி - விக்ஷ - ஹர்த்துரு - மாரண - நிருதி - தாமபதி - தர்ம - வியோக்தரு - ஸம்யோக்தரு - காதரு - விதாதரு - தாத்ரு - ஹாம-மிருதயு - யாமிய - க்ஷயாந்தக - பஸ்மாந்தக - பப்ரு - தஹன-

ஜ்வலன - ஹாகாதக - பிஙகள - ஸுதாசன - அகநிருதர - திரித சாதிப - பிநாகி - சாஸதரு - அவயய - விபூதி - பிரமரதந - வஜ்ர தேக புதத-அஜ - கபாலீச - ரௌததிர - வைஷணவ - பிராஹம-ஹாடக - கூஷமாணட - காலாககினிமுதலிய மேறகூறிய புவனங்கள நூறறெட்டனுள முதலிறகூறியஇரணடுபுவனஙகளுமபிரமாண டததினமேலிருககும அவையொழியப பததுபபுவனஙகள் பூமியின மேலுயரவிருககும. அவையொழியப பததுபபுவனஙகள் பூமியின அதோமுகததிருககும அவையொழியப பததுபபுவனஙகள பூமியின ஈஸாநததிலிருககும மறறவை பூமியினவடககிலும, வாயுமூலையிலும் மேறகிலும், நிருதிதிககிலும், தெறகிலும், அககினிதிககிலும், கிழக்கி லும முறையே பபபததுபபுவனஙகளும, ஒழிநத ஆறுபுவனமும கா லாககினி தததுவததிலு மிருககும. இவை முறையே நிவாததிகலையி லிருபபனவாம.

இதனமேற் பிரதிஷடாகலையில,ஸ்ரீகணட-ஔம-கௌமார-வைஷணவ - பிராஹம - பைரவ - கிருத - சகிருத - வெணகிற பிர கிருதியினுங குணததவததினுமிருககும எடடுப புவனஙகளுக்கும், பிராஹம - பிராஜேச - சௌமய - ஐநதிர - காநதாவ - யகூஷ - ரா கூஷச - பைசாசமுதலிய புததிதததுவததி லிருககும எடடுபபுவனங் களுககும, அககஙகாரதததுவததிலிருககும ஸதூலேஸுவரபுவனததிற் கும, மனஸ்தததுவததிலிருககும ஸ்தலேஸுவரபுவனததிறகும, ஞா னேநதிரியததிலிருக்கும ஸஙகுகாநபுவனததிறகும், கனமேநதிரியத் திலிருக்கும் காளஞசரபுவனததிறகும், மணடலேஸுவர-மாகோட - துவிரண்ட - சகலாணடமுதலிய பூததனமாததிரையிலிருக்கும் எட் டுப் புவனஙகளுககும், ஸவாஞகூஷ - பததிரகாண - கோகாண- மகா லய - அவிமுக்த - ருததிரகோடி-வஸ்திரபாதமுதலிய ஆகாயதத்து வததிலிருக்கும எட்டுப்புவனஙகளுக்கும், பீமேஸுவர-மகேந்த்ர-அட் டஹாஸ - விமலேஸ்வர - நகலாய - நாகலாய - குருக்ஷேத்ர - கயமு

தலிய வாயுதத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப் புவனங்கட்கும், பைரவ - கேதார - மஹாகாள-மத்தியமேச ஆம்ராதக - ஜலபேச- ஸ்ரீசைல- ஹரிசசந்திரமுதலிய தேஜஸ்தத்துவத்திலிருக்கும் எட்டுப்புவனங்கட்கும், இடையில் அப்புதத்துவத்தில் பாரபூத-டிண்டி முண்டி-ஆஷா ட-புஷ்கர-நைமிச பிரபாச அமேரேஸ்வரபுவனங்களின்மத்தகத்தில் இலகுளேஸ்வரபுவனம் ஜோதிமயமுற்றதாயப்பிரகாசித்துக்கொண் டிருக்கும். அதில் அவரெழுந்தருளியிருக்கும் ஆலயத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவர் திருமேனியின் பிரகாச யோசனை அநேக கோடி சிங்காதனத்தின் யோசனை அநேககோடி-அவர் வலப்புறம் மழு-சூல மும், இடப்புறம் கலசமும் எடுத்த திருக்கரமுந்தாங்கி அப்புவனத்தி லுள்ள ஆன்மாக்கட்குப் பாசநீக்கத்தின்பொருட்டு ஆணவாதி மும்ம லங்களைப்போக்கி, நற்கதி அநுக்கிரகிக்க ஆசாரியமூர்த்தியாய் வீற்றி ருப்பர். இத்தகைய பெருமைகொண்டு ஒவ்வொரு புவனத்தும் ஒவ் வொரு மூர்த்தியாயெழுந்தருளியிருந்து ஆங்குள்ள ஆன்மாக்களின் பரிபாகத்திற்குத் தக்கபடி யநுக்கிரகிப்பதுபோ லீண்டு எழுந்தருளி யிருக்குஞ் சிவபேதமே இலகுளேஸ்வரமூர்த்தமெனப் பெயருறும்

காஞ்சிப் புராணம்.

" அடுத்தங்குடனுமபரமபொருளை யன்றேவிரவவொட்டாமல
தடுத்துமுக்கூற்றுயிருணவைத்தகையுமவிசசைமுழுதிரிய
மடுத்தகருணை திருநோக்கினமாணுக்கருக்குப்பொருளுணப்ப
எடுத்தகரத்தானவீற்றிருக்குமிலகுளேசன் திருவுருவம்."

இலகுளேஸ்வரமூர்த்தயேகம :

38. பைரவமூர்த்தி.

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தெட்டாவது.

பைரவமூர்த்தி.

அமராகள அஞசததகக அநதகனபோனற அந்தகன் என்னும அசுரன கரியமேகமபோனற பெரிய உடலும,சுருணடு செறிநது செநநிறம வாயநத தலைமயிரும,யானைத துதிககை யனைய கரஙகளும், தீயைசசொரியுஞ செவவியகணகளும,பிறைசசநதிரனபோனற வககிரதநதஙகளும,கணடோர துகணகூசததககககாடசியுமுளளவன.அவன் சிவபெருமானைத தியானிதது,பஞசாககினிமததியிற பலகாலங கடுநதவஞ செயதனன. அவனது அனபின முதிாசசிககு அகமகிழ்நத அமபிகைபாகா இடபாரூடராய இறைவியாருடன காடசியளிதது "யாது வரமவேணடும , ஓதுக" என ததிருவாயமலாநதருள, அசுரன் "அருளவள்ளலே! அரி அயனமுதலிய அமராகளால அழிவுசோரா மையும, அகற்றவொணணாத ஆறறலும், அடியேனுக்கு அருளவேண்டும" என வரமவேணட,பததிவலையிறபடுவோராகிய பரமபதி "அவவாறே யாகுக" என அவனுக்குபபிரசாதிதது அந்தாததானமாயினர்.

இக்தாஙகறுததகண்ணுதலளிதத இநதநலவரததால்எவரையு மதியாது, அந்தமிலலாத அகநதைபெற்ற அந்தகாசுரன், அமபுயத்தனையும, ஐமபடைக் கிறைவையும், மகபதி முதலிய வானவா குழுவையும, அநநதரம் அலலல்படுததி அமாசெயததனபுறநதிவந்தான. அததீயோனைச் செருசசெயது செயிததோர் தேவாசுரரி லொருவருமிலர். இவவசுரனால இடையறாது எய்தும் இடருக்கு என்செய்வோமென்றேங்கி மனமினைததவானவர் மான்மற்று மாலே முன் செல்ல

விடுத்து, தாம் யாவருங்குழுமிப் பின்சென்று அந்தகனையணுகி, "அரசே! உன்னையன்றி உமபனாயபுரப்போா உலகத்திலொருவருளரோ? இனி நீ பணித்தகட்டளையைச் சிரமேற்கொண்டு நீ அறைந்தவண்ணமே தொழிலாற்றுவோம், எங்களைக் காக்கவேண்டும்" எனக்கூறினர். அதுகேட்ட அந்தகாசுரன் தனது தலையையசைத்து, தடம்புயத்தை நோக்கி, புன்முறுவல் பூத்து, கண்ணிணையாற் பண்ணவர்களைப் பார்த்து, "ஆகாயவாசிகளே! ஆபபரிக்கின்ற போாச்செயலில் ஆண்சிங்கத்தை யனையவன் யானொருவனே, ஆதலின் நீங்கள் இதுமுதல் கோிழையானா கிகரவடிவுற்றிருங்கள், கண்களில் மைதீட்டி, சேடியாபோலச் சேலைதரித்து, மாதாகட்குரிய மணிபணி யணிந்து, வாழ்நாள் கழிக்கக்கடவீர், அவ்வாறன்றி உங்களில் யாவராயினும் ஆடவ வடிவாய என் கண்முன் அகப்படின் அன்றே யழிந்து பெயரொழிவீர்; அதினுரதேசத்திற் ககலுமின்" எனச்சொல்ல, அந்தரா அந்தகனபால் அத்தகைய உத்திரவுபெற்றதே சாலுமென்று அகமகிழ்ந்து நாணற்று நங்கைய ருருவேற்றனா.

வானவா வனிதையாவடிவமேற்றபின, மானமற்றவனொமதித்து மவாகளை, அலலறபடுத்தும் அந்தகனசெயலுககு ஆற்றகில்லாது ஸ்ரீமந்தரமலையை யடைந்து, மஹாதேவனாப பணிந்து மால-மலரோன - மகபதிமுதலிய யாவரும மாதாவடிவுடன் வனையணிந்தகையால் மலாகொண்டு சிவலிஙகாாசசனை யியற்றினா. அவவந்தரதநோரது அனபின மிகுதிககு அகங்களி துளுமபிய அரவாபரணா அறவிடையூாந்து அனனையாருடன காட்சிதநதருளினா. அதகணட அசசுதன - அலரோன - அயிராணிகேளவனுதி யமராகள உள்ளததிலானந்த வெள்ளமுதித்து, " பரமபதியே! பாவியாகிய அநதகன பதித்திய பாடடிறகுப்பதறிப்புரதவித்திருநதோம்! பின்னொருதினத்தில் அன்னவற்பணிய, பணணவரே பாவையர்வடிவா யாவருமிருப்பின், இன்னல் செய்கிலேனென்றனன்; 'அன்னது மேற்கொண் டிருவைய

ருருவமாகியும், அநநதரம அலலல புரிகினறனன ;ஆதலின அடியேங் களுயிாககிரஙகி அவனது உயிாையொழிதது,எஙகளமுதுகிலெயதிய புணணைப போககியருளவேணடும. அவவாறு தேவரீா திருவுளள மிரஙகாவிடின யாஙகள துனபககடலினினறு கரையேறுத லில்லை யாகும" எனறு பலவகையாகப பணிநது துதிததனா.

சிவபெருமான தமமையாசிததேவாகடகுத திருவருள்புரிய ததிருவுளளஙகொணடு, "இமையவரோ ! இனி நீஙகள நணணிய பெ ணணுருவுடனே இமயவலலியின தோழியாகளாகிய கணஙகளோடு வாழநதிருஙகள. உஙகளை எதிாபபாலுகில ஓரிமைபபொழுதில அவ னுறறலைப பாறறுதும, அஞசனமின"எனறருளிசசெயது அவாகடக ருளுந ததியிலிருநதனா. அதனை யறியா அநதகன அவ வானவரைப் பணடுபோற போாசெயதொறுககுமபடி வெளளமாகிய சேனையுடன மேவித தனபுறததினன அவனதுனபிறகுசசகியாத சேஷசயனன முதலிய தேவாகள இமைபபொழுதில மநதரமலையை யகனறு திருக் கயிலாயகிரியையடைநது, திருசசநநிதானததின திருவாயிலுட்பிர வேசிததுச சிவததியானஞ்செயது முறையிடடனா. அருட்பெருங்க டலாகிய அணணல தமமுன நினற பைரவக்கடவுளுககுத தேவர் துயாதீாககுமபடி அவவநதகனது வலிமையும,அவனை யுயிாபோக்கும் வழியையும, திருவாயமலாந்தருளினா. இறைவ ரிசைததவற்றைச் செவிசாததிய வநது பைரவபபெருமான கோபாககிர சிததமுடைய வராய வாளபோலும் பறகளையுடைய அநதகாசுரனது ஆவியை யரு நதுமபடி, நெருப்புப் பொறிகளைசசொரிநது சுழலகினற கணகளையு டைய கணஙகளோடுங கணமொனறில் யுததசனனததராய்ப் புறம் போந்தனர்.

தேவாசுராகட்குக் காலன்போன்றகடியோன்,அன்னைக் வரு வதுகண்டு, அளவில்லாச் சினங்கொண்டு, [illegible] நெருப்புவிண்டு, வைவிலெடுத்த தண்டேன் வல[illegible]

வானசேனையுஞ் செருவேற்றன. அமரரும் அசுரரும் அநந்தவகையாகப் போர்செய்தனர். அதில் அந்தகன் சேனை முறிபட்டது. தண்டு - சக்கிரம் - பிண்டி - பாலம் - வாள் - பல்லயம் - தோமரம் - ஈட்டி முதலிய எண்ணில்லா ஆயுதங்கள் பொடிபட்டன. மண்படு தூளி விண்ணிடையுலவித் தினகரன் தேர்ப்பூட்டிய எழுபுரவிகண்களை மறைத்தன. கடலெனச் சோரிநீர் பரவியது. திசைகள் மயங்கின. நக்ஷத்திரங்களுதிர்ந்தன. உலகமதிர்ந்தது. அண்டகடாகம் பிளந்தது. இவ்வாறு வைரவக்கடவுளும் அந்தகனும் போர்புரிகையில், அசுரகுருவாகிய வெள்ளி செபித்த அமுதசஞ்சீவினி மந்திரத்தால் அசுரசேனை ஆருயிர்பெற்று மீண்டும் கெருளிகொண்டு சமர்செய்யத் தலைப்பட்டது. அஃதுணர்ந்த சிவபெருமான் அவ்வெள்ளியை விழுங்கினர். கண்ணுதல் விடுத்த வயிரவப்பெருமானது கணங்கள் கணமொன்றில் அந்தகன் சேனையை யழித்தன.

உலகி லுள்ள உயிர்களெல்லாம் நடுங்க, ஊழிக்காலத்தி லுதித்த சத்தசாகரம்போல இரைந்துவந்து, வடவாமுகாக்கினியைச் சிந்தும் வலியோனாகிய அந்தகாசுரனை ஐயன் தமது அருமைத் திருக்கரத்தேந்திய முத்தலைவேலின் முனையிற்குத்தி, மேலேதூக்கி யெடுத்தனர். பத்தாயிரகோடி வருடமளவும் இரத்தவெள்ள மொழுகியது. பிறகு வைரவக்கடவுள் அந்தகனைக் கழுவேற்றியதுபோலச் சூலத்துடன் திருக்கரத்திற்றாங்கி, கருணாமூர்த்தியின் திருச்சந்நிதியடைந்தனர். அந்தகன் அகந்தை நீங்கி, அநந்தவகையாகத் துதி புரிந்தனன்.

சோமசூரியாக்கினிகளையே திரிநேத்திரங்களாகவுடைய சுயஞ்சோதி "யாது வேண்டும்" என அந்தகனை வினவ, அந்தகன் "பூதகணங்கட்கு நாதனாகவேண்டும்" என வேண்டினன். கருணைமூர்த்தியாதலின் பெருமான் அவனுக்கும் மனமிரங்கி, வயிரவக்கடவுளது சூலப்படையினின் றிறக்கியருளி, பூதகணங்கட்கோர் தலைவனாக நியமித்தருளினர். பரமன் வயிற்றி லகப்பட்ட பார்க்கவன்

சுக்கிலத்துடன் தரணிமேற்றோன்றிச் சுக்கிரன் எனப் பெயரெய்தினன். தேவர்கள் தங்கட்குற்ற துயர்தொலைந்து சேயிழைவடிவையொழிந்து தமது புத்திரமித்திரருடன் சகலசுகமும்பெற்று விழைந்தவகையே சிவார்ச்சனை முதலியன செய்து தத்தம்பதவியில் குறைவின்றி வாழ்ந்திருந்தனர்.

இரணியாக்ஷன் குமாரனாகிய அந்தகாசுரனைச் சங்கரித்துத் தேவர் துன்பகற்ற எழுந்தருளிய அவசரம் பைரவமூர்த்தமெனப் பகரப்படும்

உபதேசகாண்டம்.

"பத்தாயிரகோடியெனும்பருவங்கட்கக்
மூத்தாரையிற்படைகொண்டனனமொய்த்தசோரி
நெய்த்தாயுணங்கியொழுக்குற்றின்றநீதி
பொய்த்தானையுணக்கின்னபூதநாதன்.

முதலிக்கனைநெற்றிவிழிக்கனன்மூட்டிவென்ற
குதலைக்கொடிபங்கனிடத்தெதிர்கொண்டுசென்றான்
விதலைப்படுவெந்திறலந்தகவெய்யனைக்காக
கதலிக்கொடியாமெனமுன்னரிற்காட்டினால்.

கைக்காலிடைதூங்குறவீங்குகட்டறக்கடுங்கார
மைக்காணமணிகண்டனையந்தகன்வாய்வழுத்த
கெய்காணெடுமுச்சிகைச்சூற்படைநீக்கிநோக்கி
யுய்காரணம்வேணவெயாகொளுவாத்தியென்றான்.

மாதுக்கொருபங்கனையங்கணனைவணக்கியைய
பூதர்க்கொருநாயகனாகுதல்போற்றினனே
னீதக்கதெனப்பணியென்றுநிகழ்த்தினனைப்
போதத்தலையன்னவற்காதுபுரிக்குனினான்."

பைரவமூர்த்தயேநம:

௳

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

முப்பத்தொன்பதாவது

ஆபதோத்தாரண மூர்த்தி.

சர்வமங்கள தேஜோமயமாகிய சிவபெருமானே சகலஜீவான்மாக்களுக்கும் ஆங்காங்கு நேர்ந்த இடுக்கண்களைக் களைவாரன்றி வேறொருவர் துணையாதற் குரியரல்லர்.

பராசரபுராணம்.

ராஜாதிராஜாஸர்வேஷாமத்ரியம்பகஸ்த்ரிபுராந்தக:

தஸ்யைவாமசராஸ்ஸர்வேப்ரஹ்மவிஷ்ணவாதயாஸ்ஸுரா.

పరాశరపురాణము.

రాజాధిరాజాస్సర్వేషాంత్రియంబకస్త్రిపురాంతకః।

తస్యైవామచరాస్సర్వేబ్రహ్మవిష్ణ్వాదయస్సురాః॥

அத்தகைய அருள்வடிவாகிய அண்ணல் அனந்தரம் அளவில்லாத அமரர்கள் தம்மை நாற்புறமும் புடைசூழ்ந்து நிற்கவும், அமரர்-சித்தர்-அசுரர்-தைத்தியர்-கருடர்-கின்னரர் - கிருதர்-கிம்புருடர் - கந்தருவர்-யக்ஷர்-விஞ்சையர் -பூதர்-பைசாசர் - அந்தரர் - முனிவர் - உரகர்-ஆகாயவாசிகள் - போகபூமியரென்னும் பதினெண்கணங்களும், பரஞானம் அபரஞானமாகிய இருவகை மதங்களையும் அருவியாறுபோற் சொரியும் ஐந்து திருக்கரங்களையும் யானைமுகத்தையுமுடைய விநாயகமூர்த்தியும், அசுரர்பயமொழித்து அயிற்படையேந்திய அமரர் சேனாபதியாகிய ஆறுமுகப்பெருமானும், அபிராமி - மாயேச்வரி- கௌமாரி-நாராயணி - வராகி - இந்திராணி-காளியென்னும்

39. அபிதோக்கானைப்பட்டம்

திருநாமங்களையுடைய சத்தமாதர்களும், சங்கு-சக்கிரம்-கதை-கட்கம்-கோதண்டமாகிய பஞ்சாயுதங்களைத் தாங்கிய பதுமநாபனும், கமலாசனத்திருந்து ஜீவான்மாக்களையெல்லாஞ் சிருட்டிசெய்யும் பிரமதேவனும், எண்ணில்லாத தெய்வங்கைகயர்குழாமும், சூரியன்-சந்திரன்-அங்காரகன்-புதன்-பிருஹஸ்பதி-சுக்கிரன்-சனி-இராகு-கேதுவென்னும் நவக்கிரகங்களும், முப்பான் மூன்றுகோடி தேவர்களும், அகஸ்தியர்-ஆங்கீரசர்-கௌதமர்-காசிபர்-புலத்தியர்-மார்க்கண்டேயர்-வசிட்டராகிய சத்தருஷிகளும், நாற்பத்தெண்ணாயிரவரான முனிவர்களும், பக்கங்களிற் கும்பல் கும்பலாகக் கூடிப் பணிந்து, தங்களுக்கு இடையூறு சம்பவித்தகாலத்தில், திருவருட்சகாயம் பெறக் கருதித் துதித்து நிற்கவும், நவரத்தினங்க ளிழைத்த பொற்சிங்காதனத்திற் சர்வாடம்பர சம்பந்நராய் வீற்றிருந்தருளி, அமரர்களாற் கூறக்கேட்ட குறைகளைக் களைவர்.

அவர்கள் விரும்பியவண்ணம் துயர்தொலைக்கத் திருவுளங்கொண்டு மானுடச்சட்டை சாத்தி இரண்டு திருக்கரங்களோடு தண்டமுங் கபாலமுமேற்று வீற்றிருப்பினும், அவ்வச் சமயங்கட் கேற்பக் காணுவகையாகிய திருவுருவங்கள் கொண்டு அவரவர்கள் அவாவிய அடைவே இடுக்கண்களைந்து இஷ்டசித்திகளைப் பெறும்படி அநுக்கிரகஞ் செய்யாநிற்பர். அவரது பலவகைத் திருவுருவங்களையும் விளக்குதற்கு முடியா.

திருநாவுக்கரசுசுவாமிகள் தேவாரம்.

“மைப்படிந்தகண்ணாளுந்தானுங்கச்சி
மயானத்தான்வார்சடையானென்னினல்லா
லொப்புடையனல்லனொருவனல்ல
னோரூரனல்லனோருவமனில்லி
அப்படியுமந்நிறமுமவ்வண்ணமு
மவனருளே கண்ணாகக்காணினல்லா
லிப்படியனிந்நிறத்தனிவ்வண்ணத்த
னிவனிறைவனென்றெழுதிக்காட்டொணாதே.”—

அம்முனிவர்முதலானோர் ஆபததுககாலததில், தமது துயாகூறி யாசிகக, அவாகள் துனபததைதத தொலைததுச சகாயஞ்செயயுமபடி எழுநதருளியுளள திருககோலமே ஆபதோததாரணமூாதத மெனக் கூறப்படுமே.

காஞ்சிப்புராணம்.

" கணஙகளகுழிமதககடவுளகதிாவேறகுரிசிலெழுமாதா
கிணஙகொடிகிரிபபடையேநதனிலவெணடோடமெலாபபுததே
ளணஙகுநவகமகோணமுனிவராசூழநதணுககராகபபொலநதவிசி
னிணஙகுமாவறசகாயனெனுமிறைமைபபெருமாணறிருவுருவம."

ஆபதோததாரணமூாததயோகம.

40. வடுகமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பதாவது

வடுகமூர்த்தி.

சிவார்ச்சனைப்பலன்றப் பெருவலியமைந்த துந்துபியென்போன் மைந்தனாகிய முண்டாசுரன் இளமைப்பருவத்திலேயே எம்பெருமானை நோக்கி, மழைநாளிலும் பனிநாளிலும் நீரிலிருந்தும், கோடைகாலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியினின்றும், பஞ்சேந்திரியங்களையொடுக்கி, பசிதாக நித்திரையொழிந்து, பரமபதியைக்கருதிப் பலகாலம் அருந்தவஞ் செய்தனன். முண்டாசுரன்கண் டானந்திக்கும்படி முக்கண் பொருந்திய முழுமுதற்கடவுள், அரிபிரமாதியர் இருபுறம் வரவும், தும்புருநாரத ரிசைபாடவும், பார்ப்பதிசமேதராய்க் காளகண்ட சதுர்ப்புஜ திரிநேத்திரங்களுடன் இடபவாகனரூடராய்க் காட்சிதந்தருளினர். அசுரன் அதுகண்டு, அளவில்லா மகிழ்ச்சிகொண்டு, தனது தவத்தை நிறுத்தி, சங்கரனைத் தேவியோடுதரிசித்து, சாஷ்டாங்கமாக நிலமிசைப் பலமுறை பணிந்து- பண்ணிசையாற் பாடி, பரவசனாய்க் கூத்தாடிக் கைகட்டி நின்று "கருணாநிதியே! கடையேனையும் ஒரு பொருளாகக் கருதி, காட்சிதந்தருளினீர்" என்று மெய்யன்போடு துதித்தனன்.

அன்பர்துதிக்கு அகமகிழும் ஐயன் "வேண்டியவரம் யாது" என வினவ, "அத்தனே! அடியேன் தேவாசுரரிலொருவராலும் தோல்வியடையாமலும், தேவரீரா லன்றி ஒருவராலும் உயிரொழியாமலும், இருக்கத்தக்க வலியுதவவேண்டும்" என வேண்டினன். பெருமான் அவ்வாறே அநுக்கிரகஞ்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

முண்டாசுரன் அதிக வலியுற்றோனாய், முதலில் அசுரர்களைச் செயித்து அவர்களைத் தனது சேனையாகக் கொண்டனன். அதன்பின்னர் அமராவதிநகரமடைந்து, ஆண்டு வசிக்கும் அந்தரத்தவர்களைச் சிறைப்படுத்தி, இந்திரனோ டெதிர்த்துச் செருச்செய்து, ஐராவதம் - அரம்பையர் - சங்கநிதி - பதுமநிதி - காமதேனு - கற்பகத்தரு முதலிய கணக்கில்லாத வளங்களைக் கைப்பற்றி, தோல்வியடைந்த அயிராணி கேள்வனைச் சிறைசெய்ய எத்தனித்தனன். அஃதறிந்த ஆகண்டலன் அம்முண்டனுக்குத் தப்பித்துக்கொண்டு க்ஷணமொன்றிற் சத்தியலோகஞ் சார்ந்து சதுர்முகக்கடவுளைச் சரணடைந்து அபயம்பெற்றனன்.

முண்டாசுரன் கோபமூண்டு, "முண்டகத்தவன் என்னினும் வலியனோ? அவனை இப்பொழுதே அடக்குவேன்" என்று அநேகஞ் சேனையுடன் அமர்க்கோலங்கொண்டு வருகையில், ஆரணன் அன்ன வாகனமேறி ஆண்டெதிரடையக்கண்டு, அவனை வாகனத்துடன் மாய்ப்பேனென்று மாயை செய்துவருவதை நோக்கிய மலரோன் மனம்வருந்தி யெதிர்த்தனன். இசைத்தற்கரிய யுத்தம் எண்ணில் காலம் இருவருக்கும்நிகழ்ந்தது. வேதா யாதுவகையினும் முண்டனைச் சண்டையிற் சங்கரிக்க வலியற்றவனாய் மஹாதேவரை மனத்திலிருத்தி வருத்தத்துடன் "மங்கை பாகனே! கங்கைவேணியாய்! எங்க ணாயகா! சங்கரா சிவா!" என ஓலமிட் டழுதனன்.

உம்பர்கூட்டத்திடையே உமாதேவியாருடன் திருவோலக்கங்கொண் டெழுந்தருளியிருக்குஞ்சிவபெருமான்திசைமுகன்முறையிடுதலைத் திருச்செவியிலேற்று வடுகமூர்த்தியைப் பார்த்து "நீமுண்டகத்தவிசோனது துயரொழிய முண்டாசுர னுயிரை முடித்து வருதி" என ஆஞ்ஞாபித்தனர். வடுகநாதர் வள்ளல் கட்டளைப்படி வாயுவேகமாகச் சென்று மலரோனுக்குச் சேவைதந்து, "வருந்தாதே" என்று தேற்றி மனத்துயர் போக்கி, முண்டாசுரன் சேனை

யை மாத்திரையானதில் மாய்த்தனர் முண்டன் கண்டு தனியாக் கோபங்கொண்டு சண்டைசெய்ய எதிர்க்க, சிறிதுபொழுது அவன் தாற்றலறியப் பொருதனர் இருவருக்கும் இணையில்லாச் சமரெய்தி யதால் இமையவர் இடுக்கணெய்தி இறைவனைத் துதித்தனர். வடுக நாதப்பெருமான் ஒருமாத்திரைப்பொழுதில் முண்டனை நெடுநாளாய்ப் பசியுற்றோனுக்குப் பெருவிருந்திட்டாற்போல இயமன்வயிறாறப் புசித்துத் தேக்கெடுக்கும்படி அவனுயிரைச் * சயமினி நகருக்கு யாத்திரை யனுப்பினர். பிரமன் துயரொழிந்து வடுகமூர்த்தியை வணங்கினன். தேவர்கள் புஷ்பமாரி பொழிந்தனர் வடுகர் மனக்களிப்புடன் இந்திரனை அமராவதிக்கேக விடையளித்து, திருக்கயிலையையடைந்து விடையூர்திபால் விண்ணப்பித்தனர்.

பிரமன் தன்னைத் துன்புறுத்திய முண்டாசுரனுக்கு அஞ்சி முறையிட்டபொழுது, அவ் வல்லோனைத் கேணுமுகோளுக் கிரங்கி விடையூர்தி அவ்விடுக்கண் தீர்ப்பானகருதி விடுத்த மூர்த்தமே வடுக மூர்த்தமெனப் படும்.

வடுகமூர்த்தயோகம:.

---

* சயமினி அல்லது சையமினி—இது யமனுலகத்தில் அவனாற் கொலுக்கொண்டிருக்கப்பட்ட இராஜதானிநகரம்.

உ

சிவமயம.

திருச்சிறறமபலம.

நாறபத்தொன்றுவது

க்ஷேத்திரபாலகமூர்த்தி.

ஆதிமததியாநதரகிதராகிய சிவபெருமானே பலகோடி ஆன்மாக்களையும பதுமனாகிப படைததும, திருமாலாகிக் காததும, உருததிரனாகிச சஙகரிததும, மகேசுரனாகி மறைததும, சதாசிவனாகி அநுககிரகிததும, பஞசகிருததியஙகளையும இயறறுகிறபா. அததகைய அமலரது ஆணைவழிததாய அகிலாணடஙகளும விளஙகும. அவவணடஙகடகிடையச சததசமுததிரஙகளையுஞ சிறுதிவலைபோல எறிகினற மூலமகாசமுததிரமாகிய பெருமபுறக்கடலும, உலகததின மததியில மேருமலையும விளஙகும

தனிததனி இலடசமயோசனைவிஸதீரணமான நாவலநதீவும உவாககடலும, அதனிரடடிபபு விரிவாகிய இறலிததீவும கருபபஞசாறறுக்கடலும, அதறகிரடடிப்பு விஸதாரமாகிய இலவுததீவும மதுக்கடலும, அதறகிரட்டிபபுபபரபபாகிய குசைததீவுமநெய்க்கடலும், அதறகிரட்டிபபு விசாலமாகிய கிரவுஞசததீவும் தயிரககடலும, அதற்கிரட்டிபபு அகலமாகிய சாகததீவும பாறகடலும், அதறகிரடடிப்பளவாகிய புடகரததீவும சுததநீரககடலும, பததுககோடி விஸதீரணமான பொனமயமாகிய போகபூமியும, பதினாயிரஙகோடி யோசனை விஸ்தீரணமான சக்ரவாளகிரியும, கோடியே யிருபததேழிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமான பெருமபுறக்கடலும், கோடியோசனைவிரிவுள்ள இருளுலகமும, நாறபததொனபதிலட்சம் யோசனை விஸ்தீரணமும் கோடியோசனை கனமுமான அணடச்சுவரும் உடையது ஓரணடம்,

41. க்ஷேத்ரபாலக மூர்த்தி.

மேருமலையினடுவிலிருந்து அண்டச்சுவரவரையில் யோசனைகள் ஐம்பதுகோடியாகக் கீழ்க்கிசையெல்லை விரித்துக் கூறினோம். ஏனைய மூன்று திசைகளும் இவ்வாறே விஸ்தீரண முடையன. அகலமும் நீளமும் உயரமும் தனித்தனி நூறுகோடியோசனை விசாலமுள்ள இவ்வுலகிய அண்டத்தினை ஒரூழிகாலத்தில், மலையைப்போல அலைகள் தோன்றி, அண்டகடாகத்தை மூடி, அண்டஅடுக்குகளை நிலைகுலையச்செய்து, வெள்ளச்சுழியால் அட்டபர்வதங்களையும் அட்டதிக்கஜங்களையுஞ் சாய்த்து, பெரிய சக்கரவாளகிரியையும் மேருமலையையும் மறையச்செய்து, ஏழு பதினான் குலங்களிலுள்ள பர்வதங்களெல்லாம் பாழ்படுத்தத்தக்க ஓர் பெருவெள்ளந்தோன்றியது. அதனால், நெடுங்காலத்தை ஆயுளாகக்கொண்ட அட்டமாநாகங்களும் நவக்கிரகங்களும் தேவர்களும் இந்திரன்முதலிய வெண்டிசைக்கிறைவரும் கற்பகவிருக்ஷமும் சூரியசோமாக்கினியெனும் முச்சுடரும் ஊர்வனநீர்வாழ்வன பறப்பன நாற்கால் தாவரம் மானுடராகிய எழுவகைத்தோற்றமு மொழிந்து, சொல்லப்பட்ட பல பொருள்களு மழிந்து, எல்லாவுயிர்களும் முறையே மாயையி லொடுங்கி, அண்டமுழுவதும் அந்தகாரமயமாயிற்று அநேககாலம் இவ்வா றகன்றது.

சூதரிகன் பதுமையைச் சிறிதுகாலமிருத்தி மீட்டுமே அதனை யாட்டுவிக்க வெடுப்பான்போல, அருள்வள்ளல் அகிலத்தை அடைவே சிருட்டிசெய்யத் திருவுள்ளஞ்செய்து, சர்ப்பாபரணமும் புலியதளும் மழுமானேந்திய திருக்கரங்களும் கடுக்கைத்தொடையும் காளகண்டமும் கனல்விழியும் கரந்து, கௌரியம்மையாருடன் கலைகளெட்டெட்டையுங் கலைகளாயத்தாங்கி, பிரணவமே தோணிவடிவாக நிற்க அதன்மீ தாரோகணித்தனர் நீங்கா நிலையாய நிறைந்த பேரருள் எம்பெருமானது திருவிருப்பின்படி நீங்கியது அறமொன்றுதவிர அனைத்து மழியுமென்று கூறும் ஆன்றோர் கருத்தின்வண்ணம் எஞ்சினின்ற வநணன் மகாதேவனைத் தோணிமேல் துணைவியாருடன் வீற்றிருக்கக்கண்டு திருவடிகளைச் சேவித்துத் துதித்து, பவளமு

ததுமுதலியவறறு னருசசிதது நிறக, அமலா அவவருணனுககு அரு ளசுரநது அநுககிரகிதது, அவனளவிலிருகக ஆஞஞாபிதது, திசைக காவலரைநிறுவி,வெளளபபெருககைத தமது நுதலவிழியால நொடி பபொழுதில விலககி, பணடுபோற பலரையும படைதது, அவரவா பதவியிலமாததி,அகிலலோகஙகளையும ஆதரிதது அமமையாருடன திருததோணியில வீறறிருநதனா.

க்ஷேததிரம=பூமி, பாலகா=காபபவா,—எனவேக்ஷேததிர மாகிய உலகததுககு ஊழிகாலததில உறறதுனபததைததீாதது ரக்ஷி ததருளினமையால உமைகேளவனுககு க்ஷேததிரபாலகமூாததி யெ னபதோா திருநாமம வழஙகிவருகினறது.

சீகாழித்தலபுராணம்.

"விரிதிசைபுரபபாளெடடுவியனகணததலைவாககேவிக
கிரிபுரைதணடமோநதிககேத்திரபாலனுகி
புரிசடைமுதலவனசூழநதுபுறநதருநதோணிமேறகொண
டரிபபடாதுலகஙகாககுமனனையோடிருநதானெனநதை.

கமலநாரணனெனெஙகுஙகடையினுமுதலவனுவா
னிமலனேயனறிவேறுநிலையுநாயாரோயாககுந
தமரசாகரநீாமோததமமுயிாசாமபினுமா
யமரரொனறுணாபபாரனனோபெறறியையறியாரனறே."

க்ஷேததிரபாலகமூாததயேநம:

42 வீரபத்ரமூர்த்தி.

உ

சிவமயம.

திருச்சிற்றம்பலம.

நாற்பத்திரண்டாவது

வீரபத்திர மூர்த்தி.

காசிபப்பிரமாவின மனைவியராகிய திதி அதிதி யெனனுஞ
சேயிழையாா பெறறதேவாகளும அசுரரகளும, தீராபபகையாற செ
ருச்செயதல வழககமாதலின,முன்னொருகாலததில அவவாறடைந்த
அமரில,அமரா வலியுறறவாகளாய அயிராணிகேளவனைத துணைகொ
ணடு,அவுணா சேனையை ஹதஞசெயய,அவாகளில வலியோாகளும
ஆறறாது புறமுதுகு காட்டியோடினா அகபபட்டோா கரம சிரம
முதலிய உறுபபுகள அறுபட்டு அவதியடைநதனா. வருந்தி வலியிழ
நத தானவா, வானவாைச்செயிகக வகையேதென்று மனங்குழம்பி
தமது குலகுருவாகியசுக்கிரபகவானை யடைநது,அவனது துணைமல
ரடியைபபணிநது, தமககுறற துனபததைச்சொலலி, "எமது குடிமு
ழுவதும அடிமைகொண்டகுருநாதா! இமையவா எஙகளை யிறைபட
போரிலலைததனா, அவாகளை வெலலவலல வலலமையுண்டாம வகை
யை உபதேசிததருளவேண்டும" என்று பணிநதுவேண்ட, பாாக்க
வன பச்சாததாபமுறறு "பண்ணவரைப பதைககபபணணுவேன ; ப
தறவேண்டாம்" எனககூறிததமமுனனினறசிருதரைததேறறினன

சாலகட்ஙகடா சஙகடததைச சாலவுஞ்சிநதிததவெள்ளி வீ
மார்த்தாண்டன் எனனும தீரமுடைய ஒருவனே உம்பரைத் துன்ப
றுததத தக்கவன் எனறுள்ளததி லுனனி, அனனோனையழைதது
"அம்புயத்தவனை அகததிலிருததி அருந்தவமாற்றி, அதிகவல்லமை
யடைநது அமரரையலைத்தி" என்று, தவஞ்செய்யவேண்டிய முறை

மையையுஞ் சாற்றிவிடுத்தனன். முனிவனது பதமுண்டகங்களைப் பணிந்து விடைபெற்ற வீரமார்த்தாண்டன் மலைச்சாரலையடைந்து ஓரிருப்பூசிமேற் பெருவிரலூன்றி நின்று பஞ்சாக்கினிமத்தியிற் பலகாலம் பதுமனை நோக்கித் தவஞ்செய்தனன். தவாக்கினி தேவருலகஞ்சென்று ஆண்டுள்ள அந்தரத்தவரைத் தகித்ததால், துன்புற்ற சுரர் இரணியகருப்பனைத் தரிசித்து "வீரமார்த்தாண்டன் தேவரீரை நோக்கிக் கடுந்தவம் புரிதலின், அத்தக்கினிச் சுவாலையாய் அடியேங்களைத் துன்புறுத்துகின்றது அதனை விலக்கியருளவேண்டும்" எனப் பிரார்த்தித்துக்கொண்டனர்.

பிரமதேவன் "அவ்வாறே யாகுக" எனத் தேவர்கட்குத் திருவாய்மலர்ந்து விடைதந்து, வீரமார்த்தாண்டன் தவச்சாலைக்கு அம்சவாஹனத் திவர்ந்துசேர்ந்து, அவன் தவச்செயலாலிளைத்து என்புருவாயிருத்தலைக்கண்டு, இரக்கங்கொண்டு, கமண்டலநீரை மொண்டு, அவன்மேற் புரோக்ஷிக்க, அதனால் அசுரன் பண்டுபோலாயினன். வேதன் "வீரமார்த்தாண்ட! நின் தவத்திற்கு வியந்தேன், இறப்புநிகழ்வெதிர்வெனு முக்காலத்தும் உன்னைப்போன்று தவமுஞற்றுவாரொருவருளரோ? விழைந்தனகூறின் விளைவிற்றருவேன்" என, அசுரன் "அண்ணலே! திரிலோகத்திலும் என்னைச்செயிப்போரொருவரின்றி அரசாற்ற அவாவினேன், அவ்வகையவரம் வழங்கவேண்டும்" என யாசிக்க, கமலயோனி அவ்வாறே கடாக்ஷித்து அந்தர்த்தானமாயினன். அவ்வீரமார்த்தாண்டன் அலரோனளித்தவரத்தால் அகந்தையுற்று, அளவிலாத அசுரசேனையைக்கூட்டிக்கொண்டு அமரர்கோலமாய அமராவதி நகரஞ்சார்ந்தனன். அஃதறிந்த அயிராணிகேள்வன் ஐராவதத்திலேறி எதிர்க்க, இருவருக்கும் இடையறாப்போர் பலகாலம் நிகழ்ந்தது; கடைசியில் ஆகண்டலன் தோற்க, அவனை நகர்கட் கத்துரத்தி இந்திரபட்டணத்திலேயே அரசுசெய்திருந்தனன், அவ்வெற்றியால் மனத்திருப்தியடையாமல் அடிக்கடி அக்கினி முதலிய திக்குப்பாலகரைத் துன்புறுத்தியும், தேவமாதரைச் சிறைசெய்தும்,

பசுமந்தைகளைக்கொன்றும், ருஷிசிரேஷ்டர்கள் செய்யும் யாக கருமங்களைச் சிதைத்தும், எண்ணிட வொணாத்தற்கரிய இடுக்கண் புரிந்து வந்தனன்.

சகலவுலகையிலுந் தங்களைச் சங்கடப்படுத்திய வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து அவனாலாகிய பாதையொழிந்து உய்யப்பிழைக்க, உம்பர்கள் ஒருங்குகூடி, ஆலோசித்துக்கொண்டிருந்தவற்றை நாரதமுநிவரால் கேள்வியுற்ற வீரமார்த்தாண்டன் சினமிக்குக்கொண்டு தேவர்களையெல்லாஞ் செருச்செய்து, பெருந்துயர் விளைத்தனன். அதுபொழுது அமரர்களஞ்சியோட, வீரமார்த்தாண்டன் துரத்திக்கொண்டு பின்வர, தேவர்கள் திருக்கயிலாயகிரியை யடைந்து திருநந்திதேவர் விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானத்தினுட் பிரவேசித்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து, அஷ்டாங்கபஞ்சாங்கமாக நமஸ்கரித்து, தமக்குற்ற துன்பத்தை முறையிட்டனர். வானவர் வழங்கியமாற்றத்தை, மனத்துட்கொண்ட மஹாதேவர் "அவனை யழிப்போம், அஞ்சலிர்" என்று அநுக்கிரகித்து, வீரபத்திரரை விளித்து "அவனைய ழித்தி" என ஆஞ்ஞாபிக்க, ஆண்டவர் அநுமதிப்படி அவ் **வீரபத்திரக்கடவுள்** சிறிது சேனையை யுடன்வரக்கொண்டு, தானவத்தானையைச் சடுதியிற் சங்கரித்து, வீரமார்த்தாண்டனுடன் எதிர்த்தனர். அவன்பலவகை மாயைபுரிய, வள்ளல் அதனை மாத்திரைப்பொழுதில் மாற்றி, அவனோடருஞ்சமர் புரிந்து கடைசியில் வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரித்து, தேவர் துயரைத்தீர்த்து, இந்திராதிதேவர்களை அவரவர் பதவியில் விடுத்து, உலகத்திலுள்ள உயிர்கட்குச் சுகவாழ்வளித்து, வெள்ளிமலை யடைந்து தமது வெற்றிச்செயலைச் சிவபிரான்பால் விண்ணப்பித்தனர்.

தேவர் துயர் தீர்த்து, அவர்கட்குச் சுகவாழ்வளிக்கவும், வீரமார்த்தாண்டனைச் சங்கரிக்கவும், சிவபிரானால் அனுப்பியகோலமே வீரபத்திரமூர்த்த மெனவிளம்பப்படும்.

வீரபத்திர மூர்த்தயே நம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்துமூன்றாவது

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தி.

சிவப்பிரசாதத்தாற் பல போகபாக்கியங்களையும் பெற்று, தனக்கொருவரு நிகரில்லாத் தருக்குற்ற சந்ததந்து என்போன் செல்வச் செருக்கால், தான் அத்தகைய பேற்றினை யடைந்ததற்குக் காரணம் சிவார்ச்சனையென்பதை மறந்து மதிமயங்கி (தக்ஷப்பிரசாபதியைப் போலவே) தானோர் வேள்விசெய்ய வேட்கையுற்றவனாய், வானவர் இருடியர் முதலானோர் வரவேண்டுமென விளித்து, மேருமலைச்சாரலில் ஓர் யாகஞ்செய்ய எத்தனித்து, பிரமதேவனைப் பார்த்து "நீ யாகஞ் செய்விக்க" என்றனன். அருகிருந்த திருமால்வெருண்டு "முக்கண்ணன் சேவடியில் விழிமுளரி பெய்தன்றோ-சக்கரமு மலர்த்திருவுந் தண்பருஞ்செல் வமுமடைந்தேன் - அக்கடவு ளருளன்றித் தமடையா ரோற்றமபத்தி - லக்கடவு டேவென்றாங் கேமாப்புற் றிருக்குமால்" என்றும், பிரமதேவன் "யாகபுருஷனாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளியிராத யாகம் இடையூறு படுமேயன்றி நிறைவேறாது" என்றும், இந்திரன்முதலிய இமையவர் குழாமும் ஏனைய முனிவர்களும் "இது தகாது; ஈசனையன்றி யாகஞ்செய்தல் நிஷ்பலம்" எனவுங் கூறித் தடைசெய்தனர்.

அவ்வாறு அமரரும் முனிவரும் சாற்றக்கேட்ட சத்ததந்து சாலவுங் கோபங்கொண்டு, பற்களைக்கடித்து மீசைதுடிக்க, கண்களில் நெருப்புப்பொறிகள் கக்கினன். கமலாசனன் இனி இவனால் யாது தீங்கெய்துமோவென்று மனத்திலுன்னி, ஒன்றுங் கூறமாட்டாமல் உடன்பட்டு, சங்கரனைநீங்கிய சகலதேவர்களையும் பல முனிவரையும்

43 அகோராஸ்த்ர மூர்த்தி.

உடன்கொண்டு யாககாரியந் தொடங்கினன். இஃதிவ்வாறிருக்கையில், திரிலோக சஞ்சாரியாகிய நாரதமுனிவர் சத்தத்தந்து செய்யும் யாகச்செய்தியை யறிந்து விரைந்து நடந்து வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து, திருநந்திதேவரது விடைபெற்றுத் திருச்சந்நிதானமுற்று, சிவபிரானைப் பலமுறை பணிந்து கைகூப்பி, தனது மகதியாழை யெடுத்து, தயாநிதி களிக்கும்படி சாமகீதம்பாடினர். சிவபிரான் "நாரத முனிவரே! யாதுவிஷயம்" என் றொன்று மறியாதபோன்று வினவ, நாரதர் "சர்வஜ்ஞத்த சுதந்தரமுற்ற சம்பு! தேவரீரையின்றிச் சத்ததந்து செய்கின்ற யாகத்தை யழித்தல்வேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்து, சிவாநுக்ஞை பெற்றுத் தமது விருப்பின்படி சென்றனர்.

சிவபெருமான் மண்டலத்தைத் தேராகவும், உலகத்தைச் சக்கரமாகவும், அக்கினிபகவானை வில்லாகவும், சந்திரனை நாணாகவும், வருணனைப் பாணமாகவும் வைத்து, குமாரக்கடவுளைத் தேர்ச் சாரதியாக நியமித்து, யுத்தக்கருவிகளைச் சித்தஞ்செய்து, அருகிருந்த **வீரபத்திரனை** நோக்கி "நீ அக்கொடியோனையும் அவன் யாகத்தையும் அழித்து வருக" என்று ஆஞ்ஞைசெய்ய, வீரபத்திரர் அகோர ரூபமுற்று அளவில்லாப் பூதசேனைகள் புடைசூழ்ந்து வர இரதாரூடராய முருகப்பெருமான் தேரைச் செலுத்த மேருமலைச் சாரலை யடைந்தனர், அது சங்கதி யறிந்த இந்திரன் -பதுமன்-பஞ்சாயுதன் முதலானோர் பதைபதைத்து நாற்பக்கத்திலும் ஓடத்தலைப்பட்டனர். பெருமான் கணங்கள் கணக்கில்லாத தேவர் முனிவர் முதலானோரை முடித்து, இந்திரன் பிரமன் முதலிய இமையவர்களையுஞ் சந்திர சூரியரையும் பற்றிக் கொணர்ந்து முன்னிறுத்த, அவர்களைத் தமது திருவுள்ளத்திற் கியைந்தவண்ணந் தண்டஞ்செய்து, கையிலேந்திய வருணாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து அந்த யாகத்தை யழித்தனர். சந்த்தந்து சாலவுஞ் சினந்து சமர்க்கோலமுற்றெதிர்வர, அவனை அகோராஸ்திர மொன்றினால் ஹதஞ் செய்தனர். முனிவர் வெருண்டோடினர். இறந்த இமையவர் மனைவிமார் "எம்பிரானே சரணம்;

எங்கட்கு மங்கலப் பிச்சை யருள்க" என்ப் பிரார்த்தித்தனர். பெருமான் கருணைகூர்ந்து திருவுள்ள மிரங்கினர். அதனால், அவர்கள் அவ்வாறே உயிர்ப்பெய்திச் சாஷ்டாங்கமாகப் பணிந்து தத்தம் பதவி சார்ந்து வாழ்ந்தனர். ஏனைய தேவர்களையும் செல்லவிடுத்து, தமது சேனைவெள்ளத்துடன் திருக்கயிலையை யடைந்து சிவபிரானிடம் விண்ணப்பித்து வீற்றிருந்தனர்.

அகோராஸ்திரமொன்றினால் சந்தத்தந்துவைச் சங்கரித்து அவ்வமயத்தையு மாய்த்தமையால், பெருமான் அகோராஸ்திரமூர்த்தியென்ப் பெயரடைந்தனர்.

"தக்கனைப்போ லோர்வேள்வி தான்செய்யத் தேவரெல்லா
மிக்கவழி யுண்ணவந்த வேலையினக் கண்—அக்கணமே
விண்டவமே தேராக மேதினியே வண்டிலெனக்
கொண்டிழுக்கும் வாயு குரகதமாய்—மண்டுமெ
அனலே சிலையாக வம்புலியே நாணாய்ப்
புனலே யடுசரமாய்ப் பூட்டி—சினவடிவேல்
சேனைபதிதானே தேர்கடவிச் செல்லவெதிர்
வானோர்கள் கண்டு மருண்டோட—வானத்
இந்திரனை மாலயனை யீராறு சூரியரைச்
சந்திரனை மாதவரைத் தாக்கியே—வெந்திறல்சேர்
அந்த மகமு மடர்ந்து வருஞ்சந்த
தந்துவையு மாய்த்த தகைபோற்றி"—என்றார் பிறரும்.

அகோராஸ்த்ரமூர்த்தயேநம.

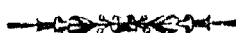
44 தக்ஷயக்ஞஹத மூர்த்தி.

சிவமயம.

திருசசிறறமபலம.

நாறபத்துநானகாவது

தகஷயஞ்ஞஹதமூர்த்தி.

சகலலோகஙகளேயும பெறற தாயாகிய சஙகரியாா ஓா லீலா
மாததிரையாய தககனபுதலவியாகத திருவவதாரஞசெயதனா சிவ
பெருமான தேவியாரை மணநது மறைநதருள, அனனையாா பணடு
போலத தவசசெயலிலிருநது இறைவரால வௌளியஙகிரியுறறு வீற
றிருநதனா. *அதனே அவவமமையாரது தோழியாிறசிலா சொலலக்
கேடட தககன மிகக கோபமுறறு விடையூாதியை மதியாதிருநத
னன.அமரா அஃதறிநது "நககனேமதியாத தககன தனது தலையை
யிழததல சரதம; அவன பணிதத வகையி லொழுகும பணணவரா
கிய யாமும அவனுட னழியவரும" என று ஒருஙகுகூடித தககமா
புரியைச சாாநது, அவனுககுத தகக புததிமதிகளே யறைய, அவன
"ஆனல அதறகென செயவது?"என, தேவாகள "திருககயிலையை
யடைநது சிவபிரானரையுந தேவியாரையுஞ சேவிததுவருக" என,
அவ னதற கிணஙகி, அவ வநதரததவரை அஙகேயே நிறததிவிடடு
வௌளிமலையையடைநது முனவாயிலிறபுககககணடகணநாதா சிலர்
"கணணுதலே மதியாத கடையோனே ! உள செலலா தொழி"
என று கடிநது தடுததனா. தகஷன அதனல வருநதித தகஷணம்
திரும்பித தனது நகரமடைநது தனனேச சஙகரனபா லனுபபிய உம்
பருககு ஆஙகுறற விசேஷததையுரைதது, "இமையவரோ! இனறைய
முதல் ஈசனே மதியாதிருங்கள" என, எலலோரு மியைய,அநதர்த்
தவரைத தமது விருப்பினபடி யேக விடையளிதது விடுததனன்.

* விததாரம் கௌரீலீலாசமர்வித ததினகீழ்க் கணடுகொளக.

பிரமன ஓா வேளவிசெய்ய வுததேசிதது தன னேவலசெய் யுந தனயனை நோககி, திருமால் முதலிய தேவாகளை அழைததுக கொணடுவருமபடி யனுபபி, தககன முன சாறறியதுசிநதிததுத தா ணிறககினு மிறககவெனறு திடஙகொணடு, திருககயிலையஙகிரியைய டைநது, திருநந்திதேவர் விடைபெறறுத திருசசநநிதானததினுட சென்று சிவபெருமானைத தரிசிததுப பணிநது இருகரமுங குவித து "எமபெருமானே! யான செயயும யாகததிறகுத தேவரீா எழுந தருளவேணடுமெ' என்று விணணபபிககு, நமபா "நம முருவான நந்தியை விடுபோம" என்றருள, பதுமன பணிநது சென்று, தக கனுககுங சொலலித தனது மனோவதிநகரமடைநது, யாகஞசெய யததொடஙகினன திருமால முதலிய தேவாகள தககனுடன யாக சாலை சாாநதனா. திருநநதிதேவா சிவாஜஞையினபடி நூறுகோடி பூதாகள புடைசூழ யாகசாலையை யெயதினா பிரமன பாாததெழு நது நமஸகரிதது ஆதனததமாததினன. தககன அதுகணடு யாவ ரழைததனைெனறு கூறி அமசவாகனனை நோககி "நீ யாகஞசெய வதைச சிவனுககுச செபபினை, அவனு லனுபபிய நநதியைப பணி நது நமமுனனிருததினை, பிதா வாதலின உனனை வெடடாது விடு ததேன; பிததனுகிய சிவன அவிாபபாகங கொளளுதறகுரியனே? இதுகாறும அறியாாகள செயதுவநத வழககததைத விலககுக. விஷ்ணு வே உயாநதவா. அவருககு அவியைமுனனே அளிதது, பிறகு எனை யோருககுதவுக" எனக கூறினன. திருநநதிதேவா சீறறங்கொ ணடு தககன முகததைபபாாதது "மூடா! பரமபதியைநிநதிததாய; ஈசனையனறி யாகஞசெய்வோா தலையறுக" எனறும, "எமமிறை வனை யிகழ்நத உனது தலையொழிக, சிவநிநதைசெயயும நினனோடு சோ்நத தேவாகள தியோனுகிய சூரபன்மனுலதுனபுறுக" என்றும, சாபமிட்டு, அவவிடமவிட்டுப பூதகணஙகளுடன, மாதுபாகனுகிய ஆதிநாதனிடம வெளளிமலை சென்று விணணபபிதது வீற்றிருநத னர். நந்தியெம்பெருமான ஈவினற சாபததிற கஞ்சி. யாவரும யாக ஞ்செய்யா தொழிந்தனர்.

அவவாறிருக்கையில,தககன ஓாயாகஞ்செய்ய நினைத்து விச்
சுவகனமனல,கஙகைககரையில ஆயிரஙகோடியோசனே யகலமும
மிக வுநநதமுமான ஓா யாகசாலை நிருமிககசசெயது, சில தூதாகளை
நோககி "சிவபிரானை நீஙகிய தேவாகளையெலலாம அழைதது வாரு
ஙகள" என அனுபப, அவாகள கூற, அமராகள யாவரும ஆணட
டைநதனா திருமால - திசைமுகன - தேவேநதிரன முதலிய யாவ
ரும அஙகிருககையில, சாஙகனைசசெயிததுளள ததீசிமுநிவா் வநத
னா. அவரது வருகையைக கணட தககன தனககஞசி வநதனெ
னக கருதி, "மாதவரே! வருக" என்று ஓா ஆதனமளித தமாததி
னன. முநிவா "எனனை யழைதத தெனனகாரணம்?" என, தாக்ஷா
யணியைச சஙகரன வதுவைசெயதபின நிகழநதன கூறி, "எனனை
இகழநத ஈசனுககு அளிககும அவிாபபாகததை மாறற ஓா யாகம
ஆறறவேணடுமாதலின, உமமை யழைததோம" என உரைபப, ததீ
சிமுநிவா "சஙகரனே ஜகதீசன அவவெமபெருமானை விரோதிதது
யாகஞசெயயேல" என, தககன பலவகையாக வினவி ஆக்ஷேபி
கக, * முநிவா அவவினககட கேறப விடைகூறினா. அரிவைக்கு
ஆாததசரீரமளிதத அரனே அனைவாககு முயாநத கடவுளாயிருககி
னு மிருக்க. அவனுககு யான அவிாபபாகங கொடேன. ஒனறு
முரையாமற போக." என, ததீசிமுநிவா கடுஙகோபங கொணடு
"இறைவனையினறி யியறறும யாகம இமைபபி லொழியககடவது.
உன தலையறக்கடவது. உனனொடிருககும உமபா உயிாஒழியக்கட
வா" எனறுசபிதது, "முநிவாகளே! உஙகளகுலததினியறகைவிலகி,
அரனையும அடியாரையும விபூதி உருததிராககததையும் ஒழிந்து
மோட்சமடையாமற்பிறந்துபிறநதிறக்ககடவீா" என்று சாபமிட்டு,
பல முநிவா புடைசூழ்நதுவரத தம திருககை சாாநது சிவததியான
த்திருந்தனா. அதனபிறகு,தக்கன அநதணருக் கன்னமிட்டு ஆடை

* இதன விபரம் விரிவு கருதி விடுத்தனம் [illegible] ணம் ததீசி
யுத்தரப்படலத்திற் கண்டுகொ[illegible]

பொன முதலியன அபரிமிதமாக வளிததது யாகததை ஆரமபிதத னன.

அதனையறிநத நாரதமுநிவர் திருககயிலமலையை யடைநது சிவபிரானைப பணிநதுநிறக, பரமன "உலகததி லென்ன விசேடம பகாக" என, முநிவா "சஙகரா! தககன பலதேவருடன யாகஞ செயகினறனன" என விணணபபிததனா உமாதேவியார் உடனே எழுநது உமபாநாதனைப பணிநது "எமபெருமானே! எநதை யியற றும வேளவியைக காண வேடகையுறறேன" என, விமலா விடை யளித தனுபப, ஓா விமானமேறிச சிலசேடியருடன பிதாவினபாற செலல, தககனகணடு சறறும உபசாரம செயயாம விகழநது "இப போதே போக" என்று ஈசனையும நிநதிததனன. கௌரி கடுஙகோ பஙகொணடு கயிலையஙகிரியை யடைநது கருணாமூாததியைப பணி நது "தககன யாகததை யழிததருளவேணடும" என்று விளமபி னா. முனனோன அதனை முடிககமுனனியவளவில, நிமலரது நெறறி விழியினின்றும ஆயிரநதிருமுகஙகளும இரணடாயிரந திருககரங்க ளுங கொணடு வீரபத்திரர் திருவவதாரஞசெயதனா அபபொழுது அமமையாரது அளவிலலாச சினததால ஓராயிரஞ சிரமும, ஈராயி ரங கரமுங கொணடு உககிரமாகாளியுதிதது வீரபததிராபககலிற றேவியாய வீறறிருநதனள.

வீரபததிரா விரைவுடன சிவபிரானையுநதேவியையுமபணிநது "அடியேனுககு யாது கடடளை" என்றறைய, நமபா "நமமை மதி யாத தக்கன யாகசாலைககுப்போய அவிாபபாகங கேள, கொடாதே தாற் பெறறு வா; தடுததால அவன தலையை யறுதது ஆணடுள ளோா அவியை யகறறி அவ யாகததை யழிததுவிடு, யாமும வரு வோம" என ஆஞ்ஞாபிகக, வீரபததிரா விடைபெறறு, தமது திரு மேனியிலதோனறிய பூதப்படையும காளியும உடனவா, உலகமதி ரவும, சவாசததாற கடலகள நிலைதலஙகவும, பேரிரைசசலால திக்கு கள் செவிடுபடவும், சுமையாற்றாது ஆதிசேடன முடி குலுஙகவும,

நடையா லெழுந்த தூளி சத்தசமுத்திரங்களையுந் தூர்த்துச் சூரிய வொளியை மறைக்கவும், தக்கன் யாகசாலையை யடைந்து பூதசசே னையை அதன் வாயிலிலும் மதிற்புறத்திலும் காவலர்க ணிறுவி, காளி யுடன் யாகசாலையுட் பிரவேசித்து, யாகஞ்செய்வது கண்டு, நெருப்பு பபொறி பறக்க விழித்து, இடிபோற் காசசித்து, வெற்றிபொருந்திய ஊதுகொம்பினை நாதஞ்செய்தனா அவ் வோசையால் ஆங்குள்ள ளோர் செவிடுற்று, அவரது சொரூபககாட்சியாற் கண்கலக்கங்கொ ண்டு மூர்ச்சித்து விழுந்தனா

தக்கன் வீரபத்திரக்கடவுளைப்பார்த்து "இங்கு வந்த காரண மென்ன?" என, வீரபத்திரா 'சங்கரனனுப்ப இங்ஙனம் வந்தனன், அன்னோன் அவிப்பாகத்தை யென்முன் னளிக்க" என, அவ்வழ ங்க நிற்கும் தக்கன் "அவிவழங்கேன்" என்றனன். அதுகேட்ட அண்ணல் ஆங்குள்ள அமரரை நோக்கி "உம்பர்காள்! உங்கள் சம் மதம் யாது?" என வினவ, அவர்கள் ஊமைகள்போல ஒன்றுமுரை யாதிருந்தனா. உடனே உக்கிரமூர்த்தி உலகம் நடுங்க நகைத்துத் தண்டாயுதத்தாற் சூரியர்களை யடித்தனா. மாதவன் அதனால் மாறு வஸதைக்குச் சமானமாக மதிமயங்கி வீழ்ந்தனன். பிரமனைத் தலை குலுங்கும்படி குட்டினா அவனும் அவனிமேல அவசமாயினன். சந்திரன் கண்டு ஐயோவென ஹெழுந்தோட அவனுடல தேயும்படி காலினாலே தேய்த்தனா. தேவர்கள் பலரையுந் துன்புறுத்தினா.

வீரபத்திரரேவலால வெளியேநின்ற பூதகணங்கள அவ்வெம் பிரானது கட்டளை யேற்று, மதிலையிடித்துக்கொண்டு, போனெப் புகலக களிப்புற்று, சூரியவொளியும் பினனிடச் சிரித்து, யாகசாலை யிற்றீமூட்டி, யூபஸதம்பங்களை யொடித்து, சிலதேவர்களைத் தின்று, சில முனிவர்களை மென்று, அமரர் சிலரை அண்டமுகடு சேரப் பந் தடித்து, அட்டதிசைகளிற் செல்ல அநேகரை வீசி, சதத்மேகங்களை யும் பிழிந்து தாகந் தணித்து, தம்பங்களிற் கட்டிய யாகப்பசுக்களைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, இயக்கா - கிந்நரா முதலானோர் நா மூக்கு-விழி

கரம-சிரம - முழநதாள முதலியவறறைச சேதிததுப பல கொடுந தொழில புரிநதனா. இதுகணட யஜ்ஞன் இனியாவதிலலை யென று கலையுருககொணடு காலாற காலபோற படாககணட வீரபததிரா அக கலையின கொமபை முரிதது அமபொனறினுல ஆருயிமாயதத னா. பூதா " நாத ! அசசுதன ஒருவனே எமைததடுக்கினறனன " என, சிஙகவேறுபோனற வீரபததிரா " எஙகுளான, எஙகுளான " என று சென று, மஙகுலபோல வடிவமைநத மாயனைக கணடு, "கொ டியோய ! கொடியோய ! கொனறை வேணியன குரைகழலமீது ஆயிரஙகமலததால அருசசனை புரிகையில, அனனதிலொன றினை ஐயன மறைபப, அமபக மிடநதபபி அனனவனருளாற சுதரிசனம் பெறறதை எதனால மறநதனை ? யாகபுருஷனுகிய நீ தககனைக காத் துச செருசசெயவையோ ? உயி ரிழபபையோ ? உரைகக' என, தாமோதரன " தக்கனைக காபபேன சமாசெயக" என று கருடன் பேரி லேறினன. அழறகண வநத அனலை அதுகணடு அணடகோ ளகையும அபபாலுள்ள அணடமும மேருமலையும சகரவாளகிரியும் வெடிபடவும, எணடிசையுஞ செவிபடவும், மேகவணணனுககு ஓ ரிடிபோல தோனறவும், கையிலிருநத வெறறிசசஙகததை வாயவை ததூதிப் போா தொடஙகினா. இருவரும பெருஞசமாசெயதனா. கைடசியிற கருடன சிறகுகளை வெடடி, கையிற பிடிதத விலலை முரித்து, ஏனைய ஆயுதஙகளையும இமைபபிற சஙகரிதது, மாயனை மூாசசைபபடுததிப பூமியில விழசசெயதனா மூாசசை தெளிந்தெ ழுந்த முகுநதன கையி லிருநத சககிரததைச செலுத்த, ஐயன அதனைப்பற்றி அயினறனன. விணடு வாளகொணடு முனவர, உககி ரமூா ததி உஙகாரஞ செயதனா. திருமால சிததஙகலஙகிச சிததிரம் போற செயல தொன று மிலலாது நிலமிசை வீழ்நது கிடந்தனர். [அவா இச சமரில் ஏனைய தேவர்கள தண்டிக்கபபடடாற போல, தனது உயிாையும போக்கினதாக வடநூற் பிரமாணங்களால் விள ங்குகின்றது. அவறறுட் சிலவற்றை யீண டுதகரிததிருக்கின்றேன.]

அதுபொழுது அமரரிலஅநேகா மரிநதோரும மதிமயஙகிஞோ
ருமாய மகசசாலையில வீழநதுகிடநதனா. தக்கன் வெகுணடு தண
டாயுதந தாஙகிவர, வீரபததிரா அவன தலையை யரிநது யாககுணட
ததிலிடடு ஓமாககினிககூடடினா; பலதேவாகளையுங கணடு அவாக
ளில, இநதிரனைத தணடாலெறிநது மூாசசையாககி, அககினியின
அஸதததை யறுதது, அணடமுக டதிருமபடி வீராடடகாசஞசெ
யது இயமனை இருகரஙகளாறபறறிப பிழிநது அவனது வெறறுடலை
நாறறிசையிலும வீசி, அவனது மேதியின கொமபை முரிதது வீழ
ததி, நிருதியின தோளை யரிநது, வருணன உநதியை வாளினறறு
ணடி, வாயுவை உசுவாசததால வருததிப பறததி, கோபததுடன
குபேரன தோளைக கசசிறைற் கடடி, பூடா வெனனும பரிதியைப
போடாவெனறு பலலுதிாதது, பகன எனனும பகலோனது அம
பக மகழநது, அரியமா வெனனும ஆதவன றோளை யரிநது, சமீபிதத
தகஷபுததிரா பதினமரை வாளாற சேதிதது, வசுகக ளெணமரையும
மருததுவரையும வாயவழி சோரி வழியப புடைதது, பல நூலகளைக்
கறறும பரமசிவனே பரமபொருளெனறுணராது அபபொருளமால
எனறு மாலகொண டுளள வானோா பலரையும வதைததனா

தககன தலையிழநததுகேடட அவன பிரதானபததினி வேத
வல்லி பாஙகியா சிலருடன ஆங கடைநதனள அவள வருவதுக
ணட காளியம்மை அவளது காதினை யறுதததத தரையிறபோட்டு,
தககனது மறற மனைவிமாா தலைகளை யறுததுப பநதாடி, நாமகள்
திருமகள நாசியை யரிநது, இநதிராணியின இணைமுலை களைந்து,
அதிதியினது அதரததை அரிந தெறிநது, அககினிதேவன மனைவி
யாகிய சுவாகாதேவியினவலமூககும இடத்தனமும நகததாற்கிள்ளி,
எனைய மாதரது செவி-நா-மூககு-முலை-முதலியவறறைக கொயது
துனபுறுததினள.

வீரபத்திரர் வெகுளிமீககொள ஆகாயததில் அசரீரி "கோபந்
தணிக" எனக் கூறக் கேட்ட உக்கிரா சிறிது சினங்குறைந்தனர்.

சிவபெருமான உமாதேவியாருடன இடபாரூடராய ஆணடு காடசி யளிததனா வீரபததிரமூாததியும காளிகாதேவியும அவ விருவா முனசென று பணிநதனா. உலகமாதாவாகிய உமாபிராடடியாா அவ யாகசாலை முறறும தேவா-அரமபையா-முனிவா-முனிமாதா - தக்ஷவம சததாமுதலானோா துணிபிோதஙகளவீழநதுகிடககககணடு மனமபொரு து" எமபெருமானே ! இவாகள யாவரும இவ வேளைமையன பொரு டடிறநதோா பாதமின, இவாகளை யெழுபபியருளவேணடும" எனப பிராாததிககக, கருணாமூாததி களிகூாநதவராய வீரபததிராாலேயே அவாகளை யெழுபபி உயிாநதருளினா. இமைபபி லுயிாபெறற இநதி ராகேளவன-எணகணணன-இமையவா-இருடியா-யாவரும இமயவ லவியாருடன இடபாரூடராய ஆகாயததிற சேவைதநத ஜகதீசனது திருவடிகளை நிலமிசைப பலமுறை வீழநது பணிநது பரவிபபயாநது நிறக, பரமகாருணயமூாததி " அஞசாதீாகள " என று திருவாயமல ாநதருளித தேறறினா. பதுமன தன தனய ருகிய தககனைக காணு து பதைதது, பகவானைப பணிநது " கொடியோனாகிய தக்ஷனையும எழுபபிக கொடுககவேணடும" எனறிரபப, சிவ கடாக்ஷததினால வீரபததிரா தககன சரீரததினமேல ஆடடுத தலையை யமைதது "எழுக" என, அவனும எழுநது உளம நாணி அசசமுறறு விமலனை நமஸகரிகக " வெருவேல " என று அருளசெயது, விடையூாதி வீர பததிரருடன வெளளிமலையடைநது அவருககோ ருலகளிதது விடு ததனா. பிறகு தக்ஷன பிரமன சாறறிய புததிமதியைக கேடடுச சிவாாசசனைசெயது சிவகணஙகடகுத தலைவனாயினன

சிவபிரானைப பகைததுச செயத தக்ஷயாகததைச சங்கரிகக எழுநதருளிய மூாததமாதலின தக்ஷயஜ்ஞஹரமூாததமெனபபடும்.

எததேவஸ்யோகாதரு காஹவாஸஞாயவய இதயாதிதநாாத கீ: - விஷ்வெரதயோவிஷணோ. ஸிர பாதிபிநதயது-ததுமபபாத-யஜ்ஞோமுகஸதஸமைஸசிரோ யசபரமகய - வாஜஸநேயநதநாா க்கி:ப்ரக்ருதயாமநநதி-விஷணோ:ஸிர'ப்ரதிஷ்டிதம்.—ஸ்ருதிகள்.

லிங்க புராணம்.

பபாதசததாபூமௌவிஸ௦ஜகு புருஷோததம॰ - புநருததாய த௦ஹ௦துசகரமுதயமயஸபரபு - வயஷட௦பததிநாதமாகமௌண வஸதண௦சிசு - உதிஷடடெஜஜ௦கிதஸதேநபாஷாணஇவநிஸசல. - தரிபிஶசகாஷிதஸதேநதவிதாபூதவைபரபோாதநு - ஸாாஙகமோ டிபரஸ௦காசசசிசமசதஸஶிர பரபு - ததகக்ஷணுதபததபூமயா௦ஶிரஸ் தஸயதராதமெல - வாயுநாபமொரித௦ சைவகராணஜெநபிநாகிநா - பர விவேஶக்ஷணுதேவததாஹயாஹவநீயகெ - ஶாாஙகமோடிபரஸ௦கா சசகேஶவஸயமஹாதமந - ஶிரஶசிசசெதயாமாஸவீரபதரோமஹா பலः —யஜஞஸயஶிரஸஶசேததாபூஷணுத௦தவிநாஶக.

ஜடாதர௦ஹரிதருஷடவாகரோதாதாரககலோசனம-தஸ்மாத தெஶாதபகரமயகுபஜொதா௦தாஹிதஸதித . **வாமநபுராணம்.**

ஶாந்திபர்வம்.

நசைவாகலபயதபாகமதகேக்ஷாருதரஸயபாரத - ததஸ்ஸதேவீ வசநாததக்ஷயஜஞமபாதரவத - ஸஸாஜஶ௦லகமொரமெதநபரஜவலந் தமமுஹுஶாமுஹு॰- தசசூலமபஸமஸாதகருதவாதக்ஷயஜஞ௦ஸவிஸ் தரம ஆவயோஸஸஹஸஙகசசநபதாயாஶரமம௦திகாத-வேகநமஹதா பாாதாபதநாராயணுபிச - ததஸகததேஜஸாபஜுஷடா:கேஶாநா ராயணஸச - பபூவுாமு௦ஜவாஞஸதுததோஹ௦மு௦ஜகேஶவாந - அ தயபரப்ருதிஸ்ரீவதஸ ஶ௦லா௦கோமேபவதயயம.

சரோணுமெத௦துவகதரோண ஸவிராடபரபூருஷம - மருகரூபே ணதாவ௦த௦விஶிரஸக௦ததாகரோத.—**வாயுஸம்ஹிதை.**

ఏతదేవసంయోగాద్రు గాహవాసూర్గ్యస్యేత్యాదిధనురార్త్నిః । వి ష్ణోరద్యోవిష్ణో శిరః ప్రతిభింద్యతు । తతుమంపపాత । యజ్ఞోముఖస్తస్మైస చ్ఛిరోయత్ప్రివగన్యాః । వాజసనేయంధనురార్త్నిః ప్రకృత్యామనంతి । విష్ణోః శిరః ప్రతిషిందితం॥—శృతిః

లింగపురాణము.

పపాతచతథాభూమౌవిసంజ్ఞఃపురుషోత్తమః। పునరుత్థాయతంవా। తుంచక్రముద్యమ్యసప్రభుః। వ్యష్టంభయదదీనాత్మాకరేణైవస్తనంశిశుః ౦ ఊరిస్త్రైర్ఘుంకితస్తేనపాషాణఇవనిశ్చలః। త్రిభిశ్చభుషితాత్తస్తే నద్విధాభూద్వైపరిభోర్ధనుః। శార్ఙ్గకోటిపరిసంగాచ్ఛ చిచ్ఛేదసశిరఃప్రభుః। తత్తుణ్ణాదపతద్భూమ్యాంశిరస్తస్యధరాతలే। వాయునాప్రేరితంచైవఘ్రాణజేనపినాకినా। ప్రవివేశత్తుణాదేవతదాహ్యాహవనీయకే। శాఙ్గకోటిప్రసంగాచ్ఛకేశవస్యమహాత్మనః। శిరశ్ఛేదయామాసవీరభద్రోమహాబలః। యజ్ఞస్యశిరసశ్ఛేత్తాపూష్ణోదంతవినాశకః॥

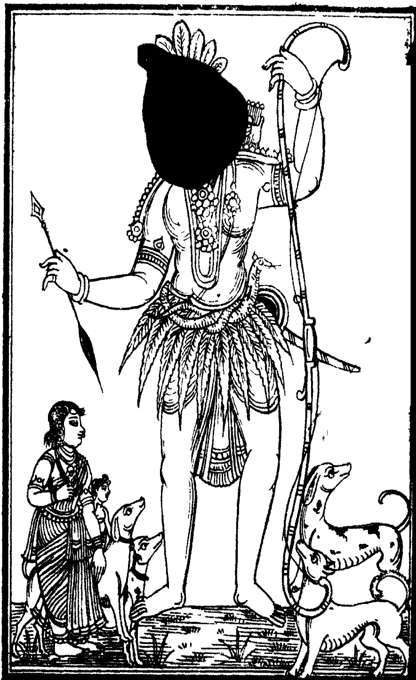
జటాధరంహరిర్దృష్ట్వాక్రోధాదారక్తలోచనం। తస్మాద్దశాదపక్రమ్యకుబ్జాధాంతహితస్థితః॥ వామనపురాణం॥

శాంతిపర్వము.

నచైవాకల్పయద్భాగందక్షోరుద్రస్యభారత। తతస్సదేవీవచనాద్దక్షయజ్ఞమపాద్రవత్। ససర్జశూలంక్రోధేనప్రజ్వలంతంముహుర్ముహుః। తచ్ఛూలంభస్మసాత్కృత్వాదక్షయజ్ఞంసవిస్తరం। ఆవయోస్సహాసంగచ్ఛద్బదర్యాశ్రమమంతికాత్। వేగేనమహతాపార్థాపతన్నారాయణోరసి। తతస్తత్తేజసాప్లుష్టాఃకేశానారాయణస్యచ। బభూవుర్ముంజవర్ణాస్తతోహంముంజకేశవాన్। అద్యప్రభృతిశ్రీవత్సఃశూలాంకోమేభవత్వయం॥

శరేణార్ధేందువక్త్రేణసవిరాట్పురపూరుషం। మృగరూపేణధావంతం విశిరస్కంతథాకరోత్॥ వాయవీయసంహిత॥

பல தேவர்களுக்குச் செய்த தண்டனைகளை மேற்கோள வேண்டுவோர் கூர்மபுராணம் - ஸ்காந்தபுராணம் - இலிங்கபுராணம் - வாயு சங்கிதை - காசிகண்ட முதலிய நூல்களிற் கண்டுகொள்க. விரிப்பிற் பெருகும். தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தயோகம:

45 கிராத மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தைந்தாவது.

கிராதமூர்த்தி.

துவாபரயுகத்திலே பாண்டுபுத்திரர் சகுனியின் மாயச்சூதி னாடுநகரங்களைத் தமது ஞாதியாகிய துர்யோதனனுக்குத் தோற் றவியுடன் வனமடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர். பிதாமகனாகியவே வியாசமுனிவர் அங்கெழுந்தருளக்கண்டு பஞ்சவரும் பாஞ்சாலியும் அவரது பாததாமரையைப் பணிந்து தாம் படும்பாட்டின் குறைகூ றினர். முனிவர் அவர்கட்கு அநேக அரசநீதிகளையும், நளன் முதலிய பேரரசர்களுங் காலவிதியாசத்தினாற் கஷ்டப்பட்டனரெனப் பல புராவசரிதங்களையுங்கூறி, அவர்கள் மனத்தைத் திடப்படுத்தி, சிவபெ ருமானை நோக்கித் திருக்கயிலாயகிரிச்சாரலிற் பெருந்தவஞ்செய்து அவரது அநுக்கிரகத்தை யடையுங்கள்" எனறருளிச்செய்து, தவ மேற்றுதற்கு முகூர்த்தமுங்கூறித் தமதிச்சையின்படி சென்றனர்.

அம்முனிபுங்கவர் ஆஜ்ஞாபித்தவண்ணம் அருச்சுனன் சடை முடியும் மரவுரியுந் தரித்து, அம்பறாத்தூணியும் வில்லுந் தோளிற் பூட்டி, வெள்ளிமலையின் மேற்புறமடைந்து, அது பர்வதராஜபுத்தி ரியாராக உமையம்மையார் திருவவதாரஞ்செய்த புண்ணியக்ஷேத்தி ரமென்று பணிந்தெழுந்து, முத்தழல வளர்க்கும் முனிவரர்பாதங்களை முடிமேற் கொண்டு, இயக்கர் விச்சாதரர் சாரணர் முதலானோரைக் கண்டு, சிங்கம்-புலி-யானை-கரடி முதலிய மிருகங்கள் சஞ்சரிக்கும் ஆரண்யத்தை யகன்று, எம்பெருமான் வீற்றிருக்கும் புண்ணியவடி வாகிய மலையை நண்ணி, இதயதாமரையில் இறைவரை யிருத்தி, சிவாகமங்களிற் கூறியவண்ணமே திருவெண்ணீற்றினைத் தேக

முழுவதுஞ் சண்ணித்து, அக்கமாலை யணிந்து தவக்கோலங்கொண் டானொற்றைக்காலி னின்று, மற்றொரு காலை மடித்து நின்ற காலின் தொடையி லூன்றி, இருகரங்களையுஞ் சிரத்தின்மேற் சேர்த்துக் குவித்து, இருவிழியிலும் இடையறாது நீர்த்தாரை யொழுக, மனத்தைப் புறஞ்செல்லா தொடுக்கி மகாதேவனைச் சிந்தித்து அருந்தவத் தமர்ந்தனன்.

அவனது தவமேம்பாட்டை இந்திரன் தன்தனயன் தவஞ்செய்யுந் தன்மையைச் சோதிக்கும்படி அரம்பை யூர்வசி முதலிய[illegible] தேவதாசிகளை யேவினன் அவர்கள் சகல சிருங்கார விருப்பின[illegible] ணமொன்றில் ஆடல் பாடல் முதலியதிருந்தியாக், பரிமளமிகு[illegible] மலர் சூடி, பற்குனன் தவஞ்செய்யும் பர்ணசாலையை நாடி, பல[illegible] விதமும் தமது கைப்புத்தடம் உருவப்படாள்மையா லோடி, பார்த்தனைத் தேடி, கடைக்கண் விழித்து பயன்பெற்றிலமென நாணமுற்று தமது பதிபோகிடினர் மகபதி தன் மைந்தனது மனவுறுதியை வலிமைக்குக் கணித்து, சந்நிதிக்குச் சென்று சயவிபசாலையைக் கண்டு சந்தோஷித்து, சாருகைக் கணித்து மனவிருப்ப மறிந்து "யக்ஷைப்பாகா ருவாய், வரங்கள் பல தருவாய்" என்று வாழ்த்துரைத்தகமுண்டாக்கித் தன் னகரிற்குச் சென்றனன்.

இங்ஙனமிருக்க, சில சேடியரால அருச்சுனன் செய்யு மருந்தவத்தை யறிந்த அம்பிகை அரனிடஞ் சென்று "அண்ணலே அருந்தவமியற்றும் அருச்சுனனுக்குக் கருணைபுரியவேண்டுமே" எனக்கூற, அரன் "தவமியற்று விஜயனைக் கொல்லும்படி இவனொரு துரியோ தனன் தன் துணைவனாகிய மூகாசுரனையேவினன், அவனும் பன்றிவடிவா யிவ்வாலமடைந்து சமயம் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்றனன்; ஆ கின் அவன் மீட்டுவைக்கட்டிக் கேட்டிபுரியுமுன், அதனாலவனை சங்கரிக்கவேண்டுமே" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளி, திருக்காதுகே ளை விளித்து "நாம் பன்றிவேட்டையாடவேண்டுமென்றவினை, நா ணும் நீயும் கணமொன்றில் அதற்கேற்ற உருக்கொள்க" என

நாபித்து, தாமும் வேடுவ வடிவு தாங்கினார். உமாதேவியாரும் அதற்கேற்ப ஓர் வேடுவச்சிறுமியாகி, குமாரக்கடவுளைக் குழந்தையாகக் கைக்கொண்டு பெருமானைப் பின்தொடர்ந்தனர். வேதங்கள் நான்கும் வேட்டைநாய்களாயின; கணங்கள் வேடுவராயின.

ஈசன் இவ்வகையாக யாவரையுங் கூட்டிக்கொண்டு வில்லை ஏந்தி விரைந்து செல்லுகையில், மூகாசுரன் பெருமுழக்கத்துடன் அர்ச்சுனனை எதிர்த்தோடினன். அகோர தவத்திருந்த சருகுபக்ஷணஞ் செய்யுஞ் சுவேதவாகனன் ஆர்ப்பரித்துவரும் பன்றியைப் பார்த்து, ருமேல் தவத்தில் அழிவுமென்றருளி, வில்லைவளைத்து நாணேற்றி ர மொன்றை அதன் முகத்தில் இலக்குவைத்து விடுத்தான். வேடுவுருக்கொண்டு சேனைவீரருடன் வராகத்தைத் தூரத்திலிருந்த மலர் வில்லோசை காட்டி அம்பொன்றை அதன் பின்புறம் எய்தனர். அவ்விரண்டம்புகளும் பாய்ந்தன. மூகாசுரனாகிய ஏனம் நிலத்தின்மேல் வீழ்ந்து மூர்ச்சையாய் இறந்தது. வேடுவடிவுகொண்ட சிவகணங்கள் தவஞ்செய்யுந் தனஞ்சயனைச் சமீபித்து "தவசியே! ஒருவனெய்த மிருகத்தைப் பிறனொருவன் எய்யலாமோ" எனப் பார்கொண்டனர்.

வேடுவுருக்கொண்ட சிவபிரானும், தவசியாயிருந்த தனஞ்சயனும், பல நியாயங்களைப்பேசி ஒருவரோடொருவர் சபதஞ்செய்து கொண்டு பெருஞ்சமர் செய்தனர். கடவுள் தனஞ்சயனது காண்டீபத்தின் நாணையறுத்தனர். அதனால் அருச்சுனன் நாணமடைந்து மூவேடர்தலைவன் தலைமேல் நாணறுந்த வில்லாலடித்தான். அவர் சர்வவியாபியாதலின் அவ்வடி சுவர்க்க மத்திய பாதலமென்னுந் திரிலோகத்திலுள்ள தேவர் மானிடர் முதலிய எல்லாருக்கும்பட்டது

"விண்ணிலுறைவானவரெல்லாரடிபட்டனர்
விரிஞ்சனரிமுதலினோர்
மண்ணிலுறைமானவரெல்லாரடிபட்டனர்
மனுக்கள்முதலோர்களுடன்

கண்ணிறு நூறாகர்களிலாரடிபடாதவர்கள்
கடசெவிமபிணமுதலோ
ரெண்ணில்பலயோனியினுமயாவடிபடாதன
விருககுழியிருககுழியரோ.

வேதமடியுண்டனவிரிநதபலவாகம
விதங்களடியுண்டனவொராம
பூதமடியுண்டனவினாழிகைமுதறபுகலசெய
பொழுதொடுசெவிப்பிலபொருளின
பேதமடியுண்டனபிறப்பிலியிறப்பிலி
பிறங்கலரசனறனமகனாா
நாதனமலனசமரவேடவடிவங்கொடு
நானகையடியுண்டபொழுதே."

அருச்சுனனடித்த அடியால வேடாபதி வெருண்டாற்போலச் சிறிதுநேரம மல்யுத்தஞ் செய்து மகவான மைந்தனது வன்மையை யறிந்தனா அவன அல்லறபவேதை யகறறுமபடி தேவாகளும இந்திரனும தோத்திரஞ் செயதனா. கருணாமூாத்தியாகிய கண்ணுதல் உமாபிராட்டியாருடன சகலதேவாகளும புடைசூழக காட்சி யளித்தருளினா. பறகுனன பலவகையாகப பரமபதியைத துதித்தனன. சிவபிரான அவனைததேறறி "மூகாசுரனுல் உனனுயிா போகாவணணம வேடவுருக வேடமுறறு வநதேன. வேணடிய வரம யாது" என வினவ, சவ்யசாசி "சங்கரா! தேவரீா பெயாகொணட அஸ்திரமொனறு திருவருள் செயயவேணடும" என விண்ணபபிக்க, இறைவா அவவாறே பாசுபதாஸ்திர மநுக்கிரகித்து "பாரதபபோரிற் செயமுறுக" என ஆசீாவதித்து அந்தாத்தான மாயினா.

அருச்சுனன தவஞ்செய்கையில், அவனைக் கொல்லும்படி துாயோதனனுல் விடுத்த மூகாசுரனைச் சம்கரிக்க வேடவ வடிவேற்றுச் சென்றமையால், சிவபிரான கிராதமூாத்தியெனப் பெயரெய்தினா.

கிராதமூாத்திபேதம:

46 குருமூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தாறாவது

குருமூர்த்தி.

ஆளுடையவடிகளென்னும் சிறப்புப்பெயருற்ற மணிவாசகர் பாண்டி நாட்டில் நீர்வள நிலவளமிகுந்த திருவாதவூரில் அமாத்திய வேதியர்குலத்தில், திருவவதாரஞ்செய்து தந்தையாரால் திருவாதவூரர் என்னும் பிள்ளைத்திருநாமம் பெற்று வேதாகமமுதலிய கலைகளிற் றேர்ச்சியடைந்திருக்கையில், மதுரையில் அரசுபுரிந்துவரும் அரிமர்த்தனபாண்டியன் இவரது பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தம்பால் வருவித்து ஆற்றலைநோக்கி அமைச்சுரிமையுந் தென்னவன் பிரமராயன் என்னும் பட்டமுங் கொடுத்துச் சிறப்போடு வைத்திருந்தனன். அமைச்சர்பெருமான் இருமனப்பெண்டிர்போலும் அரசகாரியத்துத் தொழிலும் ஆளுடையார் திருவடிக்கண்ணே அறிவுமாக வொழுகிவருகையில், கீழ்க்கடற்றுறையிற் குதிரை கொள்ளும்படி அரசனேவ, அளவற்ற பொருளோடுஞ் சென்றனர்.

பரிபக்குவமுற்ற ஆன்மாக்கட்குத் திருவருள்புரியுமாளுடையார் இவரது சத்திநிபாதத்து உத்தமத்தலைமையை நோக்கி மாநடத் திருவுருவேற்றுத் திருக்கூடி முனிகணங்களை மாணாக்கராய்ச் சூழ்ந்துவர, திருப்பெருந்துறையிற் குருமூர்த்தங்கொண் டெழுந்தருளி வாதவூரர் வரவுநோக்கியிருந்தனர். இவர்சென்று அத்திருப்பதி யெல்லை மிதிக்க, அன்பும் ஆர்வமும் தலைமீதூர, என்னுடையான் இருக்கின்றனரோ என்னுங் கருத்தோடு சென்று, ஆசிரிய பெருந்தகையைக் குருவிருக்கையிற் கனிந்துருகக் கண்டு கைதொழுது உளங் குழைய உடல் கம்பப் பரவினர்; பாடினர்; ஆனந்தக்கூத்தா

டினார்; பரவசராய் அசைவற்றுச் சிறிதுபொழுது கையேறறிருந்து "எம்பெருமானே! இவ் வுடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் திருவுள ளம்பற்றுக" என்று குறையிரந்த குணக்குன்றனையவரை, எம்பெரு மான் திருவருணோக்க ளித்து, அஸ்த மஸ்தக சையோகஞ் செய்து, அமைய்த் தடவித் திருவடிசூட்டி அன்பூட்டி அறிவின் மயமாக்கி ஐந்தெழுத்துண்மை யசைவற உபதேசித்தருளினார்; அதனால் அமை ச்சர்பெருமானும் அமுதராயினார். ஆசிரியநாயகத் தருட்சந்நிதியில் அன்புருவப்பெருந்தகையார் அளவளாவி, அடியார்கூட்டத்திலாழ்ந்த க்கடலின் மூழ்கி அழுதழு தலங்காரத் தமிழருட், பத்திப்பிசைவே ண்மேம் பரம்பதி பவளவாய் திறந்து, தமது அருமைத் திருவாக்கால் 'மாணிக்கவாசக! இங்கிருக்க' என்றனுக்கிரகித்துத் தமமாணாக்கர் சூழ்ந்துடன் அந்தர்த்தானமாயினார்.

சிவநேயமுற்ற மாணாக்கர் திலகராகிய மணிவாசகர் மனமுருகி வருந்திப் பிரிவாற்றாதவராய் உயிர்நீங்கக்கருதி, அஃதெம்பெருமான தென் றருளிக் கட்டளை கடவாது, அங்கேயேயிருந்துகொண்டு, அவ ருடன் வந்த பரிசனங்களை நோக்கி "ஆடித்திங்களிற் புரவிகள் வரு மென்று புரவலர்க்குக் கூறுக" எனப் பணித்தனுப்பி, தாம் கொண்டு வந்த அரிமாத்தன ஈரும்பொருள் முழுதும் ஆண்டவருக்கும் அடிய வருக்கு மமைந்த ஆலய முதலிய திருப்பணியில் விநியோகஞ் செய்தி ருந்தனர். பரிசனர் சொல்லைக்கேட்ட அரசன் அவ்வாறு ஆடித் திங்க ளகன்றும் அப்வங்கள் வாராமையால் அமைச்சர் வாழ்வுக் கோலவிப்ப, அவரும் உடையார் சந்நிதியிற் சென்று அரசேரிக யறிவித்து நிற்க "ஆவணிமூலத்திற் பரித்திரள் வருமென்று ஓலை விடுக்க" எனப் பெருமான் அசரீரியாய்க் கூறினர். ஸ்ரீமனருடை யார் கட்டளைப்படி அவ்வாறே ஓர் திருமுகம் வரைந் தனுப்பினர். மணிவாசகர் துயில்கையில் எம்பெருமான் தோன்றி "புரவிகள் பின் வரும்; நீ முன்செல்க" எனப் பணித்தமையின், அமைச்சர் பெரு மான் ஆளுடையார் சந்நிதியிற்பணிந்து விடைகொண்டு மதுரையை

யடைந்து ஆலவாயுடையாரை வணங்கி, அரச னவைக்களத் தற்று அகமலரச்செய்து, சோமசுந்தரரைப் பணிந்து இருக்கை யடைந்து திருவருளோங்கியிருந்தனர்.

பரிபக்குவமுற்றிருந்த மாணிக்கவாசகருக்கு ஞானோபதேசஞ் செய்தவர் சிவபிரானாதலால் அப்பெருமானுக்குக் குருமூர்த்தியென் பதோர் பெயர் வழங்குகின்றது.

கவனிப்பு—குருமூர்த்தம்-அசுவாரூடம் என்னும் இரண்டு சரித்திரங்களும், மாணிக்கவாசகர் சரிதமேயாதலாலும், அவை முறையே ஒன்றன்பின் னொன்றாக அடுத்து வருவதாலும், அவர் பிரபாவத்தை ஈண்டு முடித்திலேன். எஞ்சிய சரிதையை அடுத்துள்ள அசுவாரூடத்திற் கண்டுகொள்க. இவ்வாறே அசுவாரூடத்தின் முற்பட்ட சரித்திரத்தை இக்குருமூர்த்தமெனவுங் கொள்க.

குருமூர்த்தயோகம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தேழாவது

அசுவாரூட மூர்த்தி.

மாணிக்கசோதி மணிவாசகருக்குப் பாதுகாவலாகவும், கட்டுமா விலுர் நானு வகையாக மதிகூறக் கருதி, அரசகாரியத்திற் சிறந்தன் னாராயிருந்தவினை, மன்னனுக் குறிப்பும் உறவினருக் கூடன்றவே மாக விருந்திலீரெனத் தமக்குத் தோன்றியவழியெல்லாஞ் சொல் லக்கேட்டு "எமக்கு பாதுவரினும்வருக. எம்பெருமானை மறவேன். ஊழாகிய தீவினை விளைத்தால் விலக்கற்பாலா ருளரோ?" எனக்கே ட்டனன்றனர். அரசன் அமைச்சர் நாயகனை வருவித்து "குதிரை கள்வந்திலவே" என, "இன்னும் மூன்றுதினத்தில் இவ்விடம்வரும்" எனப் புகல, அப்போதும் குதிரைக்கூட்டம் வாராமை கண்டு கொற் றவன் சினந்து தண்டலாளரால் பலவகையாகத் துன்புறுத்திச் சிறை யிருத்தினன். மணிவாசகர் தம் துட்டுயிர்கட் குரியராகிய நாயகனி யைப் பலவகைப் பாமாலைகளாற் றுதிசெய்ய, அடியார்பாட்டுக் கக மகிழும் ஆலக்கண்டராகிய ஆலவாயுடையார் அவ் விண்ணப்பத் திருவுள்ளங்கொண்டு, திருநந்திதேவர் முதலிய சிவகணத்தலைவர் களை விளித்து "பாண்டியனுக்குப் பரிமா செலுத்தவேண்டுதலின் வனத்திலுள்ள நரிகளைப் பற்றிக்கொண்டு பரிகளாக்கி அவற்றைநடத்து ஞ்சேவகராக நீங்களுருக்கொள்ள வேண்டும்" என்று கட்டளையிட, அவர்கள் அவ்வாறே சித்தப்படுத்திப் பலவகையாகிய ஆடைமுதலி யவற்றில் வேறுபாடுற்ற சிறந்த வடிவேற்றனர்.

தொண்டர்களது துன்பம் நீங்கும் சோதி சொரூபியாகிய சிவ பிரான் தரு மார்த்த காடி மோகம் என்னும் கற்புருவார்த்தக்

25- கங்காதரமூர்த்தி

47 அஸ்வாரூட மூர்த்தி.

கனே நான்கு கால்கள் - ஞானகாண்ட கருமகாண்டங்களே இரு செவிகள்-பராபர வுணர்ச்சியே விழிகள் - விதிமுகம்-நிஷேதவால-தந்திரங்கள் புறவணி-சப்தகோடி மந்திரங்கள் சதங்கைமாலை-சூரிய சந்திரர் பாதம் வைக்குமிடங்கள்-தாரகப்பிரமமந்திரமே கடிவாளமாகக்கொண்டு இதற்றைப் போன்ற பிற அங்கங்களு மமைந்த ஓர் சிறந்த புரவிமேலேறித் தாமே அவற்றிற் கிறைவராய் எழுந்தருளி வர, பாண்டிமன்னன் பரிமா வரவறிந்து அவற்றின் சிறப்பையும் தலைவனது சிறப்பையும் அன்போடு கண்டு களித்து, பரிசு பல செய்தனுப்பி பழைய மந்துரையிற் கட்டப் பணித்தனன் அப்பரிகளும் பாதிரிவிற் பண்டைய நரியுரு வேற்றுப் பல குதிரைகளை யூறு செய்து, வனத்திற் சேக, பூழியன் கேள்வியுற்று மனம் புழுங்கி ஆமாத்தியரை யழைத்துத் தண்டலாளர்வச மொப்புவித்து "அப்பண்டாரப் பொருள்முழுதும் கொண்மின்கே" என, அவர்கள் ஐயனைச் சிறைப்படுத்தி வைகைப்பாற்றிற் கடுங்கோடையில் வருத்தஞ்செய்ய, வஞ்சமில்லார், வள்ளலார் திருவடியில் மனஞ்செலுத்த, அருட்பெருந்தகை அவ்வைகையைப் பெருகச்செய்ய, மதுரைமுற்றும் வெள்ளமாக அரசனாணையால் மண்ணடைப்பாராயினர். மந்திரியார் ஆலயஞ்சேர்ந்தனர்.

அச்சமயத்து வந்தி யென்னும் மூதாட்டி தனக்கு விதித்தவை அடைப்பின்றி வருந்த, பெருமான் கூலியாளாய்வந்து பிட்டுண்டு, கட்டுண்ட அயற்கரை யிடிய நீவிதேந்தத் துயில்புரிவார்போலிருக்கக்கண்ட பாண்டியன் பிரம்பா லோச்ச *அஃது யாவர்மேலும் பட்டுச்செய்து அடைப்பாரின்றி யடைகளையாக்கி மறைந்து ஆகாய வாணியால் "அமைச்சரைத் தேற்றி" எனக் கூறுவித்தருளினர். வேந்தன் வெருண்டோடி ஐயனைக்கண்டு "வாதவூரசே னெம்பிழை பொறுத்து இத்திருவையெல்லாம் வேண்டியவாறு செய்தருள்க"

---

* சிவபெருமான் சர்வவியாபி யாதலின் அவனை அடிமைத்தன பிரம்பா லடித்தபொழுது அவ்வடி யாவர்க்கும் பட்டது.

னே, ஐயா "வழுதியர் கோவே! திருவருள்வழி நிற்க" என்று நிறுத்திப் புறப்பட்டுத் திருப்பெருந்துறை யடைந்து பதிகமோதித் துதித்து, பல திருப்பதிகளையுஞ் சென்று பணிந்து, தில்லையைச்சேர்ந்து, ஈழத்தினின்று வந்த புத்தரைத் தில்லைவாழந்தணர் விருப்பின்படி வாதில் வென்று அவர்கட்குச் சிவச்சின்ன மளித்து, ஊமையா மகளை வாய்திறப்பித்து, திருவாசகமுந் திருக்கோவையாரும் மன்றுடையாரே யெழுதிக் கைச்சாத்திட் டருளும்படி மணிவாய் மலர்ந்தருளினர். ஆமாத்தியகுலதீபத்தை அவ்வேதியர் நோக்கி "திருவாசகத்தில் திருவுள்ளக்கிடை திருவருள் செய்யவேண்டும்" என்றிரப்ப, அடிகள் முறுவல்செய்து அவ்வந்தணரொடு பொன்னம்பலஞ்சேர்ந்து "இவ்வாசகப்பொருளாவார் இவரே" என்று திருவாய்மலர்ந்து திருச்சிற்றம்பல முடையானைக் குறியாது குறிப்பித்து, எம்பெருமானிடத் திரண்டறக்கலந்தனர்.

திருவிளையாடற்புராணம்.

"பாண்டியன் முதுகிற் பட்டது செழியன்
பன்னிய ருடம்பினிற் பட்ட
தாண்டகை யமைச்சர் மேனிமேற் பட்ட
தரசிளங் குமரர்மேற் பட்ட
தீண்டிய கழற்கால் வீரர்மேற் பட்ட
திவுளிமேற் பட்டது பருமம்
பூண்டவெங் கரிமேற் பட்டதெவ் வுயிர்க்கும்
போதன்மேற் பட்டதத் தழும்பு.

பருதியு மதியும் பாம்புமைங் கோளும்
பணிந்திடப் படைத்தவன் மீது
மிருநிலம் புனல்கா லெரிகமேற் கனல்வா
னென்றுமைம் பூதமுங் காருங்

சுருதியு மாறு சமயவா னவருஞ்
சுராசுரர் முனிவருந் தொண்டின்
மருவிய முனிவர் கணங்களும் பட்ட
மதுரைநா யகனடித் தழும்பு
மானவர் மன்னீதர் நாகர்புள் விலங்கு
மாசுணஞ் சிதலெறும் பாதி
யானபல் சராசர மீமரங் கொடிபுல்
லண்டியா மசரமும் பட்ட
ஊனுடைக் கருவும் பட்டன தழும்பீ ர
ரெட்டுதன் வயிரிலோர் வியமுற
நானடி பட்ட சராசர சடங்க
டமக்குயி ராயினோன் றழும்பு

துணைவனை மாயோன் விழித்தனன் கமலச்
சோதியும் யாதென வியந்தான—"

சிவபெருமான், அரிமாத்தனைத்து அளவில்லாப் பொருளைச் சிவபணிவிடையிற் செலவுசெய்த மணிவாசகர் நிமித்தமாய் நரிகளைப் பரிகளாக்கித் தாமே பரித்தலைவராய்ச் சென்று புரவிகளை ஒப்புவித்தமையால் அஸ்வாரூடமூர்த்தியென்பதோர் திருநாமமெய்தினர்.

அஸ்வாரூடமூர்த்தயோகம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தெட்டாவது

கஜாந்திகமூர்த்தி.

சொல்லுதற்கரிய வலியமைந்த சூரபன்மன் றுதொந்தரவைச் சகியாத இந்திரன் தன்மனைவியுடன் மறைந்து சீகாழிப்பதியிற் சிவார்ச்சனைசெய்து காலங்கழித்திருந்தனன். அக்காலத்தில், அமரர் சிலர் ஆங்கணடைந்தவனைக் கண்டு "அரசே! அசுரர் துயரம் ஆற்றகில்லேம்" எனக் கூற, வச்சிராயுதன் "வானவர்களே! மகாதேவனை வழுத்தி அத்துயர் நீர வெள்ளிமலை யடைவோம்" என்று இந்திராணியை அரிகரபுத்திரர் காவலில் விடுத்து, தேவர் குழுவுடன் திருக்கயிலை யடைந்து திருச்சந்நிதானத்திலுட் செல்ல, திருநந்திதேவர் உத்தரமுதவும்படி பிரார்த்தனர். அச்சமயம் ஜகஜ்ஜநியாருக்குச் சங்கரர் ஞானோபதேசஞ் செய்துகொண்டிருந்தமையின், நந்தியெம்பெருமான் காரணர் கட்டளைப்படி தடுக்க, அத் திருவாயிலிலேயே அங்கேகான அமர்ந்திருந்தனர்.

அக்காலத்திற் கொடுங்கோல்செய்துவந்த சூரபன்மன் தங்கையும், வாலிபரை வலியிற் புணர்பவளுமாகிய அசமுகி யென்பாள் துன்முகியுடன் சீகாழித்தலத்தைச் சேர்ந்து, ஆங்குப் பொற்கொடி போல விளங்கும் புலோமசையைக் கண்டு தன் முன்னோனைச் சேர்ந்து வாழும்படி யழைக்க, சசி தடுக்க, வன்மையுடன் கையாற்பற்றி அலறும்படி இழுத்துக்கொண்டு சென்றனள். ஐயனார் ஏவலாளராகிய வீரமாகாளர் விரைந்துசென்று "செல்லாதே" என்று தடுக்க, அசமுகி ஓர் சூலத்தைச் சுழற்றி விட்டனள். அதனை வீரமாகாளர் வாளால் வெட்டி மாய்த்தனர். அசமுகி துன்னென்று துன்முகி

48 கஜாந்திக மூர்த்தி

கையிலிருந்த சூலத்தை வாங்கிக்கொண்டு, அவள் கையில் அயிராணி யையளித்து வீரமாகாளர்மேல் அச்சூலத்தை விட, அவர் அதையு மழித்தனர். அரக்கி மலையொன்றைப் பலங்கொண் டெறிந்தாள். அவர் அதனையும் வாள்கொண்டு மாய்த்தனர். மேஷ முகமுள்ளவள் மேலொன்றுஞ் செய்யமாட்டாதவளாய், துன்முகி கையிலிருந்த இந்திராணியைத் தனுக்குறுத்த தூக்கிக்கொண்டு விண்வழி வேகமாய்ச் செல்ல, வீரமாகாளர் வெகுண்டு அவள் அளகத்தைப் பிடித்துக் கொண்டு உடைவாளையுருவி ஒரு கையை வெட்டி இந்திராணியை விடுவித்து, தூக்குணங்க ளமைந்த "துன்முகியை நோக்கி "நீயுந் தொட்டனையன்றோ?" என்று, அவளையு மோர் அத்த மரிந்தனர். வருந்தி யழுது புரண்டு சோகமாகி யெழுந்த அசமுகி அகம் நாணித் துன்முகியுடன் மகேந்திரபுரிக்குச் சென்று தன் தமயனோடு நிகழ்ந் தன கூறித் துக்கித்தனள். சூரன் உலக மியங்கச் சிரித்து உங்காரஞ் செய்து கோபித்தான். அதுகண்ட அவன் ஜேஷ்டகுமாரன் பாநு கோபன் "என்னை விடுத்தால், இந்திரன் இந்திராணி இமையவர் யாவரையும் இமைப்பிற் சிறைசெய்து வருவேன்" எனக் கேட்டு, கணமென இமையாது ஏக விடுத்தனன். அவன் தன் வீடு சென்றான். சூரன் பிரமனைக் கொண்டு அவ்விருவ ரத்தத்தையும் பண்டுபோற் படைப்பித்து, வாயு-திசைக்காவலர் முதலிய தேவரையும்,நிலமன்ன ரையுந் தண்டித்துப் பிரமன் வேண்டிக்கொண்டபடி விடுத்தனன்.

பாநுகோபன் பலவகைப்படையும் புடைசூழ இரதாரூடனாய்,துன்முகி வழிகாட்டப் புகலிடங்களிற்புக்கு இந்திராணியை யெங்கும் தேடிக் காணாது, அமராபுரியாகிய அமராவதி யடைந்தனன். அதனை யறிந்த அந்நகரார் சயந்தனுடன் சாற்ற, சயந்தன் "தந்தை-தாய்-குரிசியன் என்னு மிவர்களில் யாரு மீண்டிலர், இனி யென் செய்வது? விதியை விலக்க முடியுமோ? வந்தது வருக" என்று ஐராவதத்தின்மே லேறி, ஆகாயவாசிகள் புடைசூழ, அசுரச்சேனைக் கெதிரில் அருஞ்சம ராற்றக் கருதி முன் சென்றனன். வானவரும்

தானவரும் போர்புரிய ஆரம்பித்தனர். அவ்வாறு செய்த செருவில் தேவர்கள் தோற்றோட, அவுணர் அவர்களைத் தொடர்ந்து பற்றி, தோளிற் கயிற்றாற் கட்டி யிழுத்துக்கொண்டுபோயினர். சயந்தன் சாலவும் வெகுண்டு தன் வில்லிலிருந்து பலவகைப் பாணங்களைப் பூட்டித் தானவத்தலைவரைப் புறமுதுகிட்டோடச் செய்து வெற்றிகொண்டனன். பானுகோபன் அவனை யெதிர்த்துப் பலதேவாஸ்திரங்களைச் சொரிந்தனன். இந்திரகுமாரனும் எண்ணில்லா அம்புகளை யெதிர் விடுத்தனன். இவ்வாறு இருவர் விட்ட அஸ்திரத்தை மற்றொருவரழித்துக்கொண்டு இருவரும் பொருசமர் புரிந்தனர். சயந்தன் பானுகோபனது வில்லின் நாணியை யறுத்தனன். பானுகோபன் வேறோர் நாணைப் பூட்டி யம்பு தொடுக்குமுன், சயந்தன் மறுபடி அஸ்திரமாரி வருஷித்தனன். சயந்தன் சகல அஸ்திரங்களால் அவனது தேரையும் குதிரைகளையும் நொறுக்கினன். பின்னோன் வேறோர் தேரேறிக் கணக்கில்லாத கணைகளை ஆகாய முழுதும் ஆச்சாதிக்கப் பெய்து அவனைப் பாணப்பெருமழையால் பூச்சகையாக்கினன்.

சயந்தன் அச்சாரணத்தைக் கண்ட அவுணராதிபனாகிய ... ஐராவதம் பகைஞன் ஏறிய பலமுடன் பாய்ந்து, அதன் இருப்புக்களைச் சிதைத்து, அவன் மார்பிற் கோரம் மிகுந்த கோடுகள் நான்கும் ஊன்றும்படி தாக்க, அதன் கொம்புக் குழைந்து சடசட வென்னும் ஒலியுடன் முறிந்தன. வெய்யோன் வெள்ளையானையின் கவுளில் குருதியோடைக அது வருந்தி அலறி வீழ்ந்தது. அவுணன் முக்கிலையால், கைத்தியர் அநேகர் சயந்தனைச் சூழ்ந்து தோளிற் கயிற்றைப் பூட்டிப் பிணித்து, சிறைப்பட்ட தேவருடன் சேர்த்தனர். அசுரர் அமரரது தோளிற்பூட்டிய கயிற்றைக் கைப்பற்றிக்கொண்டோடிச் சென்று, அப் பொன்னுலகத்தைத் தீயூட்டினர். பாவியாகிய பானுகோபன் மனமகிழ்ச்சியுடன் விலங்கிடப்பட்ட மகேந்திரபுரியிலே தந்தைமுன் சென்று பணிந்து "எந்தையே! இந்திராணியையும் இந்திரனையும் காணேன். தேவர்களையும், தேவமாதரையும், அவர்கள்

னவராகம இந்திரன மைநதனுமான சயநதனையுஞ சிறைசெயது கொணடுவநதேன அமரருலகை இனி அமமாயததானமை அக்கி னிக கூட்டினேன என, சூரபனமன பணநகனிதது, மகனைத தழு விக்கொணடு, தேவ கனை விலஙகு பூட்டிச சிறையில விட்டனன தேவ மாதரை அசுர மாதருககுப பணிபபெணகளாகப பணித்த னன சிறையி லகபபட்ட தேவாகளும, அடிமைசெயயும அரமபா ஸதிாகளும, எபபொழுது இததுயா தீருமெனறு ஏஙகிச சிவபிரா னது திருவருளைச சிநதிததுககொணடிருநதனா இதறகிறக

பா...கோபமேறு பே செயதுகொமபொடிநத காறகோட்டு ஐராவதம், தனது தூய ராதருமல வருநதி, மெததியானததுடன விண ணுலகு நீககி மணணுலக கடைநது, ஸவேதாரணயம எனனும திருவெணகாடு சென்று, முனனொருகாலததில இநதிரனறு தபிககபபெறற பிரமவிததியா நாயகியாரை இடபபுறமமாததிய ஸ்ரீ ஸவேதாரணயேசுரரது தொததறகரிய திருவடியைமனததிறபதிதது, சூரியதீாததம சோமதீாததம அக்கினிதீாததம எனனும முததீாததத திலும முறையே காலை-உசசி-மாலையெனனும முபபொழுதுமமூழ்கி, திருபபளளிததாமங கொயது, சஙகமாகிய குடஙகளால திருமஞசன மாட்டி அருசசிதது, ஓமமனதாய உமாபதியை உளளததிறகொண டோதது. அரவாபரணா அதநியின பததிககுச சிததமகளிதது, திருவருளசெயயச சேவைதநது ஐராவதததின சிரமேற றிருககரஞ சூட்டி அதை நோககி "உனககெனனவரமவேணடும" என, "தேவ நாயகா! தேவரீரை இவவணமே அருசசிததுககொணடிருககவே ணடுகிறேன்" என விணணபபிகக, விடையூாதி "நீ சசிபதி யிடமகையில், தோனறியபொழுதே உனனை இநதிரனுககு வாகன மாக விதிததாதலின, நீ அவவாறே அமரா துயரொழிந்தபின அம ராவதியை யடைநது வாழக எம மடியனுகிய இநதிரனை நீயே வாக னமாகித் தாஙகுதல எமககுச சமமதம. நினகொமபுகள பணடுபோ லாக" எனத திருவாயமலாநதருளி அநதாததானமாயினா. ஐராவ

தம் ஆணையை நிராகரித்தவனைக் கொம்புகள் வளரப்பெற்று, ஆண்டு அன்போடு சிவபூசை செய்துகொண்டிருந்து, குமாரக்கடவுள் சூரபன்மனாதிய அசுரர் துயர் தொலைத்து அம் சிறைவிடுத்தபின்னர் இந்திரனுக்கு வாகனமாய்ப் பண்டுபோல ஐராவதியில் வாழ்ந்திருந்தது.

ஐராவதமாகிய யானையின்மேல் வைத்துக்கொண்டு கோளுக்கிரகம் அதனைச் சமீபித்து அநுக்கிரகஞ் செய்தமையால், கடவுளை யானைக்கந்திக மூர்த்தி யெனக் கழறலாயிற்று.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசுவாமிகள் தேவாரம்

"சக்கரமாற் கீந்தானுஞ் சலந்தரனைப் பிளந்தானும்
மக்கரைமே லசைத்தானு மடைந்தயிரா வதம்பணிய
மிக்கதனுக் கருள்சுரக்கு மெய்வகையா மெய்வினைதாக்கு
முக்குணங்குடையாறு முகக்குருடை யிறையவனே

கள்ளார்செங் கமலத்தான் கடற்கிடந்தா னெனவிவர்கள்
ஒள்ளாண்மை கொளற்கோடி யுயர்ந்தாழ்ந்து முணர்வரியான்
வெள்ளானை தவஞ்செய்யு மேதகுதென் னானைக்காட்டானை
னுள்ளாடி யுருகாதா ருணர்வுடைமை யுணரோமே."

"மற்ற வண்டனை மணியணி மார்பிடைச்
செற்ற மாலகரி சென்றுழன் றுக்கலும்
பொற்றை யின்கடம் புழைத்திடு கூசியி
னிற்ற வாலத மீரிரு தந்தமும்.

வாலிய வொளிகெழு வனத்தி லேகியே
மூலமா தாகிய முக்கண மூர்த்தியை
மேலுள தாலுவின மேவச் செய்தபின்
சீலமோ டருச்சனை செய்து வைகிறதே.

அறிவுள மாலகரி யமலனை நக்கிர
முறையுற வாடியே முதிரு நன்பினுள்
மறையுற வழிபடு வைகு மெல்லையிற்
குறையறு கறபெறுவ சேர்ந்து வந்ததே." கந்தபுராணம்.

கஜாந்திகமூர்த்தயேநம:

49. இலக்கணைய தேர்ந்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

நாற்பத்தொன்பதாவது

ஜலந்தரவதமூர்த்தி.

தேவேந்திரன் ஒருகாலத்தில் திருக்கயிலாயகிரியை யடைய சிவபெருமான் வடிவுமாறி வழியில் நிற்கக் கண்டு, "நீ யாவனை? யாது தொழில் செய்வோன்" என, ஒன்றுங் கூறாதிருப்பக் கோபித்துத் தன் கைவச்சிரத்தைத் தோளிற் புடைக்க, அது பொடியாக உதிர்ந்தது. உடனே பெருமானுக்குக் கோபமுதித்து, ஓர் உருத்திரவடிவேற்க, இந்திரன் வெருக்கொண்டு, உரை குழற வுடலசையக் கைகட்டி வாய்பொத்திப் பலவகையாகத் துதிபுரிய, இறைவர் மனம் பொறுத்துத் தன் கோபத்தா லுண்டாகிய வியர்வை நீரை வழித்தெறிய, அந்நீர் மேற்றிசைக்கடலில் வீழ்ந்து ஓர் புத்திரவடிவாயது. அதனைச் சமுத்திரராசன் மகவாகக்கொண்டு வளர்த்துவந்தனன். அச்சிறுவன் பிரமனால் சலந்தரனென்று நாமமிடப் பெற்று, காளைப்பருவமுற்று, அவுணருடன் கூடி ஆற்றல் மிகுந்தவனாய்த் தானவத்தச்சனாகிய மயன் என்பவனால் ஓர் அழகிய நகரஞ் செய்வித்து, காலநேமியின் புத்திரி விருந்தையை மணந்து சிறிதுகாலம் வசித்திருந்து, மேருமலையிலிருந்த தேவர்களோடு போர்புரியக் கருதிப் போகையில், தேவர்கள் விஷ்ணுவை வேண்ட அவர் கருடாரூடராய் இருபதினாயிரவருடங் கடும்போர் புரிந்து அவனை வெல்லுந் திறமில்லாமையைப் புகழ்ந்து சென்றனர். அதுகண்ட இந்திரன் அவ்வசுரனால் யாது நிகழுமோ வென்றலக்கணுற்றுத் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்திருந்தனன்.

இந்திரனது செய்தியைச் சிலதூதுகரியம்ப வுணர்ந்த சலந்தரன் அங்குச் சென்று அவனையெதிர்ப்பான் கருதிப் புறப்படுகையில்

விசேடித்த கற்பினையுடைய விருந்தை யென்னும் மனைவி வேண்டாமென்று தப்பவும் மனம் மயங்காமல், சேனாசமுத்திரத்துடன் திருக்கைலையைச் சமீபித்தலைச் சதக்கிருது கண்டு சஞ்சலங்கொண்டு சந்நிதானத்துட்சென்று சங்கரர்முன்னே நின்று தனக்குற்றசங்கடத்தைச்சாற்ற, தயாநிதி "வச்சிரபாணி! வருந்தாதே" என வனுக்கிரகித்துத் தேற்றித் தன்பின் வடிவுமாறிவரக் கட்டளையிட்டு, நரைத்த திருவுருவமும் ஊன்றிய தடியும், தொங்கிய கமண்டலமும் தளர்ந்த நடையுமுடைய ஓர் விருத்தமுனிவடி வேற்று, இந்திராதியிமையவர் மறைந்து பின்றொடரச்சென்று, சலந்தரனைக்கண்டு "நீயார்? யாதுக் குறித்துச்செல்கின்றனை?" என வினவ, "யான் சமுத்திரராசன் றனயன். சலந்தரனென்னு நாமமுற்றோன் சிவனுடன் செருச்செய்யச் செல்கின்றேன்" எனச்செப்ப, நம்பெருமான் "நன்றுகூறினை" என்று நகைகோட்டி, "கண்ணுதலைப் பொருதக் கருதின் கணத்தி லுயிரழிவாய்; உயிர்ப்பிச்சைவேண்டின் திரும்பியோடிப்போ" என, சலந்தரன் "இமைப்பொழு திங்கிருந்து என் ஆற்றலைக் காணுதி" என, ஈசன் "யான் சிவபிரானுக் கிளைடாவது. உன் வல்லமையைக் காண வந்தேன்" என்று திருவடியால் ஓர் சக்கரம்போற்கீறி "இவ்வட்டத்தைச் சிரமேலேற்றத் தாங்கவல்லையா" என்றவுடனே, சலந்தரன் இறுமாப்புமிகுந்து "இதுதானோ பெரிது" என்று இருகையாலுமெடுத்து மார்பிலும் புயத்திலுந்தாங்கிச் சிரத்தின்மேல் வைத்துக்கொள்ள, அச்சக்கரம் அவனை அக்கணமே இருபிளவாகப்பிளந்து சிவபெருமான் திருக்கரத்தெய்தியது. அவனுடன்வந்த அசுரர்கூட்ட முற்றும் பெருமானது விழித்தீயினூற் சாம்பராயின. பின்னர் பெருமான் தமது நிஜவடிவு காட்ட இந்திரன்முதலாயினோர் வாழ்த்திப் பூமழை பொழிந்து ஆனந்தக் கூத்தாடிப் போற்றித் தத்தம் பதியடைந்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

அமரரைத் தீராத்துயர்விளைத்துவந்த சலந்தராசுரனைச் சக்கரமொன்று தாளாற்கீறித் தலைமே லெடுக்கச்செய்து சங்கரித்தமை

யால, சிவபிரானுக்குச் சலந்தரவதமூர்த்தி யென வோர் திருநாமஞ் சாற்றப்பட்டது.

கந்தபுராணம்.

"புங்கவாயாரையும்புரங்கண்டேனவரு
கங்கையையடைத்தனன்கார்கொள்வேலையி
லங்கியையவித்தனனரியைவென்றன
னிங்கிதுதாங்குவதரியதோவென.

புரத்தழல்கொளுவியோன்பொறித்தநேமியைக்
கரத்திடையெடுத்தனன்கணங்கொண்டெய்தலி
னுரத்திடைப்புயத்திடையுயிர்த்துத்தாங்கியே
சிரத்திடைவைத்தனன்றேவராகவே.

செழுஞ்சுடர்ப்பரிதியைச்செனனிகோட்டலா
லொழிந்திசலந்தரனுச்சியேமுதற்
கிழிந்ததுமுழுதுடல்கிளர்ந்துசோரிநீ
ரிழிந்ததுபுவிதனில்விழுமெனோசையால.

காஞ்சிப்புராணம்.

'இருகூறுகச்சலந்தரனைப்பிறந்துமாட்டியவவ்வடிவ
ருகேதோன்றச்சுதரிசனமங்கைத்தலத்தினமிசையேந்தி
ருகாகேக்கைத்தண்ணறும்பூந்தொடையல்வாகைமுடிவிளங்கத்
திருவார்காட்சியளித்தருளுந்தேவர்கோமானிருவுருவம்."

ஜலந்தரவதமூர்த்தயோகம :

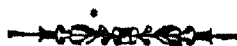
உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பதாவது.

ஏகபாத த்ரிமூர்த்தி.

ஆதிமத்தியாந்தரகிதராய் அமலராய்ப் பரிபூரணராய்ச் சூக்ஷ்மராய் ஏகராகிய பரமசிவம் உலகங்களை ஆக்குதற்காரணமாய சுத்த மாயையின் அதோபாகமான அசுத்தமாயையினிடத்து அவ்யக்தமாகிற மஹாமாயையுண்டாக்கி, விஞ்ஞானகலர் - பிரளயாகலர் - சகலரென்னும் மூவருக்கும், தநுகரணபுவனபோகங்களுக்கு உபகரணமாய, பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்கள் மூலமாய்ப் பிரபஞ்சங்களையெல்லாம் படைத்தல்-காத்தல்-அழித்தலாகிய முத்தொழில்களையுஞ் செய்வித்து மலத்திரயரஹிதராய்ச் சுத்தமாயெழுந்தருளுவர். இங்ஙனம் நிர்மலமாயிருப்பினும் அவர்கொண்ட திருவுருவம் அஜகேசவாதி ஆன்மாக்களின் அநுக்கிரககாரணமேயன்றி வேறன்று. அவரது திருவுருவமும் அநுக்கிரகமேயாகும்.

ததுக்தம் வாதுளே.

அங்க்ப்ரத்யங்கலாங்கஞ்சோ பாங்கஞ்சசதுரோபவேத்-ஸிரோ
வக்த்ரஞ்சஹ்ருதய மங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதம் - வக்ஷ:கண்டஸ்தனௌ
பாஹு நாபிகுஹ்யோதராந்தரா - நேத்ரம நாஸாஸ்யகர்ணௌச பா
ணிபாதம் ததாங்குலி:-ஊருசஜாநுஜங்கஞ்ச ப்ரத்யங்கஞ்சேதிகத்ய
தே - மூர்த்திநாஞ்சரூபாணு லாங்கஞ்சேதிபரகீர்த்திதம் - குணசிஹ்ந
கமித்ஞ்ஞேயம் தத்குணந்தஸ்ய தாபவேத் - குணம்ஸத்யம்பராதாபஞ்ச
ஆபேத்யாத்க்ரஹந்தகா- சுத்திமாயாவிவர்ணஞ்ச காதம்ஸம்ஹ்ருதி
ரேவச - ஏதேதஸ்யகுணா:ப்ரோக்தா: தேஷாம்லக்ஷணமுச்யதே - தரி
குணம்ஸாஜலமித்யுக்தம் ஸத்யம்பரஸாரிஷ்யதே - கட்கமீஸபிரதா

50. ஏகபாத த்ரிமூர்த்தி.

போயம் த்ராபேதயமலஜ்ராமிஷ்யதே - ஈஶஸ்யாநுக்ரஹஞ்சைவ அப யஞ்சப்ரஶஸ்யதே - புத்திஸ்ஸ்யாந்நாகரூபந்து பாஶம்மாயாஸ்வரூப கம் - விவர்ணமங்குஶஞ்சைவ கண்டம்நாதாத்மகம்விது - ஸம்ஹார மக்நிரூபம்ஸ்யாத் பாஶாநாம்பஸ்மஸாத்க்ருதி - ஏதேவைகுணரூபா ஶ்ச ஸாங்கஞ்சேதிப்ரகீர்த்திதா - வஸ்த்ரோபவீதமாலாஶ்ச கந்தமா பரணந்ததா - ஆஸநாசரணஞ்சைவ உபாங்கஞ்சேதிகீர்த்திதம்'' — என்று கூறியதனானே இவர் திருமேனி காருண்யத்திருமேனியென்பது பெறப்பட்டது.

తదుక్తం వాతులే.

అఙ్గప్రత్యఙ్గసాఙ్గంచో పాఙ్గంచచతురోభవేత్ । శిరోవక్త్రంచ హృదయ మఙ్గంచేతిప్రకీర్తితమ్ । వక్షఃకణ్ఠస్తనౌబాహూ నాభిగుహ్యో దరంతథా । నేత్రంనాసాస్యకర్ణౌచ పాణిపాదౌతథాఙ్గులిః । ఊరూచ జానుజఙ్ఘంచ ప్రత్యఙ్గంచేతికథ్యతే । మూర్తీనాంగుణరూపంతు సాఙ్గంచే తిప్రకీర్తితమ్ । గుణచ్ఛిన్నమితిజ్ఞేయం తద్గుణందశధాభవేత్ । గణఃసత్యం ప్రతాపంచ మర్త్యోద్యానుగ్రహంతథా । బుద్ధిమాయావివర్ణంచ నాదం సంహృతిరేవచ । ఏతేదశగుణాఃప్రోక్తాః తేషాంలక్షణముచ్యతే । త్రిగుణం శూలమిత్యుక్తం సత్యంపరశురిష్యతే । ఖడ్గమీశప్రతాపోయంమర్త్యోద్యంవజ్ర మిష్యతే । ఈశస్యానుగ్రహంచైవ అభయంచప్రశస్యతే।బుద్ధిస్స్యాన్నా గరూపంతు పాశంమాయాస్వరూపకమ్ । వివర్ణమఙ్కుశంచైవ కణ్ఠంనా దాత్మకంవిదుః । సంహారమగ్నిరూపంస్యాత్ పాశానాంభస్మసాత్కృతిః । ఏతైర్గుణరూపాశ్చ సాఙ్గంచేతిప్రకీర్తితాః । వస్త్రోపవీతమాలాశ్చ గంధ మాభరణంతథా । ఆసనాచరణంచైవ ఉపాఙ్గంచేతికీర్తితమ్ ॥

இவர் திருமேனியில் ஊர்த்துவ்யத்தினின்றும் சஹஸ்ராம்ஶமாக உருத்திரதேவர் தோன்றுவர். கோடியம்ஶமாக வாமதக்ஷிணபார்ச

களினின்றும் பிரம விஷ்ணுக்கள் பிறப்பார்கள். தக்ஷிணவாமலலாடநேத்திரங்களிலிருந்து சூரிய சோமாக்கினிதேவர் தோன்றுவர். பிராணனிலிருந்து வாயுதோன்றுவன். கண்டத்தினின்று கணேசர் ஜனிப்பர். ஹ்ருதயத்தில் ஸ்கந்தர் உதிப்பர். நாபியினின்று இந்திர - யமவருண குபேரருதிப்பார்கள். பிரத்யங்கத்தினின்றும் பஞ்சாசத்கோடி தேவர்கள் பிறப்பர். உரோமகூபங்களிற் பலகோடி ருஷிகளும் மற்றுமுள்ள பல தேவர்களுஞ் ஜனிப்பார்களென்று வேதசிவாகமங்களிற் படிக்கப்பட்டுள்ளன.

வாதுளாகம்.

காமேசஸ்யஸஹஸ்ராம்சாந் மஹேசஸ்யஸமுத்பவ - மஹேசஸ்யஸஹஸ்ராம்சாத் ருத்ரதேவஸமுத்பவ: - ஏதம்மஹேசகோடயம்சாத் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஸமுத்பவ - தக்ஷிணாங்கபவோப்ரஹ்மா ஹரிர்வாமாங்கஸம்பவ • - ஹ்ருதயாந்நீலருத்ரஸ்து சிவஸ்யசிவஸஞ்ஜ்ஞக: - நேத்ரேஷுஸவ்யவாமோத்தவே ஸூர்யஸோமாக்நிஸம்பவ: - ப்ராணவாயுஸமுத்பந்ந சரோத்ரோகீலாதிஸம்பவ - ஆஸ்யேஜ்ஞாநஸமுத்பந்நம் கணேசஸ்துகணோத்பவ: ஷண்முகே ஹ்ருதயேஜாதோ நாபௌதேவாஸ்ஸமுத்பவா: - பஞ்சாசத்கோடிதேவாம்ச மஹேசாங்கஸமுத்பவா • - ருஷயஸ்சத்தாகோடயோ ரோமகூபாதஸமுத்பவா - மநோந்மந்யாஸஹஸ்ராம்சாத் கௌரீஜாதம இதிஸமருதம - ஸ்ரீஸாஸரஸ்வதீ துர்கா உமாசைவபரபாத்தா- சசீஜயேஷ்டாசலக்ஷ்மீச தத்தைவாந்யாம்சஸம்பவ: - ஏதாஸை கோடிசக்திம்ச கௌரீதேஹஸமுத்பவா.

அதர்வசிகோபநிஷத்து

ப்ரஹ்மவிஷ்ணுருத்ரேந்த்ரா ஸ்ஸம்ப்ரஸூயந்தே - நகாரணம் காரணம் துத்யேய - ஸர்வைச்வர்யஸம்பந்ந. சம்புராகாசமத்யே

బ్రహ్మవిష్ణురుద్రేంద్రా స్సంప్రసూయంతే । న కారణం కారణం తు ధ్యే యః । సర్వైశ్వర్యసంపన్నః శంభురాకాశమధ్యే ॥ అధర్వశిఖోపనిషత్తు.

கூர்மபுராணம்.

ராஜஸீமாமகீஶக்தி கரோதிஸகலஞ்ஜகத்-ஆஸ்தாயப்ரஹ்மணோ ரூபம் மந்மயாஸம்ப்ரவர்திதா - அந்யாசஶக்திஸ்ஸத்வாட்யா ஸம்ஸ்தாபயதிமேஜகத் - பூத்வாநாராயணோநந்தோ ஜகந்நாதோஜகந்மய:- த்ருதீயாமஹதீஶக்திர் நிஹந்தீஸகலஞ்ஜகத் - தாமஸீமேஸ மாக்யாதா கோபாத்ருத்ராக்யரூபிணீ.

కూర్మపురాణం.

రాజసీమామకీశక్తిః కరోతిసకలంజగత్ । ఆస్థాయబ్రహ్మణోరూపం మన్మయాసంప్రవర్తితా। అన్యాచశక్తిస్సత్వా ఢ్యాసంస్థాపయతిమేజగత్ । భూత్వానారాయణోనంతో జగన్నాథోజగన్మయః । తృతీయామహతీశక్తిర్నిహంతిసకలంజగత్ । తామసీమేసమాఖ్యాతా కోపాద్రుద్రాఖ్యరూపిణీ ॥

லிங்கபுராணம்.

தமஸாகாலருத்ராக்யம் ரஜஸாகநகாண்டஜம் - ஸத்வேநஸர்வகம்விஷ்ணும் நிர்குணத்வேமஹேஶ்வரம்,

తమసాకాలరుద్రాఖ్యం రజసాకనకాండజం। సత్వేనసర్వగంవిష్ణుం నిర్గుణత్వేమహేశ్వరం ॥ లింగపురాణం.

ஆதித்யபுராணம்.

ஸதஸ்மாததிகம்ஶம்பும் தத்வந்தத்வித்திஶாங்கரம் - தஸ்யைவமூர்த்தயஸ்திஸ்ரோ ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஹராபிதா.

సతస్మాదధికంశంభు త్తత్వంతద్విద్ధిశాంకరం। తస్యైవమూర్తయ స్తిస్రోబ్రహ్మవిష్ణుహరాభిదాః ॥ ఆదిత్యపురాణం.

அநுஶாஸநிகபர்வம்

ஸஏஷபகவாந்ருத்ர· ஸர்வதத்வாதிரவ்யய:- யோஸ்ருஜத்தக்ஷிணாதங்காத் ப்ரஹ்மணம்லோகஸம்பவம் - வாமபார்ஶ்வாத் ததாவிஷ்

ஷ்டும் லோகரக்ஷார்த்தமீஶ்வர: - ஹ்ருதயாத்காலருத்ராக்யம் ஸர்வஸம்ஹாரகாரகம்.

అనుశాసనీకపర్వము.

సఏవభగవాన్రుద్రః సర్వతత్త్వాదిరవ్యయః।సోఽసృజద్దక్షిణాదంగా
ద్బ్రహ్మాణం లోకసంభవం । వామపార్శ్వాత్తథావిష్ణుం లోకరక్షార్థమీ
శ్వరః । హృదయాత్కాలరుద్రాఖ్యం సర్వసంహారకారకం ॥

மதங்கஸ்வேதஸம்பூதௌ ப்ரஹ்மநாராயணாவிமௌ-ஸ்காந்தம் தக்ஷிணாங்கபவோப்ரஹ்மா வாமதஶ்சஜநார்த்தந லிங்கபுராணம் ஜாதோஹமஸ்யவாமாங்கே ப்ரஹ்மசைவாஸ்யதக்ஷிணே - காளிகாகண்டம் விஷ்ணுவாக்யம்.

మదంగస్వేదసంభూతౌ బ్రహ్మనారాయణావిమౌ ॥ స్కాందము॥
దక్షిణాంగభవోబ్రహ్మా వామతశ్చజనార్దనః ॥ లైంగము ॥
జాతోఽహమస్యవామాంగే బ్రహ్మాచైవాస్యదక్షిణే॥కాళికాఖండము॥

ஆதித்யபுராணம்.

யதாஜ்ஞயாஜகத்ஸ்ரஷ்டா விரிஞ்சி பாலகோஹரி
ஸம்ஹர்த்தாகாலருத்ராக்யோ நமஸ்தஸ்மைபிநாகிநே

ఆదిత్యపురాణం.

యదాజ్ఞయాజగత్ స్రష్టావిరించిఃపాలకోహరిః ।
సంహర్తాకాలరుద్రాఖ్యో నమస్తస్మైపినాకినే ॥

இத்தியாதி வியாஸங்களாற் கற்பங்கள்தோறும்,சிவபெருமான் அநேககோடி பிரமவிஷ்ணுருத்திரர்களை அவ்வவர்களின் பாபவிசேஷத்தினை நீக்குதற்பொருட்டு அணுத்தன்மைநீங்கிச்சிவமாந்தன்மையருளற்றமது திருஅங்கத்தினிடத்துச் சிருட்டித்து,மீண்டுந்தமயிடத்தில் ஒடுக்கிக்கொள்வர். "யாதேருத்ரஶிவாதநூ: ஶம்மக்கமேது," என்

னும் சுருதி பிரமாணத்தின்படி, அத்தேவர்களைக் கற்பங்கள்தோறும் சிருட்டித்தும், மீண்டு தம்மிடத்தே ஒடுக்கியும், தாம் பிறப்பிலராய், மும்மூர்த்திமுதலாகிய தேவர்களுக்கும் பிறப்பிடமாயத் தனித்துநிற்ப ராதலின், சிவபிரானை ஏகபாதத்திரிமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தினார்

காஞ்சிப்புராணம்

"அடிப்பாற்கருளுமொருதாளும்பொற்கமலவிழிமூன்றும்
படப்பாம்பணிந்தபுயநான்குஞ்சூலப்படையுமெழில்வயங்க
விடப்பாலரியைவலத்தயனையெழுநாற்கோடியுருத்திரரை
நடப்பாற்றேறுற்றிலையையைந்துவடிவமுடனலம்பிறங்கி

புகன்றவிட்டபாற்பகுதியினைப்புந்தித்தலத்திற்புந்தியினை
யகங்காரத்தினுற்றன்மாத்திரையிற்பொறியினவ்வவற்றைத்
தகுந்தாள்குய்யமுந்திகளந்தலையிற்பாரநீரனலவளிவான
மிகுஞ்சீர்விழியினிடத்திரவிவெண்கேழ்மதியைப்படைத்தருளி.

அடியினடங்குங்கீழுலகமனைத்துமடியினுற்றதோற்றி
முடியினடங்குமேலுலகமுழுதுமுடிப்பாலளித்தருளிப்
படியில்கருணைபிழம்பாகிப்பரசுமடியார்க்கிளக்காயக்
கொடியமலநோயறட்டொதுக்குங்கோணைப்பெருமானிருவுருவம்"

ஏகபாதத்ரிமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்றாவது
த்ரிபாதத்ரிமூர்த்தி.

திவ்விய மங்கள ஸ்வரூபராகிய சிவபெருமான் மகேசுரராக நின்று, தம்மிடத்திருந்து அகில புவனங்களையும், அப்புவனாதிபர்களையும் முறையே தோற்றுவித்து, அத் தோற்றிய அடைவே தம்மிடத்தி லொடுக்கிக்கொள்வர். அவ்வொடுக்கம் நித்தியம் நைமித்திகம் பிராகிருதம் ஆத்தியந்திகம் என நான்கு வகைப்படும். அவற்றுள் முதலிற்கூறிய நித்தியம் என்பது ஆன்மாக்கள் அவர்கட் குறுதியிட்ட ஆயுளி னிறுதியில், தத்தங் காரணத் தொடுங்குவதாம். இரண்டாவதாகிய நைமித்திகம் என்பது பிரமாவினது பகலகழிய, உலகஞ் சலத்தால்மறைதலாம். மூன்றாவதாகிய பிராகிருதம் என்பது பிரமதேவனது காலவளவை யொழிய உலகமெல்லாம் மடிந்து பிரகிருதியில் ஒடுக்கமுறுதலாம். நான்காவதுங் கடைப்பட்டதுமான ஆத்தியந்திகம் என்பது ஆன்மாக்கள் விரிந்த ஞானத்தினால் முத்தியடைதலாம்.

அவற்றுள் முதற் கூறிய நித்திய மென்பது வெளிப்படை. இரண்டாவதாகிய நைமித்திகப் பிரளயத்தின் முடிவில், சூரியன் நூறுதேவவருடமட்டும், சுவர்க்க மத்திய பாதல லோக மனைத்தும் முதலற, அழற்கதிர்பரப்பி, கடலாற் சூழப்பட்ட பூமியும், அதைச் சூழ்ந்த பெரும்புறக்கடலும் வறண்டு பொரிந்து போகும்படி தீப் பொறிகளைச்சிந்தி அக்கினி தேவனுடன், கொல்லுந் தொழில்செய்யும் யமனைப்போலக் காலத்தோடு கலந்து, பூலோகம் புவர்லோகம் சுவர்லோகம் மகலோகம் பாதலலோகம் முடிவுவரையிலுள்ள சராசரமெல்லாவற்றையு மெரிப்பன். இங்ஙனம் செய்தபின்னர் நூறுவருஷம்

51. திரிபாத திரிமூர்த்தி.

மேககூட்டஙகளகுழுமி யானைததுதிககையினினறும நீரசொரிதல போல நீரததாரைபொழிநது மினனி இடிததுச சூரியபிரகாசமுதலி யவறறைத தமமிடத தொடுககிககொணடு பெருமழை சொரியும. இவவகைய நைமிததிகபபிரளயகாலததில பிரமன யோகநிததிரை செயவன. இபபிரளயததோடு கூடிய கறபததை வராககறப மென வுங கூறுவா

பிராகிருதபபிரளயததைச சிறிதுவிரிபபாம. பரமாணுஇரண டுகொணடது அணு. அது மூனறுகொணடது திரிசரேணு அது மூன றுகொணடது துடி. அது மூனறுகொணடது வேதை. அது மூனறு கொணடது லவம் அது மூனறுகொணடது நிமிஷம. அது மூனறு கொணடது கணம, அது ஐநதுகொணடதுகாடடை. அது பதினைந துகொணடது லகு அது பதினைநதுகொணடத் கனனல அலலது கடிகை. அது இரணடுகொணடது முகூாததம. அது பதினைநதுகொ ணடது பொழுது அது இரண்டுகொணடது நாள. அது பதினைநது கொணடது படசம. அது இரணடுகொணடது திஙகள. அது இரண டுகொணடது. இருது, அது மூனறுகொணடது அயநம. அதுஇரண டுகொணடது ஆணடு எனறு சொலலபபடும. ஆணடு அலலது வரு டம நூறுகொணடது மாநுடாஆயுளகாலம.மேறகூறிய மாநுஷநாள முபபதுகொணடது தெனபுலததோர்க்கு ஒருநாள, அவவகைத திங களபனனிரணடுகொணடது தேவாகளுககு ஒருநாள. அவவகைய நாளகளகூடிய ஆணடு பனனீராயிரங கழிநதால, தேவாகளுக்கோா ஊழியாம நாலவகையூழி யாயிரஞ்செனறால, பிரமனுககொருபகல். இதறகுள சுவாயமபு - சுவாரோசிஷன-உததமன-தாமசன - இரைவ தன - சாகஷுஷன- வைவசுதன - சூரியசாவாணி - தக்ஷசாவர்ணி - பிரமசாவாணி - தருமசாவணி - உருததிரசாவாணி- ரௌசசியன - பௌ[illegible]னெனனும் பதினனகு மநுக்களும், விபசிதது-சுசாந்தி- சிவி [illegible]-மனோசவன் - புரநதரன -மாவலி - அறபுதன - சாநதி - விருடன - இருதாமன் - திவற்பதி - [illegible]என்னும் பதினனகு இந்தி

ராகளும நீங்குவா. அப்பொழுது பிரமன சிருட்டி நீஙகித துஞசுவன. இதையேபிராகிருதபிரளயமெனபா. இததகைய பிரமா ஒருகோடிய ரிறபபின திருமாலுககு ஒருபகலாம. இவவகை விஷணுவினகாலவ ளவை கழியின விஷணுவு மிறபபா.

இவவாறிறநத பிரமவிஷணுககளும உருததிரரும தாமதோன றிய அடைவே மகேசசுரனிடததில லயமாவா அமமகேசசுவரரோ அநேக கோடி சூரியபபிரகாசமாயபபிரமாணடஙகளையெலலாம நெ றறிக கணணாலெரிதது, அவவாறு எரியுணட புவனபதிகளின அங கஙகளைக கருணையாலே, தமமிடத தொடுகஙகி கொளவா பிரமா - விணடு - உருததிரனென்னு மிவமூவரும ஒடுஙகும சமயதது மகே சுவரரொழுநதருளிய அவசரம தரிபாத தரிமூாததமெனபபடும. அதா வது மூனறு பாதமாகினற மும்மூாததிகளும மகேஸவரரிடததில லயமாதலாகிய அவசரம என வுணாக.

எலலாபபொருளகளும, தததம பிறபபிடததிலேயே லயபப டுமெ எனபதறகுப பிரமாணம.

"யாதோவா இமாநிபூதாநிஜாயநதேயே, நஜாதாநி ஜீவநதியத ப்ரயநதயபிஸம விஸநிதத விஜிஞஞா ஸஸவததபரஹம"—சுருதி.

சிவஞானபோதம்.

முதறசூததிரம - உதாரணம.

"இல்யிதத தனனின் லயிததடா மலததா
லிலயிதத வாறுளதா வேணடு - மிலயிதத
தததிதியி லெனனி னழியா துவையழிவ
தததிதிபு மாதியுமா மாஙகு."

தரிபாத தரிமூாததயேநம

[illegible] மூர்த்தி

ஐம்பத்திரண்டாவது
ஏகபாதமூர்த்தி.

கலைமுதலிய உறுப்புகளின்றி, கருத்திலுக்கெட்டாதாகி வண்ணமுங் குணமுமின்றி மாறலாப்பொருளாய ஆதிமத்தியாந்தரகித ய சுயஞ்சோதியாய்ச் சாவானமாக்களுந் தோ லயிக்குமிட ள்ள சாக்ஷாத்சிவபெருமான் ஆன்மாக்கள் ஆணவகேவலத்தி லழுந்தித் தம்மையறியாது கிடப்பதை யறிந்துச் சத்தியை க்ஷோபித்து ஞானத்தை யுதிப்பித்து அவ்வான்மாக்களை ஆணவாதிமலபந்தங்க நீங்கித் திருவடியை யடையத் திருவுள்ளங்கொண்டு சிருட்டியாதி யைக் கருதி, மீண்டுமே படைத்தும், அவற்றைக்காத்தும், சங்கரித்தும், திரோபவித்தும், அநுக்கிரகித்தும் வருகிறார்.

சர்வசம்ஹாரகாலத்திற் சத்தியில் அனைத்துயிரும் ஒடுங்க, அக் காருண்யசத்தியார் தம்மிடத்தொடுங்க, சிவபிரான் ஒருவரே அழியாதிருந்தருளுவர், எனவே சிவாகமாதிபுராணங்கள் பரதிபாதிக்கும். இவரே சர்வகாருண்யராகிய பகவான், அணிமாதி அஷ்டசித்திக்கும் முதற்காரணர்,பிரணவவாச்சியர் ; பாக்கபகவத் சப்தவாச்சியர்; இவரே தனிப்பொருளாய நிற்பவர். இவற்றைப்பின்வரும் உபநிடதாதி மஹாவாக்கியங்கள் வெளிப்படுத்தும்.

ஶ்ருதி வாக்கியங்கள்.

சம்ஹர்தஸ்ஸஏகோருத்ர: | ஶிவஏவகேவல. | ஏகஏவருத்ரோநத்விதீயாயதஸ்தே | த்யாவாபூமிஜநயந்தேவஏக: | ஸஶிவஏகோதேவ: | தமேகம்புருஷம்ருத்ரம் | யஏகோருத்ரஉச்யதே | ஏகமேவாத்

விதீயமப்ரஹ்ம | ஸர்வோவைருத்ர | விஶ்வாதிகோருத்ரோமஹரு
ஷி | ய:பரஸ்ஸமஹேஶ்வர:

ఈశానస్సర్వఏకోరుద్రః॥ శివఏవకేవలః॥ ఏకఏవరుద్రోనద్వితీయాయ
తస్థే। ద్యావాభూమీజనయన్దేవఏకః ॥ సశివఏకోదేవః॥ తమేకంపురుషంరు
ద్రం। యఏకోరుద్రఉచ్యతే॥ ఏకమేవాద్వితీయ్యంబ్రహ్మ॥ సర్వోవైరుద్రః ॥ వి
శ్వాధికోరుద్రోమహర్షిః॥ యఃపరస్సమహేశ్వరః॥ శ్రుతయః॥

இத்யாதிப் பிரமாணங்களால், பகவானாகவுள்ள சிவமூர்த்தி யே தனித்து நிற்பவனென்வும், ஒருசிய இமையவர்கட்கு முதல்வனெனவும் பெறப்பட்டது. இனி பகவத் சப்தவாச்சிய னென்பதற்குப் பிரமாணங் கூறுவாம். பகவானென்பது அறுகுணச்செல்வனென்ப பொருளாகும்.

அவையாவன,

"ஐஶ்வர்யஸ்ய ஸமக்ரஸ்ய வீர்யஸ்ய யஶஸ:ஶ்ரிய - ஜ்ஞானவைராக்ய யோஶ்சைவஷண்ணாம் பக இதீரித" - இத்தகைய அறுகுணங்களும் சிவபெருமானுக்குள்ளவை. எவ்வாறெனின், ஶ்வேதாஶ்வதரோபநிஷத்து. "தமீஶ்வராணாம் பரமம்மஹேஶ்வரம்" என்றும், "ஸர்வஸ்ய ப்ரபுமீஶானம்" என்றும், தைத்திரீயகம் "ய:பரஸ்ஸமஹேஶ்வர:" என்றும், அதர்வஶிரஸு "ஸர்வைஶ்வர்யஸம்பந்ந:ஶர்வ:" என்றும், ஸௌபதிகபர்வத்தில், கண்ணனுவாக்கியம் 'நமஸ்தேவமதேவா னாம் ஈஶ்வரேஶ்வரமவ்யயம்." என்றும், சிவநாமங்களில், "ஈஶாந: ஈஶ: ஈஶ்வர:, மஹேஶ்வர:" என்றும் போந்த பிரமாணங்களால், எல்லாமுடைமைக் குணமுடையான சிவபிரானென்பதும், இப்பகவானை யுபாசித்தே மற்றத்தேவர்கள் ஐசுவரியாதி சம்பத்துக்களைப் பெற்றா ரகளென்பதும் விளங்குகின்றது.

இனி வீர்யன் என்பதற்கு, ஶ்ருதி "மருக்கர்பீமமுபஹத்துமு க்ரம்" என்று கூறிய உக்ரசப்தத்தால் வீர்யனெனப் பெறப்பட்டது.

பாகவதம சதாததஸகநதம பிரு[illegible]ாகியம "நாஹம்நயஜ்ஞாநசய ஸயபூயம-யேதேஜோவாஜாமு[illegible]வம-விது பரமாணமபல வீாயயோாவா-தஸயா தமதமதா[illegible]தபிதிதஸேத" எனறும, ஸ்ரு தி "நஸநநசாஸநஸிவஎ[illegible]கேவலு" எனறும, காட்டிய பிரமாணஙக ளால யஸோகுணமுடைமை நிரூபிககபபட்டது. "அதவாசேஷகல் யாண குணைககனாஸவர. ஸிவஇதயுசயதேஸதபி: ஸிவதத வாாதவே திபி எனறும, இராமாயணம "ஸாீமத:ஸிதிகணடஸயகாதிாஹிதுரதி கரமா" எனறும, ருகவேதம "ஸரேஷடஜாதஸயருத்ரஸ்ய ஸரியாஸி தபஸத மஸதபநாம வஜரபாஹோ" எனறும,விளககிய பிரமாணஙக ளால ஐசுவாயமுடைமையும யசோகுண முடைமையும, அநநத கல யாணகுணமுடைமையுமநாடடபபடடது ஸவேதாஸவதரோபநிஷ த்து "ஏநாவருதம ஸதயமிதம ஸாவஜஞ: காலகாலோகுணீஸாவவித யய" எனபதாற செலவமுடைமையும ஞானவைராககியமுடைமை யும சாறறபபடடது பினனும கூாமபுராணம "யஸதுயோகம்ததா மோக்ஷ மிசசேதஜஞாநமுததமம ஸோாதயேதவை விரூபாக்ஷம" எனறும, ஸமிருதி "ஈஸவராாதஜ்ஞாநமீப்ஸேத" எனறும கூாமா ாிசபதம வைராகயகுணததைககூறிறறு பாகவதம்அஷ்டமஸகந்தம் "விரக்தஸதவதருதேபுமாந" எனறும இஙவாறு ஷாட்குணயஸம் பததியும்சிவபிரானிடத்தே அநநயசாதாரணமா யுளளன.

அனறியும மநதரோபநிஷதது "தாமாவஹமபாபநாம்பகே ஸம" எனறும, வேறோ மநதரம் "ஸாவாநநஸிரோக்ரீவ: ஸாவபூத குஹாஸய: ஸாவவயாபீஸபகவாந் தஸமாதஸாவகத:ஸிவ:" எனறும் பகவதஸப்தவாசசியம நிாததேசிக்கப்பட்டது. இனிச சிவபிரானே பிரணவாசசியனெனபதைவிளக்குவாம். ஸ்ருதி "யோவேதாதெளஸ்வ ர:பரோக்த:" எனறு பிரணவசப்தவாச்சியததுவம் மஹேஸ்வனுக கிஷ்டமாய்த தெரிவிததது. பினனும் ஸ்ருதி "ப்ரஹ்மாஸிவோமே அஸ்துஸதாஸிவோம்" என்றும், லிஙக புராணம் "ப்ரணவோ வாசகஸ்தஸ்ய ஸிவஸ்யபரமாதமந:" என்றும், ஆதித்யபுராணம்

“வாசக பரணவோயஸயஜ[illegible]தகேருமாபதே ’ என்றும், கடவல்லீமா ஸ்டுகேயாதாவ்ய[illegible]யஸ்கோபநிஷத் முதலியவற்றாலும், பிரணவம் ஸிவை[illegible]வாகவே பிரதிபாதிக்கப்பட்டது,

இனி வேதங்களாற் கூறப்பிடும் பரீக்ஷாதிசப்தப் பொருளாவார் சங்கரரென்பதற்கு ஆதித்யபுராணம் “பாகோவிஸ்வஸ்யபரஞ்ஞ்த விஸ்வயோநிருமாபதி. தஸ்ய ஞாநமயி ஸக்திபாராயாசக்திரிஜ்ஞாஸிவா” என்றுகூறிய ஏதுக்களால், சிவபெருமானொருவரே மற்றத்தேவர்களுக்கு அருள்புரிந்து முதலிலும் கடையிலும் தனித்துநிற்பர் என்பது பெறப்பட்டது

இத்யாதிபிரமாணங்களாற்போந்த பரமபதியாகிய சிவபெருமான் சர்வஸம்ஹாரகாலத்திலு, யாவரும் லயமடைய எல்லாவுலகும் தமது திருவடியிற்பொருந்தநிற்பதால் ஏகபாதமூர்த்தியென்று சுருதியாதிகளாற் பிரதிபாதிக்கப்பட்டன

ఐశ్వర్యస్యసమగ్రస్య వీర్యస్యయశసశ్శ్రియః । జ్ఞానవైరాగ్యయోశ్చైవ షణ్ణాంభగఇతీరితః ॥ శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు । తమీశ్వరాణాంపరమం మహేశ్వరం ॥ సర్వస్యప్రభుమీశానం॥ తైత్తిరియ్యం ॥ యఃపరస్సమహేశ్వరః ॥ అథర్వశిరస్సు ॥ సర్వైశ్వర్యసంపన్నఃశంభుః॥ సాత్వికపర్వం॥ నూనంసదేవందేవానాం ఈశ్వరేశ్వరమవ్యయం॥ నిఘంటు॥ ఈశానఃఈశః ఈశ్వరః మహేశ్వరః ॥ శృతి ॥ మృగన్నభీమ ముపహంత్తుముగ్రం ॥ భాగవతం ॥ నాహంనయజ్ఞానచయస్యయూయం । యేదేహీవాజామున యశ్చసత్వం । విదుఃప్రమాణంబలవీర్యయోర్వా । తస్యాత్మతంత్రశ్చనఉద్భిధిత్సేత్ ॥ శ్రుతి॥ నసన్నచాసన్ శివఏవకేవలః॥ అథవాశేషకల్యాణగుణైకఘనఈశ్వరః । శివఇత్యుచ్యతేసద్భిః శివతత్వార్థవేదిభిః॥ రామాయణం ॥ శ్రీమతఃశితికంఠస్యకీర్తిమీనాదురతిక్రమా॥ ఋగ్వేదం॥ శ్లేష్మజాతస్యరుద్రస్యశ్రియా

సితపస్తమస్తపనాంగవజ్రబాహుః ॥ శ్వేతాశ్వతరోపనిషత్తు ॥ ఏనావృతంస త్వమిదంసర్వజ్ఞః కాలకాలోగుణీసర్వవిద్యః॥కూర్మపురాణం ॥ యస్త్రయోగంతథామోక్ష మిచ్ఛేత్‌జ్ఞానముత్తమం ।సాధయేద్వైవిరూపాక్షం॥ స్మృతి ॥ ఈశ్వరాదాజ్ఞానమీప్సేత్ ॥ భాగవతం ॥ విరక్తస్తవ్యద్భుతెపుమాన్ ॥ మంత్రోపనిషత్తు। దర్శావహంపాపనరంభగేశం॥ సర్వాననశిరోగ్రీవఃసర్వభూతగుహాశయః। సర్వవ్యాపీసభగవాన్ తస్మాత్సర్వగతఃశివః ॥ శృతి। యోవెదాదౌస్వరఃప్రోక్తః॥ బ్రహ్మశివోమెఅస్తుసదాశివోం॥ లింగపురాణం । ప్రణవోవాచకస్తస్యశివస్య పరమాత్మనః । ఆదిత్యపురాణం । వాచకఃప్రణవోయస్యజ్ఞానమూర్తెరుమాంపతేః ॥

இலிங்கபுராணம்.

"வெய்யதிரிசூலமவிழைவோடினி தினேந்துங்
கைகளொருநான்குமலர்கண்களொருமூன்றுஞ்
செய்யமலர்வெண்ணறவொருதாளுமுறுதேவை
மெய்யெனவமைத்தவர்கள்முத்தியுறுவாறே.

ஏகபாதமூர்த்தயேநம:.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்துமூன்றாவது

கௌரீவரப்ரதமூர்த்தி.

மந்த்ரபர்வதமானது மஹாதேவனை நோக்கிப் பலகாலந் தவஞ்செய்து, அப்பரம்பதி தன்னிடம் வாழும்படி வரம்பெற்றமையால் சிவபெருமான் தேவியாருடன் அதில் சிறிதுகாலம் வீற்றிருந்தனர். அவ்வாறிருக்கையில் அம்சவாகனனாகிய அலரோனை நோக்கி அநேக நாள் அருந்தவ மாற்றிய அசுரனொருவன் உமையம்மையார் உடலினின் றுதித்த ஒரு பெண்ணால் உயிரொழிந்தாலன்றி, வேறொருவராலும் இறவாதிருக்க வரம்பெற்று இமையவரை யலைத்து வந்தனன். அந்த அவதியை யகற்ற வழியாதென்று வருந்திக் கருதியமலரோன் மந்தர மடைந்து எம் பிரானைப்பணிந்து "இறைவரே! இமயவல்லியாகிய எமதன்னையிடம் ஓர் கன்னிகையைத் தோற்றுவித்து அவ்வசுரனை யழிக்கவேண்டும்" என விண்ணப்பிக்க, இறைவர் "அவ்வாறே யாகுக" என்று விடையளித்தனுப்பினர்.

பின்னர் கானகண்டராகிய கண்ணுதல் லீலாமாத்திரையாய்த் தேவியாரைத் திருநோக்கஞ்செய்து "ஏ காளிவருக" என, இறைவி "கருப்புவில்லியாகிய காமனைக்காய்ந்து கல்லாடையுஞ் சடைமுடியுந் தரித்த கடவுணாயகா! தேவரீ ரிவ்வாறு திருவாய்மலர்ந்தது யாதுகாரணம்? விருப்பில்லாமனைவி மகளிருட்பதடியாவளாதலின், இக்காருமேனிக் கவுரியாம் வண்ணம் கருணைபூத் தருள்க" என்று, கண்ணிணையில் முத்துக்கள்போல் நீர்த்துளிகள் சிந்தினள். கருணாமூர்த்தி பெண்ணே! சர்வான்மாக்களையும் காத்தலே நமது கடனாதலின் ஓர்

53. கௌரிவரப்ர மூர்த்தி

கருமப்பொருட்டாய் இவ்வாறுகூறினேம். மனங்கலங்கற்க. அதனைப் பின்னரறிவாய்” எனத்திருவாய் மலர்ந்தருள, அம்பிகை அண்ணலை வலம்வந்துபணிந்து விடைபெற்று, இமயமலைச்சாரலை யடைந்து, ஆங்கோர் சிவலிங்கப்பிரதிட்டைசெய்து, ஆகமவிதிவழாது பூசித்து அருந்தவத்திருந்தனள்.

அசுரர் செய்யுந்தீமையில் அவதிப்படும் அந்தரத்தவர், சதுமுகனை முதலாகக்கொண்டு, சாம்பவிபால் வந்து சாஷ்டாங்கமாகப்பணிந்து “தாயே! தமது திருமேனியினின்றோர் சத்தியை யுதிப்பித்து, தானவர் குழாத்தைச் சங்கரித்து, வானவருக் கருள்வழங்கவேண்டும்” எனப் பிரார்த்தித்துக் காத்திருந்தனர். மலையரச புத்திரியாராகியவிமலை, மஹாதேவரது திருவருளாற் கௌரநிறமாங்காலஞ் சமீபித்தது. அப்பொழுது அன்னையார் தமது காளநிறத்தை விலக்க, அதுவே துர்க்கையென்னுஞ் சத்தியாய்ப் பிரமனாற்கொடுக்கப்பட்ட சிங்கவாகனமேறி உமையம்மையார் கட்டளைப்படி நிருதரைக்கொன்று விந்தகிரியில் வீற்றிருக்கின்றனள். பரமேசுவரியார் புராரியின் திருவருளாற் பொன்னிறமுற்றுக் கௌரியென்னும் பெயர்பெற்று, மந்தரமலையை யடைந்தனர். திருநந்திதேவர் முதலிய சிவகணநாதர்கள் திருவடிபரவத் திருச்சந்நிதானத்தி னுட்சென்று சிவபிரானைச் சேவித்துத் திருக்கரங் கூப்பிநின்றனர். மங்கையைத் தமது செங்கையாலெடுத்துச் சங்கரர் தமது திருத்தொடைமீதி லிருத்தினர்.

சிவபெருமானைநோக்கி உமையம்மையார் தமது கருமைநிறத்தாலெய்திய காளியென்னும் பெயர்நீங்கிப், பொன்னிறமாகிய திருமேனியுங் கௌரியென்னுங் காரணத் திருநாமமுமெய்தக் கையேற்றுச் சந்நிதியில் வரங்கொண்ட மூர்த்தமே கௌரிவரப்த மூர்த்தமெனப்படும்.

கௌரிவரப்த மூர்த்தபேதம் :

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்துநான்காவது.

சக்ரதாநஸ்வரூப மூர்த்தி

உலகமுழுவதும் ஓர் செங்கோலின் அரசுபுரிந்துவந்த துபன் என்னும் மன்னன் காரணமாகத் திருமால், ததீசிமுனிவரை யெதிர்த்துச் சமர்புரிந்து சகிக்கமுடியாராய்த் தமது சக்ராயுதத்தை அம்முனி புங்கவன்மேல் பிரயோகிக்க, அது அம்முனி சிரோஷ்டரது வச்சிர யாக்கையிற்றாக்கி வாய்மடிந்து மீண்டது. அதுகண்ட அச்சுதன் அச்சமுற்று, மாயாரூபமொன்று தன் போலுண்டு செய்தனன். முனிவர் முனிந்து தமது காற்பெருவிரலை யசைக்கக் கணக்கில்லாத விண்டு மூர்த்திகள் வெளியே தோன்றினர் அதனால் அவர் தவவலி மிகுந்தவரென்றும், அவரை வெல்லத்தக்க வல்லமை தன்னிடத்தில்லையென்றும் சார்ங்கன் தெரிந்து, அம்முனிவரைச் சரண்செய்து மீண்டு தன்னுடன் போந்தவனவரை நோக்கி, "யான்நீயரைச்செருத்து உலகைப்புரக்கும் திதிக்கடவுளாதலின், எனக்கு இத்தகைய சக்ரம் இன்றியமையாதது, இதுபோல வேறொன்று யான்பெறுவேன்" என்றிசைத்துவருந்த, இமையவர் "சலந்தரனென்னுந் தானவத் தலைவனைச் சங்கரன் சங்கரிக்குமாறு திருவடியாற்கீறி நிருமித்த சுதரிசன மென்னுஞ் சக்கரப்படை அம்மகாதேவன் பாலுள்ளது" என மறுமாற்றம் கூறினர்.

அதுகேட்ட திருமால் சிந்தை களித்துச்சிவார்ச்சனையால் வந்தியடைவேனென் றுன்னத்தமைத்து, ஓர் சிவலிங்கக்குறியை ஸ்தாபித்துப் பாசுபத விரதம்பூண்டு சற்கற்பஞ்செய்து திருவெண்ணீறு தரித்து அக்கமாலைசூடி, தேவர்கள் பூசைக்குரிய உபகரணங்களைச்

54. சுகாசனஸ்வரூப மூர்த்தி.

சித்தஞ்செய்துகொடுக்கப் பரமபதியைப் பதுமமலர் ஆயிரத்தால் நாடோறும் **பவன்** முதலிய திருநாமங்களோதி அருச்சிக்கத் தொடங்கினர். அவ்வாறு நிகழ்ந்துவருகையிற் பத்திவலையிற் படுவோராகிய பரமேச்சுரன் அவர்தன்பின் முதிர்ச்சியை ஆகலிச்சூழ்ந்த அவனிமாக கட கரிவிக்க ஆயிரங் கமலத்தில் ஒரு சலசத்தை மறைவாக்கினர். விண்டு வுணர்ந்தாங்கப் பண்டுபோலப் பவன்முதலிய சகஸ்திரத் திருநாமங்களையோதி ஒவ்வொரு கஞ்சமாகவெடுத்துப் பூசித்துவந்து கடைசியில் ஓர் திருநாமத்திற்கு மலர் காணாராய் "இங்ஙனே யாளாக வுடையார் திருவிளையாட்டு" என்றெண்ணி, தமது பூசை முட்டுப்படாவண்ணம் விழிமலரொன்றைப் பிடுங்கி மலராகப் பாவனைசெய்து அருச்சித்து முடித்து ஆனந்தக்கடலு ளழுந்தினர்.

உடனே பிறைசூடியபெருந்தகையார் களிகூர்ந்தவராகிச் சோதிமயமான பேருருவுடன் தெரிசனந்தர, திருமால் அட்டாங்கபஞ்சாங்கமாகப் பலமுறை பணிந்து வேதவாக்கியங்களாற் றுதித்துக்கை பேற்று நிற்க, கருணைவள்ளல் "கமலைக்கேள்வ! உனது பூசைக்கு மனங்களித்தோம் உனது கண்ணையளித்தோம் **கமலக்கண்ணன்** என நாமமடையக்கடவாய்" என்று திருவாய்மலர்ந்து தமது திருக்கரத்திலிருந்த **சுதரிசனம்** என்னுஞ் சக்கராயுதத்தைப் பிரசாதஞ்செய்து எத்தகைய வலியினராயினும் நின்னை யெதிர்த்தோரை இஃது இமையளவிற் கொல்லும் ஆற்றலுடையதென்றநுக்கிரகித்தனர். திருமால் இவ்வரங்களையும் சுதரிசனத்தையும் பெற்றுப் பலமுறை பணிந்து அருவியாறுபோற் கண்களில் ஆனந்தபாஷ்பஞ்சிந்தப் பலவகையாகப் பாடி ஆனந்தக்கூத்தாடி எம்பெருமானது திருவடியை முடியிற்சூடி வைகுந்தத்தைநாடி இடையறாச் சிவபக்தியுடன் வீற்றிருந்தனர்.

ஸ்காந்தபுராணம்

தந்தீசிநாகிரிஜீதஸஹஸ்ரமம்புஜாமேஸமருத்கண:-கணயேமாஸ்ப்ரு ரஸி கதமத்தவிஸம்ருதமதவயா - சக்ரமவிகரமஸாஹாயயம்சக்ரபாணைதவப்ரியம-ருதக்கருதம்தேகயச்சதவ யாததபிவிஸமருதம்.

దధీచినానిర్జితస్త్వంసంగ్రామే సమరుద్గణః। కండూయమానశ్శిరసి
కథంతద్విస్మృతంత్వయా। చక్రంవిక్రమసాహాయ్యం చక్రపాణేతవప్రియం।
కుతఃకృతంకేనయచ్చత్వయాతదపివిస్మృతం ॥

ஆதித்ய புராணம்.

ஸுதர்சனாக்யம்யச்சக்ரம்லப்தவாம்ஸ்தத்கதம்ஹரி ! மஹாதேவா த்பகவதஸ்ஸூததத்வக்துமர்ஹஸி! இத்யாதி! ஹிமவத்பர்வதம்கத்வா பூஜயாமாஸசங்கரம் லிங்கம்தத்ரப்ரதிஷ்டாப்யஸ்நாப்யகந்தோதகை ஶ்ஶுபை: ஹ்ருதபுஷ்போஹரிஸ்தத்ரகிமிதம்த்விதிசிந்தயந் ஜ்ஞா த்வாஸ்வநேத்ரமுத்த்ருத்ய ஸர்வதந்த்ராவலம்பநம் பூஜயாமாஸதே வேஶம் ! இத்யாதி ! ஏவமுக்த்வாததௌசக்ரம்ஸூர்யாயுதஸமப்ர பம் நேத்ரஞ்சபத்மஸத்ருஶம்விஷ்ணவேப்ரபவிஷ்ணவே லோகேஷு புண்டரீகாக்ஷ இதிக்யாதிம்கதோஹரி ! இத்யாதி ! மயிபக்திர்த்ருடா விஷ்ணோபவிஷ்யதிதவாநக ஆஜேயஸ்த்ரிஷு லோகேஷுமத்ப்ரஸா தாத்பவிஷ்யஸி.

ఆదిత్యపురాణం.

సుదర్శనాఖ్యంయచ్చక్రంలబ్ధవాంస్తత్కథంహరిః। మహాదేవాద్భగ
వతస్సూతతద్వక్తుమర్హసి। ఇత్యాది। హిమవత్పర్వతంగత్వా పూజయా
మాసశంకరం। లింగంతత్ర ప్రతిష్ఠాప్యస్నాప్యగంధోదకైశ్శుభైః। హృత
పుష్పోహరిస్తత్ర కిమిదంత్వితిచింతయన్। జ్ఞాత్వాస్వనేత్రముద్ధృత్యసర్వతం
త్రావలంబనం। పూజయామాసదేవేశం। ఇత్యాది। ఏవముక్త్వాదదౌ
చక్రం సూర్యాయుతసమప్రభం। నేత్రంచపద్మసదృశంవిష్ణవే ప్రభవిష్ణవే।
లోకేషుపుండరీకాక్ష ఇతిఖ్యాతింగతోహరిః। ఇత్యాది। మయిభక్తిర్దృఢా
విష్ణోభవిష్యతితవానఘ। అజేయస్త్రిషులోకేషుమత్ప్రసాదాద్భవిష్యసి॥

வாமந புராணம்.

அதாப்யேதத்யஜ்ஞசக்ரம் தமஸ்ஸஹஸ்ரசிரஸம்விபும்-ஆராதயாமாஸ ஹரி : ஸ்வயமாத்மாநமாத்மநா-ஸாங்கவர்ஷஸஹஸ்ரந்துபாதாங்குஷ்

டேகதஸ்ஸிவாங்-தத: ப்ரீதோஹர: ப்ராதாத்விஷ்ணவே துவரம்பரம்-ப்ரத்யக்ஷம்தைஜஸம்ஸ்ரீமத்திவ்யசக்ரம்ஸுதர்ஸநம் ! ப்ரதேஸாந்தரம்! அமோகஸ்ஸேஷாமரராஜபூஜிதோ-ஹ்ருதோமயாநேத்ரகதஸ்தபோபலாத்.

వామనపురాణం.

అథాభ్యేత్యజగన్నాథం సహస్రశిరసంవిభుం । ఆరాధయామాసహరిఃస్వయమాత్మానమాత్మనా । సాంగవర్షసహస్రంతుపాదాంగుష్ఠేనతస్థివాన్ । తతఃప్రీతోహరఃప్రాదాద్విష్ణవేతువరంపరం । ప్రత్యక్షంతైజసంశ్రీమద్దివ్యచక్రంసుదర్శనం । ప్రదేశాంతరం । అమోఘస్సేషామరరాజపూజితోహృతోమయానేత్రగతస్తపోబలాత్ ॥

ஹரதத்தர் வாக்கியம்.

காயத்ரீவல்லபத்வாத்த்ருததநயஸ்தாபிதாராதிதத்வாச்சௌணா: கைலாஸயாத்ராவரதமுதிதயாபீஷ்டஸந்தாநதாநாந்நேத்ரேணஸ்வேநஸாகந்தஸஸதகமலைர்விஷ்ணுநாபூஜிதத்வாத்தஸ்மைசக்ரப்ரதாநாதபிசபசுபதிஸ்ஸர்வதேவப்ரக்ருஷ்ட :

గాయత్రీవల్లభత్వాద్ధృతతనయస్థాపితా రాధితత్వాచ్ఛైలాసయాత్రావ్రతముదిత తయాభీష్టసంతానదానాన్నేత్రేణస్వేనసాకందశశతకమలై ర్విష్ణునాపూజితత్వాత్తస్మై చక్రప్రదాన దపిచపశుపతిస్సర్వదేవప్రకృష్టః ॥

அவதாரகோலத்திலே ததீசிமுநிவர் மகிமையை அறியாமையால் அவர்பேரில் திருமால் பிரயோகித்த சக்கரம் கூர் மழுங்கித் திரும்பியதாதலின், அதற்குப் பிறகாகச் சிவபிரானை யருச்சித்துப் பெருவலிமைமிக்க ஸுதர்ஸநத்தைப் பெற்றனரென்பதற்கு ஈண்டுச்சில ப்ரமாணங் காட்டினோம். ஆனால் விஷ்ணு இராமகிருஷ்ணாதி அவதாரங்களிலே மட்டும் சிவார்ச்சனை இயற்றினரா அல்லது அவதாரகோல

மல்லாது ஆதி காலத்தும் சிவபூசை செய்துள்ளாரா எனப் பரியாலோசிக்கும்பக்ஷத்தில், சிவபிரான் பூஜிதனென்றும் வரதனென்றும், திருமாலே பூஜகரும் சிவவரலப்த மஹானென்றும் தெரியவேண்டும். அவற்றிற்குச் சில நியாயங் காட்டுவோம்

ருக்வேதம்.

தவஶ்ரியேமருதோ மர்ஜயந்தேருத்ரயத்தேஜநிமசாருசித்ரம்
பதம்யத்விஷ்ணோருபமந்யதாயிதேந.

ఋగ్వేదం.

తవశ్రియేమరుతో మర్జయంతరుద్రయత్తేజనిమచారుచిత్రం। పదం
యద్విష్ణోరుపమన్యధాయితేన ॥

பாராசரபுராணம் ஷோடசாத்யாயம்.

ரௌத்ரலிங்கம்மஹாவிஷ்ணுர்பக்த்யாசாருஶிலாமயம் - சாருசித்ரம்ஸமப்யர்ச்யலப்தவாந்பரமம்பதம் - ஸாசலக்ஷ்மீஸ்ஸமாக்யாதா மஹாவிஷ்ணோஸ்துவல்லபா - யஸ்யலிங்கம்ஸமப்யர்ச்ய ஸபூஜ்ய: ஸர்வசேதநை. —என்ப பிரதிபாதிக்கும் வேதபுராண வாக்கியங்களில் ஆதிவிஷ்ணுவென்றும் மஹாலக்ஷ்மியென்றுங் கூறப்பட்டதாகையால் அவதாரங்களில் மட்டுமல்லாமல், அநந்தரம் அச்சுதன் அரனடியரேயாவர். பாரதம் துரோணபர்வத்தில் வியாஸாஶ்வத்தாமஸம்வாதத்திலும் வராஹபுராணத்திலும் இன்னும் பல இடங்களிலும் பிரமாணங்கள் விளங்கிக் கிடக்கின்றன. விஸ்தாரபயத்திற்குவெருவி விடுத்தாம்.

పరాశరపురాణం.

రౌద్రలింగం మహావిష్ణుర్భక్త్యా చారుశిలామయం। చారుచిత్రంస
మభ్యర్చ్యాలబ్ధవాన్పరమంపదం। సాచలక్ష్మీస్సమాఖ్యాతా మహావిష్ణోస్తు
వల్లభా। యస్యలింగంసమభ్యర్చ్యసపూజ్యస్సర్వచేతనైః ॥

இனி அவர் ததீசிமுனிவர் மேற்பிரயோகித்த சக்ராயுதம் பண்டைக்காலத்தில் பத்மநாமனுக்கு எவ்வாறு கிடைத்தது என்பதைப் பற்றியுஞ் சிறிது எண்ணிக்கூற வேண்டியதாயிற்று.

அசுரர் தொந்தரவைச் சகியாத தேவர் வேண்டிக்கொள்ள இரங்கி அவர்களைச் சங்கரிக்கத்தக்க ஓர் ஆயுதம் தனக்கு வேண்டுமென்று கருதிய திருமால் இமயமலைச்சாரலில் ஓர் சிவலிங்கப்பிரதிட்டை செய்து நாளொன்றுக்கு ஆயிரந்தாமரை மலர்களால் அநேக காலம் சிவார்ச்சனை செய்துவந்தனர். ஓர் நாள் உமாபதி அவர் பக்தி முதிர்ச்சியைப் பரிசோதிக்கும்படி பத்மமொன்று மறைக்க, மாதவன் தன் கண்ணொன்றைக் கமலமாகப் பாவித்து அருச்சித்தனர். அப்பொழுது அருள்வள்ளல் இடபாரூடராய்த் தரிசனந்தந்து ஓர் சக்கராயுத முதவியிதனால் அசுரரை யழித்தி என்றருளி, கண்ணையும் முன்போற் கடாக்ஷித்துச் செந்தாமரைக் கண்ணனென்ற பெயருங் கொடுத்தனுப்பினரென ஆதித்தபுராணத்திற் படிக்கப்பட்டுளது.

முன்னொரு ஆத்தியந்திகப் பிரளயமகன்ற சிறிதுகாலத்தில் பரமேசுவரர் மீண்டும் பிரபஞ்ச நிர்மாணத்தில் திருவுள்ளங்கொண்டு அபராக்ருத பராக்ருதஸ்ருஷ்டிகள் சிறிதுசெய்து பிரமவிஷ்ணுக்களைப் பிறப்பித்து, "நீங்களிருவரும் கிரமமாகச் சிருட்டி ஸ்திதிகர்த்தாக்களா யிருங்கள்" என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர். அப்பொழுது விஷ்ணு விமலரைப் பணிந்து "சுயம்பிரகாசா! துஷ்ட நிவாரணத்தின்பொருட்டுத் தகுதியான ஆயுதமொன்றைத் தயவுசெய்தருளவேண்டும்" என விண்ணப்பித்துக் கொண்டனர். சிவபிரான் அவ்வாறே தமது நேத்ர த்ரயத்தால் ஸூர்ய சோமாக்கினிகளின் தேஜஸைப் பொருந்திய சக்ரமொன்று நிருமித்து அதனாலேயே கதையொன்று பிறப்பித்துக் கொடுத்தனர். அப்பொழுது பக்கத்திலிருந்த பராசத்தியாகிய உமாபிராட்டியார் தமது திருமுகத்தினால் ஓர் சங்கும் திருநேத்திரத்தினால் ஓர் பத்மமும் பிறப்பித்து, அவற்றைத் தாங்குதற்கு முன்னிருந்த இ

ருகரத்துடன் நூதனமாக இரண்டத் தங்களையுமுண்டுசெய்து பிரசா தித்தனர். இச்சரிதம் ஸ்காந்தருக்கும் அகஸ்திய முனிவருக்கும் நடந்த ஸம்பாஷணையிற் சாற்றப்பட்டுள்ளது.

ஸ்காந்தபுராணம் ஈசாநஸம்ஹிதை.

இத்யுக்தோபகவாநசாவோஹரிணுவிசவஹாததிரா | தமாஹமே கநாதேநஸாவேணஹரமீசவர: | ஆயுதமசாஸ்யதாஸ்யாமிதபோவிக காபதுத்தயே! தேவாரீணாஂசஸம்ஹதயைரக்ஷாயைஜகதாமிஹா | இ தயுகதவாபகவாநவிஷ்ணுபதேவதேவஉமாபதி !ஏகாகரமநஸாதயாநம கமதபரமேசவர: | தயாயதஸதஸ்யதேவஸ்யபரா துராஸீததமோநு தமலாருகேதரதராயாதஸய ஸஹஸ்ராதிதயஸநிபம் | அகநேஸ்ஸா யா சசஸோமாசசதநமயாலலோசநதரயாத | தரிதேஜோமயமதயுகர மஜஞாகாஸதரமவஜரபஂஜரம | நாபௌமேஸோமாமருதமயோஹயரோ ஷு பகவானரவி | பராபதேஷுபகவாநகஸ்ர சகரஸ்யஸ்யாசிவா தவந:—ஸசக்ரமநிமாநபூதவாலிஂகரோமீதயபாஷத | க்ருதாஂஜலிக ரஸ்தஸ்தெளபஹுபாஹுஸதரிலோசன. | தஂசகரமபாணிநாலமப் யவிஷ்ணவேபாததெளசிவ. | விஷ்ணோவைதக்ஷிணமபாஹுமப ஜத்ஸோபிஹாஷித: | ததோதேவஸ்யவைசமபோாகதாகக்ராதவி நிஸ்ஸருதா | தைதயதாபஹராகோராஸாவரதநவிசிதரிதா | ஷட் சாஸதரரூபிணீதிவயாஷடதாராஸதரீஸவரூபிணீ | ஆஜஞப்தாசம் புநாசாபிவிஷ்ணுமேவஸமாசரிதா | வாமமாசரிதயவைபாஹுஂவி ஷ்ணோஸ்தஸ்யஸ்திதாபவத | ததோதேவீஜகததாதரீபவாநீஸாபரா த்பரா சிவாவகஸஂஸதிதாதத்யெள விஷ்ணோராடேசஸபஜஞயா ! தஸ்யாவக்தராத்ஸமுத்பக்ந: சஙகராஜஸ்சசிப்ரப: | ஸாவதேவம ய:சாகத:ஸாவஸதருசிபர்ஹணை: | ஸோப்யாஜ்ஞப்தஸ்தயாதேவயா விஷ்ணோ:பார்சவமதாகமத | தேவயாகேத்ராதஸமுத்பக்மேம்புஜு ஸுப்ரபம் சுபம் | ரமாலயமகோஹாரி ஸர்வலோகவிபூஷணம் | தஞ்சவிஷ்ணும்மஹாத்மாகமாஜ்ஞயாபத்மமுததமம் | ஸமாசயேத் ததோவிஷ்ணுர்விஸ்மயம்பரமம்யயௌ | பூர்வம்தத்விபுஜோவிஷ்

ஞாகதாம்சக்ரஞ்சஹர்ஷித: | ததாரஸம்புநாஜ்ஞப்த : ஸஜசிக்தாம வாபஹ | தவிபுஜோஹம்கதமதவதய ஆயுதாநாமசதுஷ்டயம் | தரி ஷயாமயமபயாதததாவுபௌஸகாமபுஜாவபி | ஏவஞ்சிகததஸ்தஸ் யவிஷ்ணோ தேவயா.பரஸாதத . — பராதுராஸ்தாம கௌளபீகௌ தாபயாக்தௌசாபயதாரயத | ததோவிஷ்ணு : பரஸகநாதமாஸங்க சக்ரகதாதர. | நமஸகருதயஸிவம்ஸாகதம கருதாதோஸமி தயபா ஷத ! ததோஜலதகமபீரகோஷேணபகவாகசிவ : ! விஷ்ணுமாஹம ஹாதமாகம்கருதாதோ ஸீதிகேஸவ இதயுக்தவாமதாததேதேவ : பரமாதமாஸதாஸிவ. ||

స్కాందపురాణం.

ఇత్యుక్తో భగవాన్ శర్వో హరిణా విశ్వమూర్తినా । తమాహ మేఘనాదేన సర్వేణ హరిమీశ్వరః । ఆయుధంచాస్య దాస్యామి తపో విఘ్నాపనుత్తయే । దేవారీణాంచ సంహర్త్రే రక్షాయై జగతామిహ । ఇత్యుక్త్వా భగవాన్విష్ణుం దేవదేవ ఉమాపతిః । ఏకాగ్రమనసా ధ్యానమగమత్పరమేశ్వరః । ధ్యాయతస్తస్య దేవస్య ప్రాదురాసీత్తమోనుదం । చారునేత్రత్రయాదస్య సహస్రాదిత్యసన్నిభం । అగ్నేః సూర్యాచ్చ సోమాచ్చ తస్య యాల్లోచనత్రయాత్ । త్రితేజోమయమత్యుగ్రం జ్ఞానాస్త్రం వజ్రపంజరం । నాభౌ సోమామృతమయో వ్యాకేషు భగవాన్ రవిః । ప్రాంతేషు భగవానగ్నిశ్చ క్రస్యాస్యాబ్ధివాత్మనః । సచక్రం మతిమాన్ ధృత్వా కింకరోమీత్యథాపతత్ । కృతాంజలికరస్తస్థౌ బహుబాహుస్త్రిలోచనః । తంచక్రం పాణినాలంబ్య విష్ణవే ప్రదదౌ శివః । విష్ణోర్వై దక్షిణం బాహుమభజల్లోహితాక్షిణః । తతో దేవస్య వై శంభోర్గదా గక్రాద్వినిస్సృతా । దైత్యదర్పహరా ఘోరా సర్వరత్నవిచిత్రితా । షట్ప్రాస్త్రరూపిణీ దివ్యా షడ్ధారా శ్రీస్వరూపిణీ । దక్షహస్తాశంభునా చాపి విష్ణుమేవ సమాశ్రితా । వామమాశ్రిత్య వై బాహుం విష్ణోస్తస్య స్థితాభవత్ । తతో దేవీ జగద్ధాత్రీ భవానీ సా పరాత్పరా । శివాంకసంస్థితా దధ్యౌ విష్ణోరర్ధేశసంజ్ఞయా । తస్యా వక్త్రాత్సముత్పన్నః

శంఖరాజశ్శశిప్రభః । సర్వదేవమయః శాంతః సర్వశత్రునిబర్హణః ।సో
ప్యాజ్ఞప్త స్తయా దేవ్యా విష్ణోః పార్శ్వమథాగమత్ । దేవ్యా నేత్రాత్సము
త్పన్న మంబుజం సుప్రభం శుభం ।రమాలయ మనోహారి సర్వలోకవిభూషణం।
తంచ విష్ణుం మహాత్మానమాజ్ఞయా పద్మముత్తమం । సమాశ్రయత్తతో విష్ణు
ర్విస్మయం పరమం యయౌ । పూర్వం తు ద్విభుజో విష్ణుర్గదాం చక్రం చ హ
ర్షితః।దధార శంఖునాజ్ఞప్తః సతు చింతామవాప హ। ద్విభుజోహం కథం త్వ
ద్య ఆయుధానాం చతుష్టయం । ధరిష్యామ్యంబయా దత్తా వుభౌ శంఖాంబు
జావపి।ఏవం చింతయత స్తస్య విష్ణోః దేవ్యాః ప్రసాదతః। ప్రాదురాస్తాం కరౌ
పీనౌ తాభ్యాం తౌ చాభ్యధారయత్ ।తతో విష్ణుః ప్రసన్నాత్మా శంఖచక్రగదా
ధరః । నమస్కృత్య శివం శాంతం కృతార్థోస్మీత్యభాషత । తతో జలదగం
భీరఘోషేణ భగవాంశ్ఛివః ।విష్ణుమాహ మహాత్మానం కృతార్థోసీతి కేశవః।
ఇత్యుక్త్వాంతర్దధే దేవః పరమాత్మా సదాశివః ॥

என்றெடுத்துக்காட்டிய பிரபல பிரமாணத்தானே திருமால் ஆதிகாலத்திலேயே சிவானுக்கிரகத்தால், சக்கராயுதத் தண்டாயுதங்களும், சாம்பவியின் கிருபையினால், சங்கமும் முன்னிருந்ததுடன் இரண்டு கரங்களும் பெற்றனனென்பது புலப்படும். அவ்வாறு சிவகடாக்ஷத்தால் சக்கரம்பெற்றதை மறந்து விஷ்ணு ஒருகாலத்தில் இறுமாப்புற, அஃது மறைந்துவிட்டது: அச்சமத்திலும் அதைப்பெறும்படி சிவார்ச்சனை செய்து மறுபடியும் பெற்றனனென வேறோர் உபாசனையும், ஷை லிங்கபுராண ஸாரஸம்ஹிதை விளக்குகின்றது. [விரிதல் கருதி இதுவரையும் நிறுத்தப்பட்டது.]இத்தியாதி நியாயங்களால் நான்குமுறையில் நாராயணன் சக்ராயுதநிமித்தமாய்ச் சங்கரோபாசனை செய்தவற்றை விளக்காட்டப்பட்டது.

"சலமுடையசலந்தரனுடற்றடிந்தநல்லாழி
நலமுடையநாரணற்கன்றருளியவாறென்னேடீ
நலமுடையநாரணன்றன்னயனமிடந்தரனடிக்கீழ்
அலராகவிடவாழியருளினன்காண்சாழலோ." திருவாசகம்.

கூர்மபுராணம்.

மாயோன நேமிபெறறஅததியாயம.

" வையமபொதிநதசெஙகனிவாயமாயோனனபுகருணமகிழவுற
றையனகையாறபுறநீவியடிய்றபுனைநதமலாககணணூறு
மெயதாவஙக சுதரிசனமெனனுஞசுடராழியுமீநது
செயயகமலககணணனெனனுமபெயருஞசிறபபினொடுமளிததான "

உபதேசகாண்டம்.

" எனனபபோறறிமுடிமதொடடிழுகபபணிநதானெழுஞேகளி
மினனுசசடையோனறிருவருளகூாநதுருகாநினறானவிழுககமலக
கனனிகளிறைவனகருததுணாநதுகதிராயிரமபோனறொளிபரபபும
பொனனாநதிகிரிபுரிநதுபினனுமெமதுவேணடுவெதுபகலெனறான

கினபாலுருகிநினதடிககீழநெடுஙகணசாததுங்லையுலக
மனபாலறிவாணெனககிருகணமபோறறு கததினருளகெனறு
மினபாலுககதோனறருளிவேணடவேணடுமெவரஙகொடுததான
பொனபானமருமததிகிரியினனைடைநதானமராபுடைபோறற."

காஞ்சிப்புராணம்.

' ஆஙகவனையெதிாநோககிநினபூசைககமகிழநதே
  முனகதிஏஞானறு
தேஙகமலவிழியளிததோமபதுமாககனெனுமபெயாிற
  றிகழவாயிவஞா
பாஙகுபெறுதிருமாறபேறெனபபொலிகவெனறருளிப்
  பானுகோடி
தாங்குகதிாசசுதரிசனபபெயராழிததனிப்படையு
  முதவியெஙகோன."

திருமால் வீரபததிராபேரில தக்ஷயாகததில் சக்ரத்தை விடு பப, அவா தலைமாலையி லொனறு அதனை விழுஙகியது. பின்னா விக டககூத்தாடி அதைச சிரிக்கசசெயதனா; அதனால சக்கரம் வழுவி வாயினினறுவிழ, ஸ்ரீவிநாயகக்கடவுள மீணடும் அங்கடங்காணவிரு ம்பி எடுத்து மறைத்துவிட்டமையால் அவா மகிழும்படி அவவாறே

கூததாடி அவர் திருவருளாற் பெறறனரொனக காஞ்சிப்புராணங கூறும.

“ போராழியதனவாயிறகழிநதுபுவிமிசைவீழப
பொருககெனறலகை
பேரானைமுககடவுளதுகவாநதஙகறியானபோன
றிருபபநோககிப
பேராணமைபபடைததலைவனினிசசெயலேதெனறமுஙகிப
பேதுறறநதச
சீராளனறிருமுனபுஙகைககணடவிகடநடஞ
செயதுவேணட,

எக்கறவானவரியறறுமவிகடநடநெமமேபோதெம
பெருமானுக்கி
மாககருணைசுரநதருளியாழியவனறனக்களிததான—”

சிவபெருமான தமமிடத திடையறாத அனபுகொணடு அருச
சித்த திருமாலுககுச சகராயுத முதவினமையால, அபபெருமானுக
குச சகரதாநஸ்வரூப மூாததியென ஓா திருநாமம வேதாகமபுராண
ஙகளில விளமபபபடடது.

சகரதாநஸவரூபமூாததயேநம:

55. கௌரீவிலாசசமன்வித மூர்த்தி

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தைந்தாவது

கௌரிலீலாசமந்வித மூர்த்தி.

திருக்கைலாயகிரியிற் சிங்காதனத் தெழுந்தருளியிருந்த சிவபெருமானது திருவடிகளைத் தேவியா ரெழுந்து பணிந்து நின்று ' இறைவரே ' எங்கும் நிறைந்த தேவரீரது உண்மைநிலையை யுபதேசித்தருளவேண்டும் " என விண்ணப்பிக்க, சுயம்பு " உமையே ! செயற் குண வுருவங்களைப் பொருந்தோம் , சர்வவியாபகமாக விளங்குவோம் , உருவம் அருவம் உருவருவங்களைப் பொருந்துவோம் " என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினர் உமாதேவியார் " உருவமுடையே மல்ல மென்றும், பல வுருவமுடையேமென்றும் உரைக்குந் தன்மை யாது? " என வோத, ஐயன் " அவை நம தருள்வடிவம் " என்றறைய, அன்னையார் " ஆயின், அவை யெவ்வடிவங்களோ " என்றிசைத்தனர். நம்பர் " நம்மெதிரில் உன்னை வியந்து கூறினை, உன்னிடத்திலும் ஏனையோரிடத்திலும் யாமே நின்று தொழில்படுத்துகின்றோம், அவ்வாறு தொழில்படுத்துதல் நீங்கினால் அகிலசராசரங்களும் அறிவு முழுவதும் ஒழிந்து சடமாயிருக்கும் ; அதனை யறிக " என்று மறு மாற்ற மருவி, திருமால் திசைமுகன் முதலிய தேவர்து உள்ளத்திற் பொருந்தி அறிவினை யளிக்குஞ் செயலை நீங்கிக் கணப்பொழுதிருக்க, அகிலான்மாக்களும் அறிவிழந்தவர்களாய்த் தமது முறை தவறிச் சடமாயிருப்பதைக் கௌரி கண்டு, கங்காதரனது கழல்பணிந்து " எம்பெருமானே ! எளியே னிசைத்ததை யெண்ணாமல் எவரையு மெழுப்பியருளவேண்டும் " என்றிரப்ப, இறைவர் கருணை பூத்து யாவரையுமெழுப்பினர்.

விணடு முதலானுா பணடைய வுணாவுறத துயிலநீஙகிஞா போலத துணணென றெழுநது அணணலைப பணிநது "எளியேங களை எணணிலகாலம அறிவடஙகிச சடமாயச செயதுடன மறநதோ மாதலின, அபபாவம அகலும வகையை அருளசெயயவேணடும" என விணணபபிகக, உததமன "உமபாகனே! அபபாவம உமையிடததனறி, உஙகளிடததலல" என றோதி யகறறி, சாமபவியை நோககி "நீ * தககனமகளாயத தரணிமேற றோனறுதி, யாம வநது மணஞசெயவோம" என ஆஞ்ஞாபிகக, விமலை விடையூாதியைப பணிநது விடைகொணடு, காளிநதிநதியிற கமலமலரினமேல வலம புரி வடிவாயச சிவநாமஙகளை யுசசரிததுகொணடு, சிறிதுநாளிருநதனள. மாசிமாதததில மகநக்ஷததிரததில தககன தனமனைவி வேதவலலியுடன ஸநானஞசெயது திருமபுகையில, இறைவியாரது வலமபுரிச்சஙகவடிவைககணடு கைகளிறறுஙக,குழநதைவடிவேற றமையாற களிததுமனைவி கையி லளிதது, உடனகொணடு ஊரையடைநதனன வேதவலலி மாதேவியை வளாதது வநதனள.

அமமையாா ஐநதுவயதடைநது "சிவபிரான தனனை மணஞசெயயுமபடி தவஞசெயயவேண" எனத தநதைபாறகூற, தககன தன மகளாகிய தாக்ஷாயணி சாறறியதறகுச சாலவுங களிதது அநதாபபுறததே ஓா கனனிமாடஞ செயவிததுச சில கனனியரோடும அதிலவிடுபப,பனா அாவனை நோககிப பனனிராண டடையு மெலலையுந தவததிருநதனள. அவவாறிருககையில, சிவபெருமான தககமாபுரியில, தாக்ஷாயணியின தவசசெயலகாண விருமபி, விருததவேதியராய எழுநதருள, எம மனனையாா கணடு, இவா பெரியரொன றுடதொணடு, எதிரசெனறு பாதம பணிநது நிறக, மாதேவா "மாதே! உனபாலொரு வேடகையால வநதேம; கொடுபபதாகிற கூறுதும" என, அமபிகை "அஃது இசையுமாகிற றருதும, அறைக" என,ஐயா "உனனை வதுவைசெயய உளளஙகொணடுவநதோம; இசைக"

---

*இவவரலாறறை இசசரிததது னிறுதியிற காணக.

என, இறைவியார் "இருகரங்களாலுஞ் செவித்தொளையைப் பொத்தி 'புராரியை மணக்கத் தவம் புரிவேனுக்கு இவ்வாறு புகன்றனை; போ! போ!" என்று அங்கிருந்து விலகிச் செல்ல, பரமர் அங்கிருந்த பாங்கிய ரறியாது தமது திருவடியைப் பார்ப்பதிக்குக் காட்ட, அம்மை அளவிலா மகிழ்ச்சிகொண்டு ஐயனைப் புகழ, அதுகண்ட **சேடியர்** சிலர் "இவன் மாயம் வல்லவன்" என்று மனத்துட்கொண்டு விரைந்துசென்று தக்கனிடஞ் சொல்லினர். அவன் தன் தறிவால் அரனென்றறிந்து அக்கன்னிமாடமடைந்து, கடவுளுயர்கரத்து கழல்பணிந்து "தேவரீர் என் நகரிற் கெய்த வேண்டும்" என்று தாக்ஷாயணியுடன் சங்கரனைத் தனது தக்கமாபுரிக்குக் கொண்டுபோந்து, முதற்பெருங்கடவுளை ஓர் முழுமணித் தவிசிலிருத்தினன். **வேதவல்லி** தன்மகளைப் புல்லி, நன்னீராட்டி, பொன்னணி பூட்டி, மலர் சூட்டி, எம்பிரானருகில்விட, இறைவியார் ஈசனிடத்திலிருந்தனர்.

சமஸ்ததேவர்களும் அது சமயத்தில் அங்கடைந்துநின்றனர். **தக்கன்** தாக்ஷாயணியின் திருக்கரத்தைச் சங்கரர் திருக்கையி லளித்து வேதவல்லி கையிற்றருகிய கரகநீரைப் புரோக்ஷிக்க "என்தன்னையும், தவப்புதல்வியுமாகிய தாக்ஷாயணியைத் தேவரீருக்குக் கொடுத்தேன்" எனக் கூறினன். சிவபெருமான் சகலதேவருடன் உடனே மறைந்துவிட்டனர். தேவியார் மணம்வருந்திய பண்டுபோல, தவச்சாலையிலிருந்து பின்னொருபகலிற் பெருமான் காட்சியளித்து இடபாரூடராய் அழைத்துக்கொண்டுபோக, வெள்ளிமலையடைந்து விமலருடன் வீற்றிருந்தனர்.

சிவபிரான் திருமணஞ்செய்த தேவியாரை நீக்கி மறைந்ததற்காகவும், தன்னை மதியாமைக்காகவும், தக்கன் மிக்க கோபமுற்று அதுமுதல் சிவபிரானை மதியாம லிறுமாந்திருந்தனன். இச்சரித்திரத்தின் மற்றவிஷயங்களை முன்சென்ற தக்ஷயஜ்ஞஹதமூர்த்தத்திற் கண்டுகொள்க.

கௌரியாகிய உமாதேவியாருடன் லீலாமாத்திரையாகச் சிவபிரான் விளையாடியஸ்தானமே கௌரிலீலாசமாவிஷ்டஸ்தான மெனப்படும்.

---

* பண்டொரு பகலிற் பதுமன் தன்னுடைய சத்தியவுலகத்தி லிருக்கையில், அவன் குமாரத்தப்பதியர் பதின்மரில், தக்கன் தந்தையைநோக்கி "எந்தையே! பெருமைமிக்க வாழ்வுமுள்ளதும் அருக்கவும், எல்லாவுயிர்கட்கும் உயிருமாயுள்ளவன் யாவன்" என்று வினவ, சதுமுகன் "தனய! சங்கரனே நீ வினவிய முதல்வன்" என மெய்யாதரங்கூற, தக்கன் "சிருட்டியாதி மூவகைத் தொழிலுள் சங்கார மொன்றினை யியற்றுஞ் சங்கரன் ஏனைய விருதொழிலும் புரியுந் திறங்கட் கறையலுறுத லெங்ஙனம்" என, எனக்கமலன் "சர்வசங்காரகாலத்தில் எல்லாவற்றையுந் தன்னிடத் தொடுக்கியிடும் படைப்போருத்தலாலும், எம்முள் அந்தர்யாமியாகவிருந்து சிருட்டித்திதிகளைச் செய்விப்பவனாதலாலும், இறைவனுமவன்" என்று தேற்றினன். அதுகேட்டு மனத் தடுமாற்றம் நீங்கி மானததீர்த்தக்கரையில் ஆயிரவருடந் தவஞ்செய்த தக்கனுக்குச் சிவபெருமான் காட்சிதந்தருளி, "உன் மனதில் விரும்பியதென்" என, தக்கன் பணிந்து "மூவுலகங்களும் என் கட்டளையில் நிற்கவும், தேவரெல்லாம் பணிவோர் என்னைப்பணியவும், உமாதேவியார் என் புதல்வியா யுதிக்கவும், தேவரீர் வேதியவடிவாய் வந்து மணம்புரியவும், வரமருளல்வேண்டும்" என வேண்டினன். சிவபிரான் அவ்வாறே யருள்செய்து அந்தர்த்தானமாயினர்.

தக்ஷன் சிவப்பிரசாதத்தாற் பிரமனைக் கொண்டு தக்கமாபுரி யென்னோர் நகர மியற்றி, ஆங்குக் கொலுவீற்றிருந்து இந்திராதி தேவர் பரவ அரசுசெய்துவருகையில், வேதவல்லியை விவாகஞ் செய்து, ஆயிரம்புதல்வரை யீன்று, அவர்கட்கு உபநயனமியற்றி, வேத முணர்த்தி, "நீங்கள் சிவபிரானை நோக்கி மானததீர்த்தக்கரையில் தவஞ்செய்து, "சிருட்டிசெய்ய வரம்பெற்று வருதிர்" என விடுத்தனன். அவர்கள் அவ்வாறே தவத்திருக்கையில், நாரதமுனிவர் அவர

களை விடுவித்து ஞானோபதேசஞ்செய்ய, அவர்கள் தவஞ்செய்து முத்தி பெற்றனர். இச்செயலை ஞானதிருஷ்டியாலறிந்த தக்கன் மீண்டும் ஆயிரம்புதல்வரைப் படைத்து முன்போலவே விடுப்ப, அவர்களும் நாரதமுனிவரது உபதேசம் பெற்றுத் தம்முன்னோர் போலவே மோக்ஷமுற்றனர். இதையுமறிந்த தக்கன் வெகுண்டு முனிவரை "எங்குந் திரிக" எனச்சபித்து, அறுபத்துமூன்று மாதர்களையீன்று தருமன் முதலான முனிவர்க்கு மணம்புணர்த்தி, இருபத்தேழு பெண்களை யளித்துச் சந்திரனுக்கு மணம்புணர்த்தினன். சந்திரன் அவ்வனிதையர்களில், கார்த்திகை உரோகணி யென்னு மாதரிருவரை யன்றி ஏனையோரை முகநோக்காதிருந்தனன். பலநாள் மனம்பொறுத்து மற்றைய மாதர் தந்தைபாலுற்று முறையிட, தக்கன் சந்திரனையழைத்து மதிகூறி விடுத்தனன். திங்கள் அதனாலும் மனந்திரும்பாமை தெரிந்து சினங்கூர்ந்து 'தினமோர் கலையாகக் குறைக" வெனச்சபித்தனன். அதனால் நாளுக்கோர் கலையாகக் குறைதல்கண்டு, தக்கன் கொடுத்த சாபத்தினின்று விடுபட விரும்பிய சோமன் சிவபிரானைப் பிரார்த்தித்து, பெருமானருளால் வளரவும் தேயவும் வரம்பெற்றனன். அதனையறிந்த தக்கன் கடுங்கோபங்கொண்டு புலகமுநிவர் புகன்ற புத்தியாற் கோபநீங்கி யிருந்தனன்.

ஸ்ரீலீலாசமரவிதநூதநயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தாறாவது

விஷாபஹரணமூர்த்தி.

பண்டொருபகலில் அமரர்களும் அவுணர்களும் நேரிட்டபோரில், இருதிறத்தவரிலும் பலர் மடிதலால், அவர்கள் கமலாசனத்திருந்து பலகோடி யானமாக்களையும்படைக்கும் பிரமதேவனைச் சத்தியலோகஞ் சென்று கண்டு 'தலைவ! யாங்களிறவாது நெடுநாள் போர்புரியக்கருதினேமாதலின் பாற்கடலைக்கடைந்து அமுதளிக்கவேண்டும்" என வேண்ட, பதுமன் "கமலைகேள்வன்பாற்கூறிக் கருதியது முடிப்பிப்பேன்" என்றுரைத்து, அவர்களுடன் க்ஷீராபதியடைந்து சேஷசயனத்திற் சநகனாதியர் பரவ யோகநித்திரைபுரியுந் திருமாலை வணங்கி அவர்கள் விருப்பை யறிவிக்க, விஷ்ணுமூர்த்தி யதற்கிணங்கி, "அவ்வாறே யாகுக" என்று, மந்தரமலையை மத்தாக்கநட்டுச் சந்திரனை அடைதூணாக்கி அட்டநாகங்களு ளொன்றாகிய வாசுகியென்னு மரவைத் தாம்பாகப்பூட்டி, தேவரொருபுறமும் அசுரர் மற்புறமும் ஈர்க்கும்படிக் கட்டளையிட்டு, தாம் கூர்மவடிவேற்று மலையின் அடியையு முடியையு முதுகினாலுங் கைகளாலும் பற்றிநிற்க, தேவாசுரர் கடையத்தக் காலம் பல கடைந்தமையால், கயிறாகிய வாசுகிவருத்தமாற்றாது, உடல் பதைத்து நாத்துடிக்கத் தனது ஆயிரம்வாய்களாலும் விஷஞ் சொரிந்தது

அவ்விஷம் எங்கும் இருளெய்தும்படி யாலமெனப் பரவ, தேவர் முதலாயினோர் பயந்தோடினர். அது கண்ட விஷ்ணு அமரர்களைக் காப்பேனென்று ஆற்றல் கூறி, அவர்கண்மேற் செல்லும் ஆலத்தைத் தாமெதிர்சென் றடர்த்தனர். அவ்விஷம் அவர் திருமேனி

56. விஷாபஹரண மூர்த்தி.

யைக் கருதிறஞ் செய்ய, அவரும் நிற்றறக் கஞ்சி யோட்டெடுத்தனர். அப்பொழுது யாவரும் ஒருங்குசென்று திருக்கைலாயகிரியை நண்ணி, திருநந்திதேவர் நுழைவையால், திருச்சந்நிதானத்தினுட் சென்று கருணைநிதியாகிய கண்ணுதலைத் தரிசித்துக் கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்றனர். சிவபெருமான் திருமாலை நோக்கி "மாதவ! உருவம் வேறுபட்டுத் தேவர் குழுவுடன் வந்ததென்னை?" என றறியார்போல வினவ, விஷ்ணு "பரமதியே! தேவரீர் கட்டளையின்படி பாற்கடலை மதித்தமையின் அமுது பெருது விஷம்பெற்றேம், அடியேங்களைக் காத்தருள்புரியவேண்டும்" என்றிரந்து நிகழ்ந்தவையிசைப்ப, சிவபிரான் தம திடப்பாகத்துள்ள பார்வதியை நோக்க, உமையம்மையார் "இவர்களைக் காக்கவேண்டும்" என்று விண்ணப்பித்தனர்.

சர்வாண்மாக்களின் இடுக்கண் களையுஞ் சம்பு சமீபத்திருந்த சுந்தரரைப் பார்த்து, "சுந்தர! அவ்வாலத்தைக்கொணர்க" என்றுக்ராபிக்க, அத் திருவாணையைச் சிரமேற்கொண்டு, அவ்வாறே அவர் தமதுள்ளங்கையிற் றுங்கிப் பெருமானிடந் தர, மகாதேவர் அதனை வாங்கித் திருக்கரத்தில் வைத்துக்கொண்டு "தேவர்களே! இதனை யுண்ணவா? விட்டுவிடவா?" என, தேவர்கள் "தேவரீரது திருக்கரத்தில் வரவே இதனுருவம் சிறுத்தது, விட்டால் உலகை யழிக்கும். எவ்வெவற்றினும் முற்பாகர் தேவரீரதே யாதலின், விஷமாயிருப்பினும் இதனைத் தேவரீர் கொண்டருளல் வேண்டும்." என்று பிரார்த்திக்க, சிவபெருமான் அவ்வாறே சம்மதித்துத் திருவமுதுசெய்கையில், அது கண்டத்தளவு செல்ல அதனை யாவருங் கண்டு, "எம்மை யுயிர் காத்தற்குச் சான்றாக இவ்விஷத்தைக் கண்டத்திலேயே தரித்தருளல்வேண்டும்" என்று வேண்ட, எம்பெருமான் அவர்கள் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அங்கேயே ஒருநீலமணிபோன்று நிறுத்தி மணிகண்டர் நீலகண்டர் சிகண்டர் முதலிய திருநாமங்களைப் பெற்றனர். பிறகு பெருமானருள்பெற்றுக் கடலகடைய அமுதமும்

பல பொருளும் பிறந்தன. திருமால் மோகினி வடிவேற்று அசுரரை வஞ்சித்து அமரர்க்கமுதளித்து, அவரவரிருக்கைக்கேகவிடுத்தனர்.

திருப்பாற்கடலிற் றோன்றிய விஷத்தாற் சாவானமாகக்களுந் துன்புறுவகையாக, தேவமுனிவர் வேண்டிக்கொள்ளக் கிரங்கிப் பானஞ் செய்தமையால், சிவபிரான் விஷாபஹரணமூர்த்தி யென்ப் பெயரெய்தினர்.

பாகவதம்.

யேஸமாமந்த்ரிய பகவாந் பவாநீம் விஶ்வபாவந: | தத்விஷம் ஜக்து மாரேபே ப்ரபாவஜ்ஞோந்வமோதத | தத கரதலீக்ருத்ய வ்யாபி ஹாலாஹலம் விஷம் | அபக்ஷயந் மஹாதேவ க்ருபயா பூதபாவந | நிஶம்ய கர்ம தச்சம்போ தேவதேவஸ்ய மீடுஷே | ப்ரஜா தாக்ஷாயணீ ப்ரஹ்மா வைகுண்டஶ்ச ஶஶம்ஸிரே ||

భాగవతపురాణం.

యేసమామంత్ర్యభగవాన్ భవానీంవిశ్వపావనః ॥
తద్విషంగ్ధుమారేభే ప్రభావజ్ఞోన్వమోదత ।
తతఃకరతలీకృత్య వ్యాపిహాలాహలంవిషం ।
అభక్షయన్మహాదేవః కృపయాభూతభావనః ।
నిశమ్యకర్మతచ్ఛంభోర్దేవదేవస్యమీడుషః ।
ప్రజాదాక్షాయణీబ్రహ్మా వైకుంఠశ్చశశంసిరే ॥

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

இரண்டாமத்தியாயம் - பிரமன் வாக்யம்.

தஸ்யவிஷ்ணுரஹமவாபி ஸர்வேவாஸுரபுங்கவா:
நஸக்தாவந்திவைஸோடும் வேகமந்யத்ரஸங்கராத்
விஷேணோத்திஷ்டமாநேந காலாநலஸமத்விஷா
நிர்தக்தோரக்தகௌராங்க : க்ருத:க்ருஷ்ணோஜநார்தந:!

బ్రహ్మాండపురాణం.

తస్య విష్ణురహం వాపి సర్వేవాసురపుంగవాః ।
నశక్నువంతి వై సోఢుం వేగమన్యత్ర శంకరాత్ ।
విషేణోత్తిష్ఠమానేన కాలానలసమత్విషా ।
నిర్దగ్ధోరక్తగౌరాంగః కృతః కృష్ణోజనార్దనః ॥

வாமனபுராணம்

தந்த்ருஷ்ட்வாரக்தகௌராங்கம் க்ருதங்க்ருஷ்ணம்ஜநார்த்தநம்
பீதாஸ்ஸர்வேவயம்தேவா ஸ்த்வாமேவசரணங்கதா: ।

వామనపురాణం.

తంద్రుష్ట్వారక్తగౌరాంగం కృతంకృష్ణంజనార్దనం ।
భీతాస్సర్వేవయందేవా స్త్వామేవశరణంగతాః ॥

ராமாயணோத்தர காண்டம்.

ஹாலாஹலம்விஷம்ஸர்வம் ஸஜக்ராஹாம்ருதோபமம்.

రామాయణోత్తరకాండం

హాలాహలంవిషంసర్వం సజగ్రాహామృతోపమం ॥

காஞ்சிப்புராணம்

"அங்கால மிதுவென்ன விடமெழலு நனிவெருவி யயனமா லேனோர், கொடுங்காலன் றனைக்குமைத்த குரைகழற்கீழ்ச் சரண்புகுதக் கொதித்துவாழ்நாள், பிடங்காம லருள்புரிந்த பிரானன்றிப் பினையுமோர் பிரானுண்டென்னன், நங்காதார் தமைக்காணப் பெற றிடினு மென்னுள்ள நடுங்குமாதோ."

விஷாபஹரணமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தேழாவது.

கருடாந்திகமூர்த்தி

திருமகள் விளங்கிய மருமமும், திசைமுகன் முதலாவகிலமுமிழ்ந்த முண்டகமும், தண்டம்-சுதரிசனம்-சாரங்கம்-கதை-சங்குடனைம்படை தாங்கிய கரமும், தினகரரிருவர்சேர்ந் தொளிசெயல் போற் றிருச்செவிக் குழையும், பன்னகப்பாயலும், பாற்கடற்றுயிலும், அவுணரை யழித்தலும் அமரரைப் புரத்தலும் அமைந்துலகளிக்கும் ஆதிநாரணன், முன்னொருபகலில் முக்கண்ணரைத்தொழ எண்ணினனாகி, வண்ணநற்கருட வாகனமேறி வானெறி வழிக்கொடு கண்ணுதல் வீற்றிருக்குந் திருக்கைலையைச் சமீபித்து, தனது வாசஸ்தானமாகிய திருப்பாற்கடல்போல வெண்ணிற முடையதும், பலபுறங்களிலும் அருவியாறுக ளிறங்குவதும், சங்குகன்னன் - உண்ணன் - குண்டோதரன் முதலிய கணநாதர்கள் நாற்புறத்திலுங் காவல்செய்வதும் இடையறாது இமையவர் குழாங்கள் "ஹரஹர சங்கர ஜகதீஸ" என்பப் பலவகையாகத் துதிசெய்யும் பேரிரைச்ச லுடையதுமாகிய வெள்ளிமலையின் சிகரங்களைத் தரிசித்துக் கைகூப்பி, மலைச்சாரலைச் சமீபித்துச் சிவத்தியானத்துடன் திருமலைமேலேறி, திருக்கோபுரவாயிலை யடைந்து, வாஹனமாகிய கருடன்பேரிலிருந்திறங்கி, துவாரப்பிரதேசத்தில் வாகனத்தை நிறுத்திவைத்து, நந்தியெம்பெருமானது கனின பாதங்களை நமஸ்கரித்து, அவர் அநுஜ்ஞைபெற்றுத் தேவதேவரைத் தரிசிக்கத் திருச்சந்நிதானத்தி னுட்சென்று, காளகண்டமும், சூரிய சோமாக்கினியாகிய திரிநேத்திரங்களும், மானமழு வரதாபயமு முற்றுவிளங்குஞ் சதுர்ப்புஜங்களும், கங்கையுங் கொன்றையுந் திங்களுமணிந்த செஞ்சடையும், பார்வதி தேவிபாகமுமாக ஸ்ரீசிவபெருமான்

57 கருடாக்கிரக மூர்த்தி.

நவரத்தினகசித மண்டபத்தில், இந்திராதி இமையவரும், நாரதாதி முனிவரும், அட்டவசுக்களும், யக்ஷகிந்நராதி பதினெண்கணங்களும் புடைசூழ்ந்து நிற்கவும், அரம்பைமுதலிய தேவதாசிகள் நடிக்கவும், சர்வாடம்பர பூர்வமாய் எழுந்தருளியிருக்குந் திருக்கோலத்தைக் கண்களாரத் தரிசித்து, வாயாரவாழ்த்தி ஆனந்தக்கடலிலமிழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க,

விஷ்ணுமூர்த்தியின் வாகனமாயும், அவரால் வெளியேயிருக்க ஆஞ்ஞைபெற்றுள்ளதுமாகிய **கருடன்** சிறிதுநேரம் பார்த்து, திருமால் விரைவாகத் திரும்பிவாராமையால், தானும் திருச்சந்நிதானத்தினுட்செல்ல விரும்பி, உள்ளேபோகையில், **திருநந்திதேவர்** வெகுண்டு “வைநதேய! உள்ளேபுகாதுநிற்றி, மாதவன்வருமளவும் ஈண்டிருத்தி” என இசைத்தனர். அதுகேட்ட கருடன் கடுஞ்சினங்கொண்டு “என்னைத் தடுக்க நீ எவ்வளவினன், நீயோ பிச்சையெடுப்பவன் வாகனம், உன்னை யிப்பொழுதே உயிரொழிப்பேன்” என வுரைத்து விட்டதேயாப் பிரளயகாலாக்கினிருத்திரர்போற் பெருஞ்சினமுற்றுப் பேசத்தொன்றுமிலராய் அக்கருடன்மேல், தமது நிசுவாச உச்சுவாசங்களைச் செலுத்தினர். கருடன் அந்நிசுவாசத்தாற் ககனமார்க்கத்திற் கடிதூரம்போயும், உச்சுவாசத்தால் நந்திதேவரது நாசிகாபிலத்தை யடைந்தும் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டு, ஊழிகாலத்தெழுந்த பிரசண்ட வாயுவேகத்தி லலையுஞ் சிறுதுரும்புபோலத் துன்புற்றுத் தனது வல்லமையால் உயிர்பிழைக்க உபாயமொன்று மில்லாமல் விஷ்ணுமூர்த்தியை “மாதவா! கேசவா! மதுசூதனா! அபயம். அபயம். எனது அஞ்ஞானத்தால் ஸ்ரீநந்திபகவானுக்குண்டாகிய கோபாவேச உச்சுவாச நிசுவாசங்களில் உயிரொழியுந்தறுவாயி லிருக்கின்றேன். அத்துன்பத்தை யகற்றி அடியேனைக் காக்கவேண்டும்” என இறைச்சலிட்டு முறையிட,; சிவதரிசனஞ் செய்துகொண்டிருந்த திருமால், அதுமுறையிடும் இறைச்சலைச் செவியேற்று, சிவபிரானை சமுகத்தில் திருவிண்ணப்பஞ் செய்தனர்.

சிவபெருமான், தமக்கு மனைவியும் சத்தியும் அம்பும் பரமபதத் ருமாகவுள்ள விண்டு மனம்வருந்தி வாய்விண்டு விண்ணப்பித்தவற் றைத் திருச்செவிசாத்தி, "மாலே! மாலுறுமல் நமது கட்டளையெ ன்று நந்திபால் நவின்று கருடனை விடுத்தி" எனத் திருவாய்மலர்ந் தருளினார். உவணகேதனன் உள்ளங்களித்து ஓடோடி விடைத்தே வர்பால் வந்து விமலர் கட்டளையை விளம்பி, "ஐயனே! அதன் அறி யாமையை மன்னித்து அருள்புரியவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, நந்திகேஸ்வரர் "என் முன்னே இறைவனை இகழ்ந்து கூறிய இக்கரு டனுயிரை இம்மைப்பொழுதில் மாய்ப்பேன்" எனச் சினந்துடன் செ ப்ப, நாரணன் நடுக்கெய்தி, மீண்டும் விடையூர்திபால் விண்ணப்பி க்க, சிவபிரான் திருநந்தியெம்பெருமானை விளித்துத் தமது கட்டளை யாற் கருடனை விடுவித்து உயிர்காத்து, மாயனை மகிழ்வித்தனர்.

கருடன் கருவப்பங்கமுற்றுக் கமலக்கேள்வனைச் சுமந்து பழையப டியே பதுமநாபனுடன் பாற்கடல் சேர்ந்தது. ஈண்டு நந்திதேவரால் துன்புற்ற கருடனுக்குச் சமீபித்தருள்செய்த காரணத்தால், கடவுளு க்குக் கருடாநந்திகமூர்த்தியெனப் பெயரெய்தியது.

ருத்ரகோடி ஸ்தலமஹாத்ம்யம்.

உச்வாஸோஹருத்தஸந்தாணம் யோஜநாநாம்ஸதாத்மகத்
நிச்வாஸேநஸமாக்ருஷ்ய வ்ருஷநாஸாந்தரம்விஸத் இத்யாதி
ஏநாமுக்திமஹேசருத்ரவா வ்ருஷோவசனமப்ரவீத்
அநேகாகாரிகோவிந்த ஸ்ரீவந்திதாமஹாத்தரா
ஹரிஷ்யேவைநதேயாஸூ நிதிவேகாத்வ்ருஷோப்ரவீத் இத்யாதி
ச்ருத்வைநாமவ்ருஷபஸ்யோக்திம் மஹாவேகாத்ரியம்பக:
கருடம்முஞ்சமுஞ்சேதி வ்ருஷபம்ஸகரோப்ரவீத்
வ்ருஷோமுக்த்வாத்கருடம் வேகாத்துகத்தம்விபோ:புர:
தஸ்மாத்மஹிபவத்தோஷ: இதிசிந்தாஸமாகுல:

రుద్రకోటిమహాత్మ్యం.

ఉత్థాయాసేనమహతా స్తూష్ణీం యోజనానాంశతంగతః ।
నిశ్వాసేనసమాకృష్య వృషనాసాంతరం విశత్ ॥ ఇత్యాది
ఏవముక్తే హరేశ్రుత్వా వృషోవచనమబ్రవీత్ ।
అనేనాకారిగోవింద శివనిందామహత్తరా ।
హరిస్త్వహైనతేయానూ నితివేగాద్వృషోబ్రవీత్ । ఇత్యాది
శ్రుత్వైనాంవృషభస్యోక్తిం మహావేగాత్రియంబకః ।
గరుడంముంచముంచేతి వృషభంశంకరోబ్రవీత్ ।
వృషోముక్త్వాథగరుడం వేగాదుక్తంవిభోఃపురః ।
తస్థౌస్వహాభవద్దోషః ఇతిచింతాసమాకులః ।

பதினோராந் திருமுறை

"காமலி சிறகினை கருடனைக் காய்த்தினை
அனலுதிரங்கப் பின்னருமருளினை."

கருடார்ச்சிதமூர்த்தயேநம

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

ஐம்பத்தெட்டாவது

ப்ரஹ்மசிரச்சேத மூர்த்தி.

முன்னொருநாளிற் பொன்மலையாகிய மேருகிரியின் மேலுள்ள ஒரு சிகரத்திற் பிரமதேவனும் விஷ்ணுமூர்த்தியும் வீற்றிருக்கையில், கணக்கில்லாத தேவரும் முனிவரும் வந்து வணங்கிக் கைகுவித்து "திரிமூர்த்திகளில் முதன்மையுற்றோரும், ஆதிநித்தியாநந்தமுற்றவரும், சமஸ்தஜீவான்மாக்களிடத்தும் அந்தரியாமியா யுள்ளவரும் யாவர்? நீங்களிருவருமாக இயம்புங்கள்" என்று பிரார்த்திக்க, ஆதிதேவனருளாலன்றிப் போதலில்லாத மையின் பிணிப்புற்று வருந்தும் பசுக்களாகிய பிரமவிஷ்ணுக்கள் இருவரும் கன்மவசத்தால் இறுமாப்புற்றனர். அப்பொழுது அயன் 'அத்தகையபிரமம் யான்" என, நாரணன் "நானே யுன்னைப் பெற்றெடுத்தவன் நான்தான் பிரமம்" என, ஒருவரோடொருவர் உரைத்து எண்ணில்காலம் இகல்மொழிபேசி எரிசிந்த விழித்துத் தருக்கஞ்செய்யக் கண்ட தேவர் முனிவர் "நம்மாலிவர் இத்தகைய பகைமைகொள்வானேன்" என்று தத்தமிடஞ் சார்ந்தனர்.

தேவர் முதலியோர் சென்ற பின்னும் இருவரும் மமதை மாறாதவராய் வழக்கிட்டுச் சண்டைசெய்கையில் வேதமும் பிரணவமும் வெவ்வேறுருக்கொண்டுவந்து "பிரமவிஷ்ணுக்களே! வீண்வாதெற்றுக்கு? சர்வபரிபூரணராகிய சிவபெருமானே பரம்" எனத் தனித்தனி சாற்றவுங் கேளாதவர்களாய் மீண்டுஞ் சண்டைசெய்கையில், ஆண்டவர் அவர்கள் வழக்கை யொழிக்கச் சோதியுருவாய் நிற்க, இருவரும் ஏதோ சுடரொன்றிருக்க, எம்பிரான் அதனருகே உமாதேவி

58 பிரம்மசிரச்சேத மூர்த்தி.

யாருடன் திருக்கயிலாயத்தில் வீற்றிருப்பதாக வடிவுகாட்ட, விண்டு கண்டு விடையூர்தியென் றுட்கொண்டு நிலமிசைத்தாழ்ந்து துதித்து நின்றனன் மலரோன் மலமுதிர்ச்சியால் மதியாமல் நடுச்சிரத்தால் நக்கனை யிகழ்ந்துபேசினன். எல்லாவுலகங்களும் இமைப்பில் எரியுமேயென்று கருதி, சிவபெருமான் சிறிதுஞ் சினங்கொண்டிலர். எண்கண்ணன் இறுமாப்பொழியவும் மற்றையவானவர் மதாப்பு நீங்கவும் மகாதேவன் மனத்தில் பைரவக்கடவுளை வரச்செய்தனர். "சிறுவனாகிய பிரமன் சிரங்களைந்தில் நம்மையிகழ்ந்த நடுச்சிரத்தை நகநுதியாற் கொய்து கரத்திலேந்தி அவனுக்கு உயிர்ப் பிச்சையளித்து, தேவர்முனிவர் நகரங்கடோறுஞ் சென்று, உதிரப்பலியேற்று இரத்தப்போக்கா லிறந்தோரை யெழுப்பி யாவரகந்தையையு மழித்து அண்டகடாகத்தின்மே லடைந்திரு" என்று ஆஜ்ஞாபித்து பரமன் சோதியிற்கூடிப் பண்டுபோல வீற்றிருந்தனர்.

மங்கைபாகனருள்பெற்ற பைரவக்கடவுள் வருதல் நோக்கிய மாதவன் வடுகதேவன் மலரடிவணங்கி வைகுந்தமடைந்தனன், பிரமன் மரம்போல நிற்க, பைரவர் சினந்து தமது நகத்தினால் நாதன் கட்டளைப்படி அவனது நடுச்சிரங்கொய்தனர். உதிரவெள்ளம் உலகெலாம்பரந்ததனின் உயிர்ப்புநீங்கி மலரோன் மாய்ந்தனன். மேருவைச்சுற்றிய சோரிநீரை நுதல்விழியாலுலர்த்திப்பிரமனையெழுப்ப, நித்திரைதெளிந்தோன்போல நிலத்தினின்றெழுந்து நின்மலராகியபைரவரைவணங்கி "மலைவில்லிக்கு யான்செய்த அபராதம் வரையறையில்லை. என்பேதைமையைப்பொறுத்தி பெருமானே!" என்று திருவடியில்வணங்கி "என் சிரசைத் தேவரீர் திருக்கரத்திலேயே வைத்திருக்கவேண்டுகிறேன்; தேவரீரால் அஞ்ஞானமொழிந்தேன்" என்று பிரார்த்தித்தனன். பைரவர் "இனி நான்முகனென்னநானிலத்துறைதி" என விடுத்து, மேருமலையினின் றிறங்கித் திருவுள்ளக்குறிப்பின்படி சென்றனர். தலையிழந்த பிரமன் சதுர்முகத்தோடு சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன்.

தானே பிரமமெனத தருககுறற பதுமனது ஐநதாவதுதலை யைககறுதியா லரிநதமையின சஙகாருககுப பராஹமஶிரசசேதமூாததியென வோா பெயா வழஙகுகினறது.

ப்ராஹமாண்டபுராணம்.

ஸஸாஜ ஸவாதமந ஶ்ரீசித பைரவமலோகதாஹகம
ஸவயமஸாக்ஷாநமஹாதேவ க்ஷுத்ரதவைகாலபைரவ
சகாதகரஜூாகரேண பராஹமண பஞசமமஶிர:

బ్రహ్మాండపురాణం.

ససజ౯స్వాత్మనఃశ్రీచ ద్భైరవంలోకదాహకం ।
స్వయంసాక్షాన్మహాదేవః క్షుద్వైకాలభైరవః ।
చకర్తకరజాగ్రేణ బ్రహ్మణఃపంచమంశిరః।

வாமநபுராணம்.

தசருதவாகரோதயுகதேந ஶஙகரேணமஹாதமநா
நகாகரேணஶிரசசிநநம பராஹமமபருஷவாதியத
தசசிநநமஶஙகரஸயைவ ஸவயேகரதலேபவத
பதிதேநகதாசிதது தசசஙகரகராசசிர | இதயாதி
ஸகருதவாஸுமஹதபுததம பராஹமண காலபைரவ .
சகாததஸயவதநம விரிஞசஸயாதபஞசமம

వామనపురాణం.

తచ్ఛ్రుత్వాక్రోధయుక్తేన శంకరేణమహాత్మనా
నఖాగ్రేణశిరశ్ఛిన్నం బ్రాహ్మంపరుషవాదియత్ ।
తచ్ఛిన్నంశంకరస్యైవ సవ్యేకరతలేఽభవత్
పతితేనకదాచిత్తు తచ్ఛంకరకరాచ్ఛిరః॥ ఇత్యాది
సకృత్వాసుమహద్యుద్ధం బ్రహ్మణఃకాలభైరవః ।
చకర్తతస్యవదనం విరించస్యాథపంచమం॥

ப்ராஹமஶிரசசேதமூாததயேநம:

59 கூர்மசம்ஹார மூர்த்தி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஐம்பத்தொன்பதாவது

கூர்மசம்ஹார மூர்த்தி.

முன்னொரு பத்மகற்பத்தில், திதிமைந்தரும் அதிதிமைந்தருமாகிய தேவரும் அசுரரும் தீராப்பகையால் பலகாலஞ் சமர் புரிந்தனர். இருதிறத்தவரிலும் எண்ணில்லார் இறந்தனர், அதனால் அவர்கள் ஒருங்குகூடி, க்ஷீராப்தி மாத்தனஞ்செய்து அமுதுண்டு அதிக நாள் ஜீவித்து அரும்போர் ஆற்றவேண்டுமென்று, அகத்துட்கொண்டு, பத்மனுடன் கூறி அவனையு முடன்படுத்தி, அழைத்துக்கொண்டு அச்சுதன்பாற்சென்று அறைய, திருமால் "அவ்வாறேயாகுக" என்று, மந்தரமலையை மத்தாகவும் சந்திரனை அடைதூணாகவும், வாசுகியைத் தாம்பாகவும் அமைத்து, இருதிறத்தவரையும் இருபுடைநின்று மாறிமாறி யீர்க்கச்செய்ய, மந்தரமலை சாய்ந்தது. அதுகண்ட ஐம்படைக்கிழவன் பெரிய யாமைவடிவுகொண்டு பாற்கடலிற் பாய்ந்து, தன்மேற்புறத்தை யிலக்கயோசனையிடமாக்கி வீழ்ந்த வெற்பை யெழுப்பி முதுகின்மேற் றாங்கி நின்றனர். அந்தரரும் அசுரருங் கடைய அவ்வசலம் மீண்டுஞ் சாய்ந்தது. அதுகண்ட கமடவுருக்கொண்ட கமலாபனுக்குக் கரங்க ளாயிரந் தோன்றின. கரங்கள் பல ஓங்கலின் உச்சியைப் பற்றி யூன்றின. பல கரங்கள் பக்கத்திற் சாயாமற் பர்வதத்தைப் பத்திரமாய்ப் பற்றிநின்றன. சில கரங்கள் தேவாசுரர் கடலைக்கடைந்து இளையுறாமல் அவர்கட் குதவியாய் நின்றன. அமரர்-அசுரர்-அச்சுதன் முதலானோர் யாவரும் ஒருங்குகூடிக் கடைந்தமையால் அம்மந்தரம் அதிவேகமாகச்சுழன்று பாற்கடலைக்கலக்கிப் பல சிறு திவலைகளைத் தேவருலகமட்டு மெறிந்தது.

இவவாறு பாறகடல கடையபபுககோா பரமசிவனபால விண ணபபிதது அவா கடடளை பெருமற செயத அபசாரததால, தாமபா கிய வாசுகி வருததந தாஙகாமல தன வாயவழி நஞசு ககயது வா னவரும தானவரும வெருவி வாயுவேகமாகவோடததலைபபடடனா. திருமால அதுகணடு "தேவாசுராகளே ! சிறிதுமஞசனமின" என று அதனைத தடுகக முயனறு, விடவேகததால உடல கருகித தாறு நிறகறகஞசித தேவாகளை நோககி,—

"என்னை யொப்பவ ராயிர கோடிய ரெனினு
முன்ன ருஙகொடு விடததினை யெதிாபபவ ருளரோ
பினனல வேணியன றிருவரு ளுளதெனிற பிழைபபே
மனன திலலையே லெஙஙனம பிழைததுமென றறைநதான'

எனறபடியே "எனபோனறோா ஆயிரகோடிபேரெனினும, இனைதத றகு மரிய இவவிஷததின நோககிறபா ருளரோ? சடைமுடி தரித்த சஙகராது திருவருளிருநதாறபிழைபபோம, அஃதிலலையாகிற பிழை தத லருமை" எனறு கூறினா அதனால அமரா-அசுரா-அயிராணி கேளவன-அமபுயனறுதியோா அஞசி, அசசததுடன வெளளிமலையை விரைவிலடைநது, விடைததேவாபால விடைகொணடு விமலா சந நிதிசோநது "அரஹர சஙகர ! அபயம ! அபயம !" என றலறியழு தனா. உமாபதி யொனறுமுணராா போனறு "உமபாகாள ! உஙக ளுககுறற துனபம யாது?" என வினவ,இமையவா யாவையும விண ணபபிததனா. இறைவா இமயவலலியைககடைககணிததனா ஈசசு வரியாா "ஈசனே ! எவவாறறுனும இவாகளைககாக்கவேணடும" என றிசைப்ப, முனனோன தமமுன நினற சுந்தராால அவவிஷததை வருவிதது உளளஙகையி லேற றுடகொணடு, உமபா ஓாகாலததும அகனதை யடையாமல, தமது திருககணடததிலேயே அவாகள விரு பபினபடி அவவிஷததை யமாததினா.

நீலகண்டரென இககாரணததா வியம்புநதிருநாம மேறற கின மலர் "உம்பர்காள ! உஙகள் உளளக்கருத்தின்படி, பாறகடலை யினி

மதித்துஅமுதுண்பீராக" என விடையளித்து விடுத்தனர். திருமால் பிரமன் இந்திரன் வானவர் தானவர்முதலானோர் பெருங்களிப்புடன் ஆவலார்ந்து க்ஷீராப்தியை யடைந்து, விண்டு கமடவுருக்கொண்டு மந்தரத்தைப் பணிப்போற் சுமக்க, தேவரும் அசுரரும் அஃது சுழலும்படி கடைந்திருப்பினர் முதலில் மூதேவி தோன்றினள்; அவளை வருணனுக்களித்தனர். தண்டுகமண்டலத்துடன் தன்வந்த்ரியென்னும்தேவமருத்துவன் தோன்றினன், உலகமுழுவதுக்கும் மருத்துவனாக விடுத்தனர். அறுபதுகோடி அரம்பாஸ்திரீகள் பிறந்தனர். அவர்களை இந்திரலோகத்திற் கேகவிடுத்தனர். சுரை தோன்றியது, அதனை வானவருண்டனர், தானவர் நீத்தனர், அதனால் அவர்கள் சுரரென்றும் அசுரரென்றும் பெயரெய்தினர். உச்சைச்சிரவம்என்னும் புரவி யுதித்தது அப்புரவியைப் புரந்தரனுக்களித்தனர். கவுத்துவமணி பிறந்தது அதனைக் கமலநாபன் மார்பிலணிந்தனன். பஞ்சதருக்கள் - காமதேனு - சிந்தாமணி இவைபிறந்தன இவற்றை இந்திரனுக்கீந்தனர் சந்திரன் ஜனித்தான், அவனை ஒளிசெய்யும்படி ஆகாயத்திலனுப்பினர் தாக்கணங்கு தோன்றினள், தாமோதரன் தனது தாரமாகக்கொண்டனன் இவையாவுந் தோன்றிய பின்னர் அமிர்தம் பிறந்தது

அமரரும் அசுரரும் அமிர்தத்தைத் தமக்குத்தமக்கென்று ஒருவரோடொருவர் சமர்புரிந்து இருதிறத்தவரிலும் எண்ணில்லாதவர் இறத்தல் கண்ட மாயோன் ஓர் மாயகையால் மோகினிவடிவேற்று அசுரரைவஞ்சித்து அமரருக்கு அமிர்தத்தைப் பகிர்ந்தளித்தனர். அவ்வானவத்தொகுதியில் மாறியவடிவுடன் அமுதேற்றருந்தியதானவரிருவர், சூரியசந்திரரால் விஷ்ணுவுக்குவெளியிடப்பட்டனர். அச்சுதன் அக்ஷணமே அளவில்லா வெகுளிகொண்டு தன் கைச்சட்டுவத்தால் அவர்கள் சிரத்தையறுத்தெறிந்தனர். அவர்கள் அமுதுண்ட விசேடத்தாலிறவாமல், சிவார்ச்சனைசெய்து இராகு கேதுவென்னும் கிரகங்களாய்த் தம்மை வெளியிட்ட செங்கதிர்வெண்கதிர்களைத் தீராத்

துயர்செய்து வருகின்றனர். இவையே கிரஹணகாலமாம். சுரர் அமுதருந்தித்திரிகைக்காயுமெய்தி அசுரரை ஹதஞ்செய்து பொன்னுலகுசேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தனர். இதுநிற்க,

மந்தரமலையாகிய மத்தினைத் தாங்கிநின்ற மாயவன் அவதாரமாகிய யாமைகடலேழையும் ஒன்றுகூட்டி, அதன்வெள்ளம் அவனியை யழிக்கும்படி கலக்கி, சிந்துவைச் சேறுபடுத்தி, இலக்கயோசனை மேன்முதுகும் கால்களினளவைக் கணக்கிட்டறிய ஏலாதவையுமாயிருந்ததாதலின், திமிங்கலமுதலிய ஜலராசிகளையெல்லாம் புசித்தும் பசிதணியாமல் ஜலத்தையுங் குடித்துத் தரைதெரியும்படி சேற்றையும் நக்கியது, அஃதுறக் கலக்கி வெளிப்படுத்திய கடனீர் யுகாந்தவெள்ளம்போல எங்கும் பரவியது, தாமோதரனாகிய யாமை தனக்குக்கிடைத்த பலபொருளையுந் தின்னத்தலைப்பட்டது. இதனை யறிந்த சூரியசந்திரர் கடலிறங்குன்றிச் செல்லுவ தஞ்சினர். உலகமெங்கும் இருட்பிழம்பாயது. மகபதியும் மலரோனும் வையமழியுமென்று மனங்கலங்கி ஸ்ரீகைலாயமலையை யடைந்து திருநந்திதேவரனுஜ்ஞையால் மஹாசந்நிதானத்தினுட் சேர்ந்து சிவபெருமானைச் சேவித்துத் துதித்து நின்று "எம்பெருமானே! எளியேங்கட்கு இடுக்கணெய்தின்றே, அதனையகற்றி அருள்செய்வோர் யாவர்? அடைக்கலம்! அடைக்கலம்! அச்சுதன் யாமைவடிவுகொண்டு ஆழியிலிருந்து அவன்புரியும் அல்லல் அறைத்தற்பாலதோ? அறியாபோனிருப்பது தேவரீரது திருவருளுக்கழகாகுமோ? விரைவில் அதனை விலக்கி எங்களைக் காக்கவேண்டும்" என்று குறைகூறி யாசித்தனர்.

சிவபெருமான் தேவமாதுடர்கட்குத் திருவருள்செய்யத் திருவுளங்கொண்டு, "அமரரே! அஞ்சன்மின்" என்று உடன்வரக்கொண்டு உததியையடைந்து தமது திருக்கரத்திருந்த சூலப்படையால் அக்கூர்மத்தின் உயிரைச்செகுத்து, அதனுட லிறைச்சியைக் குடைந்தெறிந்தனர். பார்த்துக்கொண்டிருந்த பண்ணவர், களிகூர்ந்து ஆர்த்து "கருணாநிதியே! கமலைகேள்வன் மீண்டுங் கர்வமடை

யாமல் அதனோடு அடியேனும் தேவரீர் திருமேனியிலுள்ள திருவாபரணங்களோடு ஒன்றாக அணிந்துகொள்ளவேண்டும்" என்று வேண்ட, அடியவர் அவாவிய அடையே அருள்புரியும் அண்ணலார் அக்கூர்மத்தின் முதுகோட்டையுரித் தமது திருமார்பிலுள்ள பிரமவிஷ்ணுக்களின் சிரோமாலைக்கு நடுநாயகமாக அணிந்து அமரர்கட்கு விடையளித்தனுப்பி, விடையூர்ந்து வெள்ளிமலைசேர்ந்து வீற்றிருந்தனர்.

கூர்மவடிவேற்ற விஷ்ணுமூர்த்தி அதன்றற் பண்டையவுணர்வெய்தி, பரமபதியைத் துதித்துச் சிவலிங்கார்ச்சனை புரிந்து, தேவர் முனிவர் கேட்கும்படி **கூர்மபுராணம்** ஓதித் தனது நிஜவடிவுடன் வைகுந்தமுற்றுச் சிவத்தியானஞ்செய்து வாழ்ந்திருந்தனர்.

பிருகுமுனிவர்சாபப்படி பின்னை கேசவனுக்குற்ற கூர்மாவதாரத்தில், அக்கூர்மத்தின் கொடுமையை யொழிக்கக் கொன்றெறிந்தமையால், கொன்றை வேணியைக் கூர்மாரியெனக் கூறவேண்டுவதாயிற்று.

காளிகாகண்டம்.

தத: ப்ராண்யுபகாராய கூர்மம் ஸம்ஹ்ருத்ய கர்விதம்
ததங்கம் பூஷணத்வேந தாரயாமாஸ சங்கர: ||

కాళికాఖండే.

తతః ప్రాణ్యుపకారాయ కూర్మం సంహృత్య గర్వితం ।
తదంగం భూషణత్వేన ధారయామాస శంకరః ॥

ஸ்காந்தபுராணம்.

வீரபத்ரவாக்யம்

அதயாபித்வபஸ்யத்வம் கபாலங்கூர்மரூபிண:
ஹாரஹாரலதாமத்யே முக்தகஸ்மாதகபுத்யஸே ||

స్కాందం వీరభద్రవాక్యం.

అద్యాపితవపశ్యధ్వం కపాలంకూర్మరూపిణః ।
హరహారలతామధ్యే ముగ్ధకస్మాన్నబుధ్యసే ॥

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

"மாலவனகமடத துருககொடுமநதரத தைவெரிநதனிற
சாலவனறுபரிததனனகடறநததஙகமுதநதனை
நீலமாயனகநதைகொணடுநிறைநதவேலையுழககவே
யாலமுணடவனவநதுபறறியவனறனவனமையழிததனன்

காஞ்சிப் புராணம்

"மகரநதிரை கருஙகடலேழுமலஙககககலககுமபசுநதுளவ
முகைவிணடலாதாராமையினைபபறறிததகாததமுதுகோடு
கருவெணடலைமாலிகையணிகருநடுநாயகமாககோததணிநது
புகரினறுயாநதோதொழபபொலிநதபுததேளசெலவததிருவுருவ

காமசமஹாரமூரததயேநம:

60 மத்சசம்ஹார மூர்த்தம்

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபதாவது
மச்சசம்ஹார மூர்த்தி.

சிவாககினையால அரககாகுலததிலே சோமுகாசுர னென னும நாமமுறற தீயோன ஒருவன ஜனிதது எமபிரானை நோககி யியற றறகரிய தவஞசெயது, பல வரஙகளைப பெறறு பராககிரமசாலியா யத தனனை யெதிாபபோா தரணியிலலாது தருககெயதி, தோளக ளின தினவுதீருமபடி மேருமலையை யெடுததுப பநதுபோல விளை யாடினன. இயமனுமகணடஞசததகக காலகாலனபோலவிருககுஞ சோமுகன், தனனொடு போாசெயயவலல சதுரா சுவாககமததியபா தல மெனனுந திரிலோகததிலு மொருவருமிலலாமையால, ஒருநாள தானே சததியலோகமுறறுப பிரமதேவனுககுமுன தோனறினன.

அபபோது சதுமுகன சோமுகனைககணடுபயநதுநிறக, இரா ககதன இவனவலி இவவளவுதானோவெனறு கருதி யிகழநது, மலா வன வசததிலிருநத மறைகளை நானகையுங கையாற பறிததுக கட லிற பாயநது களிததுலாவினன. அயனோ தனது ஆககறறொழிலுக காதரவாகிய ஆரணம நானகும அசுரன கையி லகபபட்டமையா லஞசிச செய்வதொனறுந தெரியாமல்,திருமகள கொழுநனபாற செ னறு "பிதாவே! எனவசததிருநத எழுதாககிளவியைச் சோமுகன் கொணடுபோயினன" எனக கூற, நெடுமால் உடனே கோபாக்கிர சிததராயப் பிருகுமுநிவர் சாபபபடி மீனவடி வேறறனர். எண்ணில் லாத யோசனை நீளமுள்ள பெரிய மசசவடிவேறற மாயோன, கட லிற பாய்நது அது சேறுபம்படி சோமுகனைததேடி வாலையெடுதத டித்து நீர்த்துளி ஆகாயத்திற் படவும் அண்டச்சுவரில் மீனங்கள்

மோதவும் விசிறி, திமிங்கலமுதலிய பெருமீன்களை அங்காந்த வாயின் ஊடகொண்டு வேதத்தைக் கவர்ந்தொளித்த வெய்யோனாகிய சோமுகனைக் கண்டு பின்சென்று துணபுறுத்தி அவனது சோரியாகிய மாரியை வாயாறவுடகொண்டு அவனைச் சங்கரித்து அவனவசத்திருந்த அருமறை நானகையுங் கைக்கொண்டு திருமபுகையிற் கமலயோனி கண்டு மாலோன மலரடிபணிந்து அச்சத்துடன் கையேந்த, நாரணன் ஆரணங்களை யமபுயன வசமளித்தனன். அதுபெற்ற அயன அகங்களிகொணடு தனது சத்தியலோகஞ் சார்ந்தனன். அசுரன மெய்யிலிருந்தொழுகும உதிரபபெருககு உவரியைச் செந்நிறமாககியது.

அப்பொழுது மேருகிரிபோலக் கடலைக்கலக்கிய மச்சங்கனைக் கண்டிடித்துக் கிழக்கு மேறகு,தெறகு வடக்கு ஆகிய நாற்திசைகளொனறில தலையும் பிறிதொனறில வாலுமாகநின்று முதுகு நீரிலமிழாத பேருருக் கொண்டு மகர முதலிய மச்சங்களைப் புசித்து மரக்கலங்களை யுடைத்து எல்லாவறறையுமழிக்குந் தியிலிருப்பது தெரிந்து, தேவர்கள் புகலிடந்தேடித் திருக்கைலாயகிரியை யடைந்து அறவடிவாகிய திருநந்திதேவரைப் பணிந்து விடைபெறறுத் திருச்சந்நிதானத்தினுடசென்று ஸ்ரீபரமபதியைத் தரிசித்து "எமபெருமானே! மாயோன மச்சவடிவாய் எழுகடலையுமொன்றுகூட்டி அதிலுள்ள சலராசிகளைப் புசித்தவின மாந்தர் வருந்துகின்றனர். இனி யாவரிடம வருவதென்று தெரியோம்.அண்டகடாகமுறறு மதிர்கின்றது, ஆதலின அம மாயமச்சத்தி னிறுமாப்பை மாயக்கவேண்டும்" என விண்ணப்பித்து வணங்கி நிறக, சிவபெருமான "அவ்வாறே யாகுக. அமரர்களே! அஞ்சல" என றபயமளித்து, வலைஞர் வடிவேறறு வாரிதியை யடைந்து, அம்மச்சத்திற கேற்ற பேருருவாய்ந்து, எழுகடலையும் மறைக்கத்தக்க வலையை வீச, மீனம் அதனு ளகப்பட, சங்கரர் அதன் விழியைப் பறித்தனர். அப்பொழுது தேவர் இருடியர் முதலானோர் "இறைவனே! இத்திருமால் இன்னு மொருதரம்

இத்தகைய விறுமாப் பெய்தாவண்ணம் இவ்விழியையும் தேவரீர்திரு மேனியி லணிதல் வேண்டுமென்றேம்" என்ப பிரார்த்திக்க, அன்பா ரெண்ணியவாறே அருள்புரியும் அமலர் தன் கைவிரல்மோதிரத்தில் அமைத்தணிந்து வெள்ளிமலை சேர்ந்து வீற்றிருந்தனர். கண்ணிழந்த ஈனமாகிய மீன்வடிவுற்ற விஷ்ணு பண்டைய வுணர்ச்சியால் அவ்வ டிவை யொழித்துச் சிவார்ச்சனைபுரிந்து மச்சபுராணமோதி வைகுந் தமுற்றனர்

சிவபெருமான் மச்சசங்காரஞ்செய்கையில் கொக்குருவேற்று சென்றதாய் அதர்வணவேதம் கோஷிக்கின்றது

மாயனாகிய மச்சத்தின் மமதையை மாய்த்து, அதனைச் சங்க ரித்தமையால், ஐயனுக்கு மச்சாரி யென்றோர் திருநாமம் அறைதலா யிற்று

அதர்வண வேதம்.

த்ரியம்பகோபகோநாமருத்ர நாராயணஶிரச்சஂசுநாசகாத ||

అథర్వణవేదమ్.

త్రియంబకోబకోనామరుద్రః నారాయణశిరచ్ఛంచునాచకర్తః ||

உபதேசகாண்டம்.

"எடுத்துவீசியவலைகடலேழையுநிரப்பிப்
படுத்திழுத்தனுமவலையகப்பட்டதுபாரா
நடுக்கடற்புகுந்திருவிழிபறித்தனனடந்தான்
கடுத்தவெஞ்செருக்கழிந்ததுமீனமாக்கடவுள்."

காஞ்சிப்புராணம்.

'வானம்பழித்தவலைமாக்களவடிவுதாங்கிவலம்புரிக்கை
மீனம்படுத்துவிழிருண்டுவிரன்மோதிரத்தினெவ்வுயிர்க்கு
ஞானம்பயப்பக்குருவிந்தநலங்கேழ்மணிபோற்பதித்தணிந்த
கானம்படித்துச்சுரும்புளருங்கதேகைத்தொடையோன்திருவுருவம்'

மச்சசம்ஹாரமூர்த்தயேநம:

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

அறுபத்தொன்றாவது

வராஹசம்ஹார மூர்த்தி.

தாமரைமலரில் வீற்றிருக்குஞ் சதுர்முகப் பிரமதேவனை நோக்கித் தவஞ்செய்து பலவரம்பெற்ற இரணியாக்கன் பரந்த வுலகத்தைப் பாயபோற் சுருட்டிச் சமுத்திரத்தில் வீழ்ந்து மறைந்தனன். தேவர்கள் அப்பொழுது நடுக்கமெய்தி நாரணனை யடைந்து நடந்தது கூறி "அடியேங்கட்கு அடைக்கலம் வேறில்லை" என்று வேண்டினர். திருமால் "அமரர்களே! அவ்வசுரனைத் தொலைத்து அவனியை யளிப்பேன்" என்று கருடவாகனமேறிச் செல்லுகையில், இந்திரன் பிரமன் இருடியர் முதலானோர் பணிந்தனர். மாயோனவ்வையகத்தைக் கொணர வராகவடிவாயினர். அவ்வராகமோ நீலவெற்பினும் இரட்டிப்புயர்ந்ததும், கால்கள் நடுவே ஆயிரங்காததூரமுள்ளதும், வால் அசையுந்தோறும் திக்குகளிற்படுவதும், சுவாசத்தால் அண்டத்தைக் குலுக்குவதும், உரைஞ்சால் அண்டச்சுவரை யசைப்பதும், வடவாமுகாக்கினிபோற் பார்வையுடையதும், மூக்கின்றோற்றண்டப் பாதலமுட்டுவதுமா யுள்ளது. பன்றியாகிய திருமால் கடலேழையுங் கலக்கிச் சேறுபடுத்திப் பின்னர் புழுதியாக்கி இரணியாக்கனைக் கண்டு, கொம்பினாலே யவனைக் கிழித்துக்கொன்று சுருண்டிருக்கும் பூமியைக் கொம்பின் நுனியாற்றூக்கி யெடுத்துவந்து ஆயிரம் முடிகளையுடைய ஆதிசேடனது உச்சியில் விரித்தனர்.

அவ்வாறு செய்த வராகம் தனதுவெற்றியால் மமதை யுற்று, அட்டகுலபர்வதங்களை யிடித்துத்தள்ளியும், பலவுயிர்களையும் வாயிற்பெய்து குதட்டியும், சப்தமேகங்களும் நாகலோகமும் அஷ்ட கஜங்

61 வராஹசம்ஹார மூர்த்தி.

களும் அச்சமெய்தி நடுங்கும்படி ஆர்ப்பரித்துக் காசித்தும், காசி
னியைத் தாங்கும் காசிபர் பெற்ற நவநாகங்களும் உச்சிநடுங்கும்படி
தலையை மோந்தும், பூமியைக் குத்தித் தோண்டியும், கடக்கடையில்
ஊழித்தீயைச் சிந்தியும் உலாவியது. இக்கோலமாகியகோலத்தைக்
கண்டருசிய இமையவர் கண்கூச்சும் மனக்கலக்கமு முற்று, இத்
நகைய இடுக்கண் விலகும்படி வெள்ளிமலையை யடைந்து முதற்பெ
ருங்காவலாகிய **நந்தியெம்பெருமான்** கட்டளைபெற்றுத்திருச்சந்நிதி
யுட் சென்று கருணாநிதியைக் கண்டு தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாகப்
பணிந்து கைகட்டி வாய்பொத்தி நின்று "மகதேவா! மாயவன்
வராகவடிவேற்று வையக முழுவதும் வருத்துகின்றனன். இமைப்
பொழுது கழியின் இமையவ ருலகு மழியும். இரணியாக்ஷனைச் சங்
கரிக்கும்படி திருமாலைத் துதித்தது இத்தீமையை விளைத்தது யாங்
கள் துன்புறலுல, தேவரீரை யன்றி யதனைத் தீர்ப்போர் யாவர்?"
எனப் பல்வாறு துதித்துப் பணிந்துநின்றனர். விடையூர்தி அத்தேவ
முனிவர் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி, அவர்கட் கருள்செய்யத் திருவுள
ளஞ்செய்து ஓர் **வேடுவவுரு**வேற்று வராகத்தை யடைந்து தமது
திருக்கரத் திருந்த முத்தலைவேலால், செற்றியிற் குத்தி நிலத்திலழு
த்தி, ஒரு கொம்பைப் பறித்தனர்

அக்காலத்தில் அகந்தைகழிந்த வராகம் ஐயனைத் துதித்தலா
லருள்கூர்ந்து மற்றொருகொம்பையும் பறிக்காமல் மன்னித்து விடு
க்க, தேவர்கள் "எம்பெருமானே! இன்னுமொருதரம் இதனைப்
போல மாயோன் மாலோனுய மமதையுறாமல் இதன் கொம்பையும்
தேவரீர் திருமேனியி லணிந்துகொள்ளல்வேண்டும்" என, சிவபெரு
மான் அவ்வாறே அவர்கள் வேண்டுகோளுக்கிரங்கித் திருமேனியிற்
றரித்துத் திருக்கைலாயமலைக்கு எழுந்தருளினர் தன்கருட்பிருதுமுனிவ
ரிட்ட சாபப்படி பன்றியாகிய திருமால் சிவபிரானைத் துதித்துப்பணி
ந்து தேவரும்முனிவருங் கேட்கும்படி வராகபுராணம் கூறித் தனது
வைகுந்தபதவியைச் சேர்ந்தனர்.

திருமாலாகிய வராகம இறுமாபபுறறு உலகிற றுனபுறுதது கையில, தேவாவேணடுகோளுககிரஙகி அதன அகஙகைதயை யழிதத மையால மகாதேவருககு வராஹாரிமூாததி யெனபதோா திருநாமம வழஙகுகினறது.

காளிகாகண்டம்.

“ உதபாடயதமஷடராமதஸயைகாம ஹரஸயோரஸிபூஷணம
ஏகஶருஙகவராஹோபூத ததாபரபருதிமாதவ . |

కాళికాఖండం

ఉత్పాట్యదంష్ట్రాం తస్యైకాం హరస్యోరసిభూషణం ।
ఏకశృంగవరాహోభూ త్తదాప్రభృతిమాధవః ॥

லிங்க புராணம்.

தருஷடவாஜகராஹதமஷடராநதாம விஷணோஶசைவமஹாதமந'
பபாரசமஹாதேவ ' கூாமமபராநதேபிசோரஸி
புதரபௌதராவருத ஸாவோ வராஹஶசாபததபுவி
அதயாபிஸூகராகயாதம தீாததஂகஙகாதடே ஸதிதம
ஸகநதஶகதயாஹதோயதர வராஹாகயோமருதோஹரி |

లింగపురాణం.

దృష్ట్వాజగ్రాహదంష్ట్రాంతాం విష్ణోశ్చైవమహాత్మనః ।
బభారచమహాదేవః కూర్మంప్రాంతేపిచోరసి ।
పుత్రపౌత్రాన్వృతఃసర్వో వరాహశ్చాపతద్భువి ।
అద్యాపిసూకరాఖ్యాతం తీర్థంగంగాతటేస్థితం ।
స్కందశక్త్యాహతోయత్ర వరాహాఖ్యోమృతోహరిః ॥

ஷ. வீரபத்ரவசநம்.

விஸ்மருதம்ததததஂஸோக தமஷட்ரோதபாடேநபீடித :
வராஹவிகாஹஸ்தேதய ஸாகரோஸந்தேஹோதுகா

వీరభద్రవచనం.

విస్తృతంత త్తదంశేన దంష్ట్రిత్వా ఛినపీడితః।
వరాహవిగ్రహస్త్వద్య సాక్రోశస్తేన హేతునా ।

கந்தபுராணம்

“ கண்டெண்ணுதலவன்மருப்பொன்றினைக்கரத்தாற்
கொண்டெவ்வேலையிற்பறித்தலுமுணர்வுமுன்குறுக
விண்டுமேற்றதும்பறிப்பணிங்கென்னவெருவிப்
பண்டுபோலநின்றேத்தலும்போயினன்பரமன்

அன்றுகொண்டதோர்மருப்பினைச்சின்னமாவணிந்தா
னின்றுமக்கவன்மார்பிடைப்பிறையெனவிலங்கு
மொன்றுமற்றிதுகேட்டனைநின்றதுமுறைப்பா
னன்றுதேர்ந்துணர்மறைகளுமித்திறல்விளம்பும். ’

காஞ்சிப்புராணம்.

சுழிக்கும்புனலேழ்கடல்சுவற்றிமலைகளேழுகத்துகள்படத்தீ
விழிக்குங்கடவுட்பன்றியினைவிறல்வேற்கொருக்கொண்டெழுந்தருளி
யழித்தங்கொருவெண்கோடேறித்தணிந்துமறையிடக்கோடு
பழிச்சுந்துதிகேட்டுளமிரங்கிவிடுத்தபகவன்றிருவுருவம் ”

வராஹசம்ஹாரஞாதத்யேகம்.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

அறுபத்திரண்டாவது
ப்ரார்த்தநா மூர்த்தி.

முன்னொருகாலத்தில், தவமே முத்திபயக்கத்தக்கதென்றிறுமாந்திருந்த தாருவன முனிவர் தவத்தையும், அவர் பன்னியர் கற்பையுமழிக்க, சிவபெருமான் **பிக்ஷாடநமூர்த்தி**யாய், திருமால் **மோகினி**வடிவேற்று உடன்வரக்கொண்டு தாருவனத்தைச் சார்ந்து மோகினியால் முனிவர் தவத்தைப்போழ்ந்து, தாமே அவ்விருஷிமாதர் கற்பையகற்றினர். அதனால் வெகுளிமீக்கொண்ட அந்தணர் ஆபிசாரஹோமமொன்றியற்றி அதிற்றோன்றிய பலபொருள்களையும் பரமன்மேற் பிரயோகிக்க, இறைவர் அவற்றை உடை படை-அணிமுதலியவாகக் கொண்டனர். அவர்கள்யாகாக்கினியிற்றோன்றிய முயலகனைச் செலுத்த, முன்னோன், அம்முயலகன் முதுகில் ஓர் திருவடியையூன்றி ஓர் நடனஞ்செய்து முனிவர்கட்கு ஞானமளித்து திருமாலுடன் திருக்கைலைசேர்ந்தனர். [இச்சரிதங்கள் முறையே பிக்ஷாடனமூர்த்தம் - சார்த்தூலஹதமூர்த்தங்களிற் கண்டுகொள்க]

இதனையறிந்த எமதன்னையாகிய **கௌரி**யம்மையார் தாமசத்தியாயிருக்கையில் இறைவர் மாலாகிய மோகினியை உடன்கொண்டு சென்றதும், தாம் உடனில்லாதசமயத்தில் தாருவனத்தில் திருநடனஞ்செய்ததுமாகிய காரணங்களால், ஓர்லீலாமாத்திரையாய் ஊடல்கொண்டனர்.

அதுகண்ட அருள்வள்ளல் "ஏகைவஸக்தி பரமேஸ்வரஸ்ய ப்ரயோஜநார்த்தாய சதுர்விதாபூத - போகேபவாநி புருஷேஷு-விஷ்ணு: க்ரோதேசகாளீ சமரேசதுர்கா"—என்றபடியே, "உமையே! எமது ஒருசக்தியே மாயாகாரிய சம்பந்தத்தால் நான்குவகையுற்று

62 பிரார்த்தனா மூர்த்தி

விளங்கும் அதுவே நீயும் - திருமாலும் - காளியும் - துர்க்கையுமாக நிற்கும். அஃதாவது — மனைவியாகையில் நீயும், ஆணுருவாகையில் விஷ்ணுவும், குரோதமுற்றபொழுது காளியும், யுத்தமுனையில் துர்க்கையுமாக விளங்குகிறாயாதலின், திருமாலும் நீயும் வேறன்று இதற்காக வெகுளி வேண்டியதில்லை" என்று தாமும் லீலாமாத்திரையாய்ப் பிரார்த்தித்தனர்.

தேவியாரினைந்தணிந்து "தேவநாயகா! எளியேன் அத்திருநடத்தைத் தரிசிக்கும்படி திருவருள்புரியவேண்டும்" எனப் பிரார்த்திக்க, இறைவர் அங்கீகரித்து "அவ்வாறே ஆகுக" என்று ஆணமெ ஓர் தாண்டவஞ் செய்தருளினர். அதனைக் *கௌரிதாண்டவம் என்பர். இறைவியார் ஈசனைப்பணிந்து "எளியேன் பிழையை மன்னிக்கவேண்டும்" என்று பலமுறை பணிந்து பண்டுபோல் பரமன் பக்கலில் வீற்றிருக்கின்றனர்.

இறைவர் லீலாமாத்திரையாக ஊடல்கொண்ட இமயவல்லியைப் பிரார்த்தித்த அவசரம் ப்ரார்த்தநாமூர்த்த மெனப்படும்.

ப்ரார்த்தநாமூர்த்தயோகம்

---

* இதனை இனியச்சிடப்படும் நவதாண்டவம் என்னும் நூலிற் கண்டுணரலாம்.

உ

சிவமயம

திருசசிறறமபலம.

அறுபததுமூனறுவது
ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தி.

சிவபிரானை யிகழநதுசிரிதத பிரமனது, * நடுததலைகிளளிய பைரவக்கடவுள சிவாககினைபபடி உதிரபபலியேறக, அபபெருமானு லஅநுககிரகிககபபடடகாலவேகன் கனன்முகன் சோமகன் ஆலகாலன் அதிபலன் ஆகிய கணததலைவருடன சிறநத தவசிகள வசிக்கும வனஙகளும தவசசாலைகளுமடைநது அவாகளைச சூலபபடையாற குததிச சோரிநீரொககபாலததேறறு,உமபருலகடைநது அவவாறே உதிரமேறறு அவாகளுள உயிாதுறநதாரை உடனேயெழுபபி அககதையொழிதது உலகமெஙகுஞசஞசரிதது மாயவனவாழும வைகுந்த நகர மடைநதனா.

அவருடன கூடிவநத கணநாதாகள கொககரிததுககூசசலிட்டு முனசெலல, விணடுவின சாரூபமபெறறு, தணடு கோதணடம சஙகு கடகம சககரஙகொணடுவிடுவச்சேனனெனனுமபெயருடைய முதறகாவலாளன பைரவபபெருமானது பிரதாபததையறியாமல, சாமாநயமாகக கருதி, முன வநதுதடுதது எமபிரான கணததுடனெதிாததுச செருசசெய, பைரவா விசையுடன சூலநுதியில விடுவசசேனனைககுததித தோளமேறசாயதது, பூமகள நிலமகள இருபுறம் பொருநத, பல தலையுடைய பனனகசயனததிறபடுததுத திருக்கண வளருஞ் சீதரனமுன சிவகணஙகளோடணுக, திருமால இருமாதருடன துணணெனறெழுநது மணமிசை விழுநது மலரடிவணஙகி "எமபெருமான ஈண்டுறறதென ?" எனவினவ,பைரவபபெருமான்

---

* இச சரிததததைப ப்ரஹ்மசிரசசேதமூாததததிற் காணக.

63 இரக்தபிக்ஷாப்ரதான மூர்த்தி.

"பலிக்குவந்தோம், சிரத்திலிருந்திழியுஞ் செந்நீரைச் சீக்கிரந்தருக" என்றனர்.

நாரணன் நன்றென் றிசைந்து தன் நகத்தினால் நெற்றியினுள்ள நரம்பொன்றைப் பிளந்து பரமன் கபாலத்திற் சோரி சொரியும்படிவிட, அதினின்றும் உதிரப் பெருக்கு ஓர் ஆயிரவருடமொழுக, மால் மயக்குற்றனன். கபாலத்திற் பாதியும் நிரம்பியதில்லை. சீதரன் சோர்ந்ததால் மாதர்கள் பைரவரை வணங்கிநிற்க, "மாதர்களே! அஞ்சல்" என்றருளி வாசுதேவனைச் சுவாசமுற்றெழத் திருவுள்ளஞ்செய்து "சங்கிருத்தி" யெனவிடுத்துத் திருப்புகைபிவ, விண்டு "பண்டுபோல் விடுவசேனனைத் தலைவாயில்காக்கத் தயைசெய்யவேண்டும்" என்று பிரார்த்திக்க, காரி சூலநுதியிலிருந்த விடுவசேனனை யிறக்கி யுயிரளித்து விடுத்துப் பின்னுமுள்ள தேவர் முனிவர் செருக்கையொழித்துச் சேனை சமுத்திரஞ்சூழ அண்டங்கடோறுஞ் சென்றனர். இவர் சர்வசம்ஹாரகாலமாகிய யுகாந்தங்கடோறும், வேதமே சுவாகமாகவர அதன்மீதேறி அகமகிழ்ந்துலவுவர். இவ்வாறு தேவர் முதலானோரது உதிரத்தைப் பலியேற்றது அவர்கள் இறுமாப்பொழிக்கவேயன்றிப் பிறிதொரு காரணத்திற்குமன்று.

இறுமாப்புற்ற இமையவர்பால் இரத்தத்தைப்பலியேற்று அவர்கள் அகந்தையை அடக்கினமைத்தமையால் சிவபிரானுக்கு ரக்தபிக்ஷாப்ரதாநமூர்த்தியென் வோர்பெயர்விளங்குகின்றது

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்.

அவிஜ்ஞாயபரம் தாம திவ்யம் தத்பாரமேஸ்வரம்
நிவாரயத்ரிஸூலாங்கம் த்வாரபாலோமஹாபல: | இத்ய
நிபீத்யபாதயாமாஸ ஸூலேகோரஸிதம்புவி
தத்யாஜ்ஜீவிதமத்ருஷ்ட்வா மருத்புவயாதிஹதோயதா.

అవిజ్ఞాయపరంధామ దివ్యంతత్పారమేశ్వరం।
నివారయత్రిశూలాంకం ద్వారపాలోమహాబలః ॥ ఇత్యాది

నిర్భిద్య పాతయామాస శూలేనోరసితంభువి ।
తత్యాజజీవితం దృష్ట్వామృత్యుర్వ్యధిహతోయథా ॥ బ్రహ్మాండపురాణం

சிவரஹஸ்யம்.

மஹதாகேதாகேவோஸ்மி மாஹாத்மயேநவிமோஹிதா
மாம்நஜாநந்திதாதாரம் கர்வக்ரஸ்தாஸ்ஸுராஸுரா
ப்ரஹ்மவிஷ்ணுமஹேந்த்ராத்யா ஸ்தாநஹம்லீலயாமுஹு:
ரக்தபிக்ஷாடநவ்யாஜாத்வீதகர்வாநவிதாயச

శివరహస్యం

మహదర్ఘేనదేవోస్మి మాహాత్మ్యేనవిమోహితాః ।
మాంనజానంతిదాతారం గర్వగ్రస్తాస్సురాసురాః ।
బ్రహ్మవిష్ణుమహేంద్రాద్యా స్తానహంలీలయాముహుః ।
రక్తభిక్షాటనవ్యాజా ద్వీతగర్వాన్విధాయచ ॥

ப்ரஹ்மாண்டபுராணம்

தேவாநாம்தாநவாநாஞ்ச ததாநயேஷாஞ்சமாத்யதாம
ரக்தபிக்ஷாசசலேநைவ காவகணடுமஹாராமப்ரஹ்ம
இதிஸிம்சிந்த்யவிஸ்வாத்மா சசாரபுவநத்ரயம—இத்யாதி
ஜகாமவிஷ்ணோர்பவநம் யத்ராஸ்தேமதுஸூதந.—இத்யாதி
ந்யவாரயத்தரிஸூலாக்ரம் த்வாரபாலோமஹாபல·—இத்யாதி
விஷ்வக்ஸேநஇதிக்யாதோ விஷ்ணோரம்ஸஸமுத்பவ
ஸூலேநோரஸிநிர்பித்ய பாதயாமாஸதம்புவி
விஸ்வஸூலேநாதாய ததகணேபரமேஸ்வர —இத்யாதி
திவ்யவாஷஸஹஸ்ரந்து கபாலேபைரவஸ்யது
தயாபதம்த்யாவிப்ரேந்த்ர தரீரயாபரமேஷ்டிந:
கபாலஸ்யவிஸாலஸ்ய நாதமப்யபிபூரிதம்
ரக்தஸ்யவிரஹாத்விஷ்ணு: பபாதபுவிமோஹித:.

బ్రహ్మాండపురాణం.

దేవానాం దానవానాం చ తథాన్యేషాంచమాద్యతాం ।
రక్తభిక్షాచ్ఛలేనైవ గర్వకండూంహరామ్యహం ।
ఇతినిశ్చిత్య విశ్వాత్మా చచారభువనత్రయం । ఇత్యాది
జగామవిష్ణోః సదనం యత్రాస్తేమధుసూదనః । ఇత్యాది
స్వవారయత్త్రిశూలాగ్రం ద్వారపాలోమహాబలః । ఇత్యాది
విష్వక్సేన ఇతిఖ్యాతో విష్ణోరంశసముద్భవః ।
శూలేనోరసినిర్భిద్య పాతయామాస తం భువి ।
వివేశశూలేనాదాయ తల్లోకే బహుమీశ్వరః । ఇత్యాది
విష్వక్సేన సహస్రాంశు రిహాలేఖ్య వవస్యతు ।
తయోః పతంత్యాః ప్రస్పంద్ర ధారయాః పరమేష్ఠినః ।
కపాలస్య విశాలస్య నార్ధం న మప్యభిపూరితం ।
రక్తస్యవిరహాద్విష్ణుః పపాతభువి మోహితః ॥

கந்தபுராணச்சுருக்கம்.

"உணறலைபடுசோரிநீயாயுகுதந்தியெனனாகததிறை
றனறனெனறறிபிளநதுசோரிதனைபபொழிநதிடமபிரான
வெனறிசேரயனாமபெருஞசிரமீதிலேறநனனூறுநூ
றெனறுகூறிமொணடுசெலலவிணைததுமாயனவிழநதனன"

ரக்தபிக்ஷாபிரதாநமூாததயேநம:

உ

சிவமயம

திருசசிறறமபலம.

அறுபத்துநானகாவது

சிஷ்யபாவமூர்த்தி.

ஸ்ரீமுருககககடவுள திருவிளையாடலகள பலவியறறி, தேவா வேண்டுகோளினபடி அவாகள பூசையைககொளளத திருவுளளங கொணடு ஸ்கந்தகிரியில எழுநதருளி யிருநது, நாரதமுநிவர் யாகத திறரேனறிய யாடோன்று அமாருலகததை யழிததுவநததாலஅநத ராதுயாகூற அதனை வீரவாகுதேவரால பிடிபபிதது வாகனமாககு கொணடு வீறறிருநதனா.

அவவாறிருககையி லொருநாள,பிரஹமேநதிராதிதேவாகள சிவபெருமானைச சேவைசெயயக கருததுடகொணடு திருககைலாய மலையை யடைநது தரிசிததுததிருமபி, குமாரககடவுளவீறறிருககும திருவாலயததைச சமீபிககையில,இளையபிளளையாா இலககஷதரொண பது வீரரும புடைசூழ்ந்து நிறக,பொனமயமான முதறகோபுரவாயி லில் எழுநதருளியிருநதமையால, அவவமராகுழாமிடையே அவா ட்குத தலைவனுகவரும பிதாமகனைத திருககணசாததி, "ஏ சதுாமுக னவேருக" எனவிளிக்க, பதுமன அககடடனை மேறகொண் சமீபிததுச் சாஷடாஙகமாய்ப் பணியாது கைகூபபி நினறனன முருகக்கடவுள "நீயாவன ?" எனறு வினவ,அலரோன "அணணலாக்கினைப்படி அகிலத்தை ஆக்குவோன" எனறனன. அறுமுகக் கடவுள் "அவவாறு சிருட்டிசெய்வோனுகில உனககு வேதநதெரியுமோ" என, அம்புயன் "அண்ணலே! இறைவரருளிய எண்ணில்லா வேதாகமங்களுட் சிறிதறிவேன்" எனச் செப்பினன. கார்த்திகேய

64 சிஷ்யபாவ மூர்த்தி.

ன "கமலயோனியே! இருக்குஓதுக" என, நான்முகன "நல்லது" என்று ஓம் எனப பிரணவத்தை யுச்சரித்துப பின வேதமோதத தொடங்கினன.

முருகக்கடவுள "இரு, முன்னோதிய ஓம எனபதறகு முதலி ல உரையுரைத்துப பினவேதமோதுக" எனப்பணிப்ப, அன்னவூர்தி அஃதறியாதுதலின அறைதலொன றுமிலனுய யோசித்துநின றனன. செவவேள சினமிகக கொணடோராய "இதன பொருளறியாதவு னது சிருட்டித்தொழிலும இவவாறேயோ?" என்று திருவாயமலா ந்தருளி அவனது நான்குமுடிகளுங குலுஙகுமவண்ணங குட்டி, நில த்தினமேலேவிழ வுதைத்து, பரிசனஙகளாற கந்தகிரியிலே சிறையி லிடுத்து, தாமே ஜெபமாலை - கமண்டலம - அபயம - வரதமேந்திய நான்குதிருக்கரஙகளும ஒரு திருமுகமுமாக வீற்றிருந்து பிரமதேவ னைபபோலச சிருட்டிசெயதுகொண டிருந்தனா. சதுமுகனேவேந்த வானவாபயந்து வள்ளலை வணங்கித் தத்தம பதவியடைந்து பணடு போல வாழந்திருந்தனா. இவவாறே பலகாலங கழிந்தன.

பதுமன சிறையிருந்ததறகாக, பன்னகசயனன தன் னுளமத னில இன்னலமிருந்து எணகண்ன சிறையைவிலக்க வெண்ணி, அட் டதிக்கிறைவா - எட்டுவசுக்கள - துவாதசாதித்தா - சந்திரன்முதலிய கோளகள - சத்தருஷிகள - நவபிரமாக்கள முதலிய தேவாமுனிவா களைச சிந்திக்க அவாகள அக்கணமே ஐமபடைகருிசிலபா லடைந்த னா. திருமால் தேவாமுனிவரை யுடனகொணடு திருக்கைலையை ய டைந்து திருநந்திதேவா விடைபெற்றுத திருசசந்நிதானத்தினுட்செ ன்று திரியம்பகனைச சேவைசெயது பலவகையாகத் துதித்துக் கை கூப்பி நின்றனா. உமாபதி ஒன்றுமறியாாபோன்று லீலாமாத்திரை யாய் "தேவமுனிவர்களே! ஒருகாலத்துமிலலாத பெருந்துயருற்றவ ர்த்தனிர்போலும்; என்னவிசேஷம்" என வினவ, வானவர் கூட்டத்தி லிருந்தமாதவன பணிந்து" மஹாதேவ! தேவரீரது புதல்வராகிய முரு

கப்பிரான் பிரமனைப் பிரணவப்பொருள் வினவி அவன் அறியாமையாற் சிறையிலிட்டுச் சிருட்டியையுந் தாமே செய்து வருகின்றனர், வேள் போல மேயுதலும் நேர்வார் சுதனையாய், ஆதலின் சிறைநீக்க அருள புரியவேண்டும்" என விண்ணப்பித்தனர். எம்பிரான் நந்தியெம்பெருமானை நோக்கி "எமது கட்டளையைக் கூறிப் பிரமனைச் சிறைவிடுவித்து வா" என, அவர் அவ்வாறே சென்று சுப்பிரமணியமூர்த்திகளைத் தரிசித்து, அவ் ஆணையை விண்ணப்பித்தனராயின், வேற்படையேந்திய பெருமான் வெகுண்டு யாம் வேதனை விடுவதில்லை, விரைந்து செல்லாதொழிற்பின் நின்னையுஞ் சிறையிலிடுவேன்" எனத் திருவுளஞ்செய்ய, நந்திபகவான் அச்சமுற்று ஒன்றுங்கூறாது உமைபாகரிடம் முற்றுரைத்தனர்.

பரமசிவன் அதுகேட்டுப் புன்னகைசெய்து, சகலதேவருந் தம்மைப் புடைசூழ்ந்துவர விடபவாகனத்திலாரோகணித்து, ஸ்கந்தகிரியையடைந்துவிட்டப் பின்னிருந்து அவர் வருதலைக்கண்ட உமைபாலசேனாபதி எதிர்கொண்டு திருவடிகளிற் பணிந்து தமது பீடத்தின்மேலிருக்கச்செய்து "நீவிர் எழுந்தருளிய தென்ன காரணம்" என வினவ, பிறைசூடிய பெருந்தகை "பிரமனை நீயிட்ட சிறையினின்று விலக்குக" என, ஸ்கந்தர் சிரமசைத்து, "பிரணவப்பொருளறியாத இவன் சிருட்டிசெய்வது அடாது." எனக் கூறினர். சிவபெருமான் சினங்கொண்டார்போன்று "வேலவ! விதியை விடுதி" என, ஆறுமுகக்குரிசில் பரிசனர்களாற் பதுமனை விடுவித்தனர். பரமபதி அவ்வேலவனுக்கு அருள்செய்து ஆக்குந் தொழிலிற் பண்டுபோலிருக்கப் பணித்து விடுத்து, மயூரவாகனனைத் தொடைமேலிருத்தி "பிரணவப்பொருள் உனக்குத் தெரியுமாயிற் செப்புக" என, குமரன் "கொன்றைவேணியாய! அன்றென் றனைக் கருளிய ஞானம் பிறருணராது பேசியதன்றோ? அன்னதையினி வருமனியவிடத்தே மறைவிலாதுரைத்தல் மரபதன்றோ"

என மறுமாற்றம் வழங்கினார். ஈசன் "எனக்கு மறைவாகக் கூறுக" என்று திருச்செவி கொடுக்க ஸ்ரீசுப்பிரமணியசுவாமிகள் ஓம் என்னும் பிரணவப்பொருளை யுபதேசித்தருளிச் சிவகுருநாதர் எனப் பெயரெய்தினார். சிவபிரான் களிகூர்ந்து தேவர்களுக்குச் செல்ல விடையளித்து, விடையேறி வெள்ளிமலையடைந்து வீற்றிருந்தனர்.

முருகக்கடவுளிடத்திற் பிரணவப்பொருளைக் கேட்டுக்கொண்டபொழுது சிஷ்யக்கோலமாக நிற்றலின், சிவபெருமான் சிஷ்யபாவமூர்த்தியென்ப் பெயரெய்தினார்.

சிஷ்யபாவமூர்த்தயே நம:

வாழ்த்து

தண்ணாறு முடிபுனைந்த சங்கரனு மலையரையன் றரும்பூங்கொம்பும்
எண்ணாறு கரத்தானு மீராறு கரத்தானு மெண்ணில்கேள்வி
நண்ணுதக்கன் மகஞ்சிதைத்தானு மறைஞாளி நண்ணுவானும்
வெண்ணீறுங் கண்மணியும் வாழ்க விறைபராக்கிரம நூலொடுமிக்கம்மா

சிவபராக்கிரமம்

முற்றுப்பெற்றது.

பரமப்தயேநம: